

Cô Vợ Bất Đặc Dĩ

Contents

Cô Vợ Bất Đặc Dĩ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	51
32. Chương 32	52
33. Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	54
36. Chương 36	56
37. Chương 37	57
38. Chương 38	58
39. Chương 39	59
40. Chương 40	60
41. Chương 41	61

42. Chương 42	63
43. Chương 43	65
44. Chương 44	66
45. Chương 45	68
46. Chương 46	69
47. Chương 47	70
48. Chương 48	71
49. Chương 49	72
50. Chương 50	73
51. Chương 51	75
52. Chương 52	76
53. Chương 53	77
54. Chương 54	78
55. Chương 55	80
56. Chương 56	81
57. Chương 57	82

Cô Vợ Bất Đặc Dĩ

Giới thiệu

Một cô gái đang ngồi bên ghế đá công viên mân mê ổ bánh mì “lăn le cho vào miệng cạp” thì vừa lú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-bat-dac-di>

1. Chương 1

Chapter 1: Cuộc gặp gỡ bất ngờ

Một cô gái đang ngồi bên ghế đá công viên mân mê ổ bánh mì “lăn le cho vào miệng cạp” thì vừa lúc cô đưa ổ bánh mì lên cạp thì một đám đàn ông cỡ chừng 30-40 tuổi chạy tới miệng hét lên:

__Nó kia kìa!!!!

Giật mình cô quay lại nhìn. Phản xạ nhanh cô cầm ổ bánh mì thật chặt trong tay rồi vọt lẹ. Miệng lầm bầm oán trách đám người đang đuổi theo mình:

__Trời à, ít ra cũng phải để tôi ăn xong ổ bánh mì mới có sức chạy tiếp chứ!!!! vừa nói vừa thở không ra hơi cô biết sức lực mình sắp hết hạn nên đánh liều lủi đầu vào một nơi không dành cho cô: WC NAM. >”

Nhìn quanh không thấy ai nên cô lén vào phòng thật nhanh và đóng cửa lại. Ngồi trên nắp bồn cầu thở hổn hển. Phương châm lúc này của cô là:

__”Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất!!!

Lúc này cô mới không dám thử mạnh nữa mà cố gắng lắng nghe tình hình bên ngoài. Cô nghe loáng thoáng tiếng chửi rủa của bọn người đuổi theo cô:

_Mẹ kiếp, nó lại thoát nữa rồi!!!!

Giọng một thằng khác chen vào:

_Đ***m ba nó còn vay của tao 5 triệu mà tao còn chưa lấy lại được!!!

_Mau tản ra kiếm nó đi nhất định không để cho nó thoát nữa!!!

Chỉ cần nghe bấy nhiêu thôi là cô cũng đủ biết số nợ nần mà ba cô thua do cờ bạc mà ra càng ngày càng lên đến con số kỉ lục mà cô có đi làm mướn cả đời cũng không bao giờ trả nổi. Ý là chưa kể đến số tiền lãi cắt cổ cứ mỗi tháng lại được công vào đều đều.

Sau một hồi không nghe động tĩnh gì của bọn cho vay cô mới hé cửa rón rén bước ra rồi thở phào nhẹ nhõm:

_May quá không có ai cả!!!!

Vừa nói dứt lời thì cánh cửa phòng bên cạnh mở tung khiến tim cô giật thót lại. Là một thằng con trai sở hữu một ngoại hình cực chuẩn và khuôn mặt cực kỳ điển trai nhưng ánh mắt lại sắc và lạnh như băng làm tim cô thoi thóp (trời ạ, tới giờ còn mách dzai đẹp!!!) Hắn vừa quay lại vứt nốt cái áo vest đen vào thùng rác. Rồi hắn bước đến chỗ rửa tay. Tưởng như hắn không để ý thấy một nhân vật lạ xuất hiện trong toilet nam và đang trở mặt nhìn hắn nên cô nhẹ nhàng bước đi thật nhẹ ra khỏi toilet. Giọng nói trầm ấm của một kẻ nào đó đang đứng rửa tay vang lên:

_Lao công, đưa tôi cục xà bông!!!!

Bất chợt cô nhận ra là hắn đang gọi cô và tức cười hơn là hắn ta lại tưởng cô là “lao công” dọn vệ sinh mới chết chứ. Theo logic thì cô sẽ hỏi lại xem đối phương vừa nói gì:

_Gì cơ????

2. Chương 2

Hắn bực bội quát lên:

_Bộ cô bị điên à??? đưa tôi cục xà bông!!!

_Trời ạ, người ta đang trốn nợ mà thằng cha này còn quát lên inh ỏi thế chẳng khác gì - lạy ông tôi ở bụi này??? Cô lao tới bịt miệng hắn. Còn hắn thì thấy cô lao tới mà giật mình càng la to hơn:

_Biến thái!!!!!!

Rồi mất đà hắn ngã ra phía sau còn cô thì cũng mất đà mà ngã theo. Tình huống thật quái gở. Hắn vừa cướp đi nụ hôn đầu đời của cô đã vậy hai đứa còn nằm sóng soài trên sàn gạch. Cô nằm trên hắn nằm dưới. Cả cái lưng của một kẻ nào đó bị in hẳn xuống cái sàn gạch dơ bẩn của toilet. Hai kẻ đó lúc này bất động như vừa bị sét đánh trúng. Cả hai sẽ còn như thế mãi nếu hắn không giật mình sức tỉnh mà đẩy mạnh cô ra khiến đầu cô va vào cái thành bồn rửa tay đau điếng. Hắn lồm cồm ngồi dậy rồi bỏ đi không thèm ngoái lại. Còn cô thì đơ như cây cơ. Thật là hết thuốc chữa. Phải mất năm phút sau cô mới hoàn hồn và đưa tay lên sờ vào cục u trên đầu cảm thấy nhức nhối cô mới đứng dậy và lê bước ra khỏi toilet dưới dáng vẻ thật thảm hại. Cô lồm bồm rửa:

_Vừa bị u đầu còn mất nụ hôn đầu!!!

Cô lê từng bước về nhà. Lũì ngay vô nhà tắm và dội nước liên tục (con này hâm rồi chắc???)

Một lúc sau, cô bước ra chải đầu và ngắm mình trong gương: Một cô gái có mái tóc đen dài, nụ cười có hai má lún đồng tiền và hai cái má phúng phính. Nước da trắng hồng mặc dù cô hay bang bang ngoài nắng “trốn nợ”. Đôi mắt to tròn đen lay láy trong gương khẽ chớp chớp nhìn cô. Cô mỉm cười hài lòng với các nhan sắc vốn có của mình. Tất cả đều được thừa hưởng từ mẹ cô: Hoàng Ái Linh và cô là Ngô Hoàng Thiên Nhi.

Tranh thủ ba cô chưa về cô vội vàng vào bếp nấu cơm chiều. Nói nhà bếp cho sang vậy thôi chứ chu vi sinh hoạt cả cái nhà cô chỉ gói gọn trong một căn phòng trọ bề ngang 6m và chiều dài 6m.

_Nợ nần ngập đầu vậy thì làm gì có cái nhà mà ở!!!! vừa nói cô vừa thở dài ngao ngán.

_Con gái à còn trẻ thở dài không nên đâu!!!!

Vừa nói ba cô vừa mở cửa bước vào.

Cô nhìn cô đầy nghi vấn khi thấy dáng vẻ rón rén của ông:

_Ba, ba vừa đi đâu về???

Ông lúng túng móc chìa khóa vô tình đánh rớt viên xí ngầu trong túi quần. Cô hết nhìn viên xí ngầu rồi lại nhìn ông.....:

BA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ông vội vàng ra hiệu:

_Suyt nhỏ nhỏ thôi con gái bà chủ nhà nghe thấy bây giờ!!!!

_Chẳng lẽ ba lấy tiền trả tiền phòng mà đi cờ bạc sao???

Ông vội vàng biện minh:

_Ba chỉ chơi có 1 chút xíu thôi à. Mà sao lát hồi tiền đâu hết trơn!!!!

Cô ngồi hụp xuống nệm. Thế là xong tháng này cha con cô sắp sửa bị cuốn gói đi nơi khác mà trọ rồi. Đây không phải là lần đầu tiên cha con cô bị tống cổ ra khỏi nhà nên cô cũng chẳng nói gì thêm mà lẳng lặng vào bếp nấu cơm.....

3. Chương 3

Chapter 2: Oan gia ngõ hẹp

Thời gian cứ thế trôi qua cũng gần một tuần lễ và cha con cô cuối cùng sau những lần trốn tránh bà chủ nhà cũng bị bắt gặp và kết quả là dọn hành lý ngay lập tức.

Cô và cha cô rong ruổi trên khắp các đường phố và cuối cùng. Ông chợt nhớ ra một người có khả năng giúp đỡ cha con ông trong lúc này là nhà họ Lâm.

_Ba à, thôi mình đi chỗ khác đi!!! cô kéo tay ba cô lại khi ông vừa giơ tay lên nhấn chuông.

Nhìn ngôi biệt thự khang trang này khiến cô choáng ngợp

Ngôi biệt thự này trông có vẻ rất to rất giàu rất...có mùi tiền nhưng nó lại toát lên cái không khí lạnh lẽo khiến cô lạnh người.

_Con sao vậy con gái??? chúng ta đâu còn chỗ nào để đi. Nhà này dù sao cũng chịu ơn ba mà!!!!

_Nhưng mà.....!!!

Cô chưa kịp nói dứt lời thì ba cô đã nhấn vô cái chuông luôn rồi. Một ông quản gia đứng tuổi mở cửa:

_Các vị cần tìm ai???

Ba cô liền nói:

_Chúng tôi cần tìm ông Lâm!!!!

Cô giật khế tay áo ba mình lại như ra hiệu cho ông đi về. Ông quản gia nhìn ba cô rồi hỏi:

_Ông có hẹn trước không???

_Không, nhưng cứ nói với ông ấy tôi là ân nhân mười sáu năm về trước.

_Xin các vị chờ chút!!! Ông quản gia nói rồi quay lưng vào nhà báo với chủ nhà về sự có mặt của cha con cô.

Cô lại giật giật tay áo ba mình:

_Mình về đi ba như vậy con ngại lắm!!!

Ông nhăn nhàn đáp:

_Nếu về chúng ta biết đi đâu bây giờ??

Cô suy nghĩ rồi đáp:

_Chúng ta.....!! một lần nữa cô lại không nói được hết câu khi cánh cửa rào lại mở ra ông quản gia khi nãy bước ra gạt đầu chào ra hiệu cho cha con cô đi theo.

Cha cô xuýt xoa:

_Chà chà, nhà này giàu quá!!!!

Cô không nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn quanh. Họ được dẫn đến một căn phòng lớn mà cô nghĩ là phòng khách vì ở đây có bộ ghế sofa cực kì to và hoành tráng. Cách bày trí căn nhà khiến cô choáng ngợp: nó quá đẹp. Và đây cũng là lần đầu tiên cô được bước vào một căn biệt thự của nhà giàu.....

.....

Ông quản gia cúi khẽ người rồi dang tay về phía chiếc ghế sofa ra hiệu cho cha con cô ngồi. Cha cô xuýt xoa:

_Ui cha, ngồi êm quá nhỉ???

Cô thì khẽ nhún nhún người trên ghế độ co giãn của chiếc ghế khiến cô thích thú cực kỳ.

_Êm ái thật ba!!!

_E hèm!!!!

Hai cha con cô đưa mắt về phía người đàn ông vừa tăng háng. Ông chủ này cũng lớn tuổi rồi theo cô nghĩ chắc ông cũng 70 trở lên. Nhìn tóc ông chuyển sang màu bạc gần hết. Khuôn mặt hiền từ phúc hậu giãn ra thành một nụ cười. Ông bước đến chỗ cha cô con đang ngồi. Đưa tay ra bắt tay với cha cô rồi nói:

_Tôi đã mong chờ các vị đến đây từ lâu lắm rồi để tôi có thể đền đáp ân nghĩa trước khi tôi không còn trên cõi đời này!!!!

Cha cô đỡ ông ngồi xuống:

_Ngài chủ tịch đừng lo chúng tôi đến đây chỉ vì muốn ông có cơ hội trả ơn!!!

4. Chương 4

Cô tròn mắt nhìn người vừa nói ra câu nói này không ai khác ngoài cha cô rồi cảm thấy chưng hửng xen lẫn ngỡ ngàng vì sự thẳng toạc của cha mình.

Ông chủ tịch trầm ngâm một lúc rồi bật cười nói:

_Tôi thích sự thẳng thắn của ông!!!!

Cô thở phào nhẹ nhõm vì ông đã không vì câu nói vừa rồi mà shock. Ông tiếp tục nói:

_Hai người muốn ta làm gì để trả mối ơn nghĩa này???

Cha cô xoa xoa hai bàn tay vào nhau chặc lưỡi thở dài:

_Thật ra chúng tôi rất ngại khi đến đây nhưng vì tình huống cấp bách quá chúng tôi không còn biết đi đâu cả. Mong ngài chủ tịch giúp đỡ.

Ông chủ tịch nhìn về phía hai cái vali của cha con họ rồi gật gù hiểu ý.

Nãy giờ cô cứ nhìn ông chủ tịch chăm chăm. Một phần vì cô ngạc nhiên trước sự thân thiện của ông. Trong suy nghĩ cô người giàu bao giờ cũng cau có, khó chịu nhưng ông lại mang cho cô một cảm giác hoàn toàn khác. Bất chợt bắt gặp ánh mắt của ông nhìn mình cô e thẹn đỏ mặt nhìn đi chỗ khác. Ông chủ tịch giờ tay ra bắt tay cô:

__Ta rất vui vì rất lâu rồi mới được gặp con con gái!!!!

Cô há hốc mồm ra ngạc nhiên lắp bắp hỏi:

__Ông...ông... cũng biết con????

Ông bật cười khanh khách:

__Ta vẫn nhớ hình ảnh con bé chạy khắp nơi tìm người cứu con trai ta.....nếu không có con giờ này chắc nó đã chết rồi!!!!

Cô tròn mắt nhìn ông, càng lúc cô càng không hiểu câu chuyện “Ân nghĩa” này. Thấy cô có vẻ bối rối ông hiểu ý liền kể lại sự việc:

__Ngày đó ta đã sợ ý để đưa con trai vừa lên sáu của mình chạy ra bờ sông chơi. Rồi nó chợt chân té xuống sông. Nó vùng vẫy thì con đã thấy và chạy đi tìm ba con cứu nó. Nhìn đáng vẻ con vì cứu người mà chạy nhanh đến độ vấp ngã đến chảy máu chân mà không hay biết cho tới khi thằng nhóc con ta được cứu lên con mới kêu đau.

Cô hết nhìn ông sang nhìn cha cô. Thấy ông gật đầu ra vẻ “đúng như vậy” cô cũng thôi không tò mò nữa. Mặc dù cô không hề nhớ một tí gì. Có lẽ lúc đấy cô còn quá nhỏ nên không nhớ.....

__Quản gia!!!!

Ông quản gia ban nãy bước đến cạnh ông cúi đầu chờ lệnh:

__Hãy dọn hai phòng trống cho hai cha con ông ấy ở!!!!

__Nhưng mà.....!!!! cô liền nói.

Hiểu ý cô ông mới nói:

__Con đừng ngại, ta xem hai người như người nhà từ ngày đó rồi. Hãy để ta có cơ hội trả ơn!!!!

Thấy ông đáng vẻ thành khẩn của ông cô e dè gật đầu. Còn cha cô thì khỏi nói cũng biết ông ấy đang cười tít cả mắt.

Cô trầm nghĩ:

__Ít ra ở đây cũng đỡ hơn phải lang thang suốt ngày ngoài đường mà không một xu dính túi!!!!

Đi theo ông quản gia về phòng. Cô còn khá nhiều thứ để tò mò. Nhà này treo khá nhiều tranh vẽ. Những bức tranh thiên nhiên đẹp rực rỡ khiến mắt cô không thể rời đi. Ông quản gia dừng lại trước một căn phòng và cô cũng hiểu ra đó là phòng mình. Cô thở thật mạnh rồi vịn tay nắm bước vào phòng. Cô bị choáng trước vẻ đẹp lộng lẫy của phòng ngủ (choáng toàn tập) miệng thốt lên vô thức:

__WOW!!!!

Cô bước nhanh về phía chiếc giường được phủ ga màu vàng chanh mang cảm giác ấm áp đến không ngờ. Cả cái mừng cũng được treo lên y như phòng một cô công chúa.

__Thật là đẹp!!!

Cô bật tung cánh cửa sổ ra thít lấy không khí từ phía bên ngoài. Phía bên ngoài cánh cửa sổ là cả một khu vườn hoàng gia. Cô cho là vậy khi thấy muôn ngàn hoa mang nhiều màu sắc rực rỡ đang khoe nhìn dưới nắng chiều. Cô hít lấy hít để cái bầu không khí mà mình đang đứng cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Cô tò mò bước đến phòng tắm. Nơi này là nơi cuối cùng trong căn phòng này mà cô chưa khám phá. Cánh cửa phòng tắm mở ra. Tất cả nội thất trong phòng tắm như được đánh bóng. Bóng láng. Cái bồn tắm cũng mang màu kem kem.

_Quá hoàn hảo!!! là từ mà cô cho rằng đủ để miêu tả tất cả.

5. Chương 5

Buổi tối bàn ăn được dọn ra với đủ hết các món mà cô cho rằng cô có thể hi sinh 1 đời này để đổi lấy một bữa ăn như thế. Dưới ánh đèn vàng rực rỡ sang trọng cô khoác lên mình bộ váy màu vàng nhạt mà ông vừa tặng lúc chiều. Cô cứ nhìn hết món ăn này tới món ăn kia rồi tới cách bày trí lộng lẫy của nhà bếp mà trong lòng tràn ngập niềm vui. Đây là lần đầu tiên cô được ngồi, được ăn và được ở trong một căn nhà to thế này. Rồi ánh mắt dừng ở ông. Ông nhìn cô mỉm cười:

_Đến đây con gái!!!!

Cô bước vội đến chỗ ông rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Ông nhìn cô ấm áp như tình yêu của một người ông dành cho cháu mình:

_Con ăn đi!!!!

Cô vừa cho vào miệng một miếng thịt chưa kịp nhai thì suýt nữa phụt ra khi cánh cửa nhà bếp mở ra. người bước vào là chàng trai mà cô chạm mặt trong toilet hồi tuần trước. Cô suýt rớt cả cái nĩa trên tay. Chàng trai nhìn cô không chớp mắt miệng khê kêu:

_Biến thái!!!! cũng may là vừa đủ anh ta nghe.

Nhưng nhìn anh ta chộp miệng thì cô cũng đủ hiểu là anh ta đã nhận ra cô là ai rồi. Anh ta bước đến bàn kéo tay cô ra ngoài. Bị đẩy vào thế bị động cô chỉ biết ngoan ngoãn chạy theo. Rồi anh đứng lại bất chợt khiến cô thắng không kịp nên đâm đầu thẳng vào lưng anh. Cô mới chợt nhận ra là mình đang đứng trong một khu vườn tuyệt đẹp dưới ánh đèn màu vàng rực rỡ. Cô lắc đầu nguây nguây:

_Đây không phải lúc mơ mộng...đây không phải lúc mơ mộng!!!

Suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi anh lên tiếng:

_Cô đến đây làm gì???

_O...tôi...!!! cô ấp úng đáp.

Trong đầu cô lóe lên một tia sáng rồi cô nhanh nhẩu đáp:

_Tôi là ân nhân của anh???

_Ân nhân??? cái từ “ân nhân” thoát ra từ miệng anh đầy châm biếm chế giễu khiến cô lạnh người.

_Cô tính đến bồn rút tiền của cha tôi chứ gì???

Cô há hốc mồm:

_Gì chứ, người đó là cha anh???

Anh khinh khỉnh đáp nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh:

_Cô rất có tài đóng kịch đấy!!!

Cô bực bội nhìn trừng trừng vào mặt anh nói:

_Tôi không đóng kịch...!!! rồi không thèm giải thích thêm cho cái đồ “đáng ghét” đó hiểu cô bỏ vào nhà bếp nơi có ông và cha cô đang đợi.

6. Chương 6

Cô bước vào bàn khê kéo ghế ra ngồi nhưng cũng không tài nào tránh khỏi 4 con mắt tò mò của ba cô và ông chủ tịch đang nhìn chăm chăm vào mình. Ông ngạc nhiên hỏi:

_Hai đứa quen nhau à???

Cô bối rối giây lát vì không biết sẽ trả lời như thế nào thì anh vừa kéo ghế ngồi xuống cạnh cô. Thật ra là ngồi cách một cái ghế. Thấy cô im lặng không nói anh bèn lên tiếng:

_Con gặp cô ta ở.....!!! anh chưa nói dứt câu thì bị cô chồm qua bịt miệng lại ú ớ không nói thành tiếng. Cô nói khê vào tai anh:

_Anh mà nói thì tôi thề sẽ cho anh một trận!!!

Nhìn ánh mắt kiên quyết của cô anh đành nhượng bộ. Cô cười xòa:

_Thật ra tụi con mới biết nhau hồi tuần trước thôi ạ!!!

Anh lặng thinh không nói không rằng nhưng ánh mắt lạnh băng đằng đằng sát khí. Khiến cô cảm thấy như đang ngồi gần 1 tảng băng trôi.

Suốt bữa ăn mọi người cười nói vui vẻ chỉ trừ một người mặt luôn lăm lăm lì lì. Mà cô cũng chẳng thêm quan tâm đến - kệ anh chứ liên quan gì tới tôi. Lâu lâu cô quay qua nhìn anh tưởng đâu cô cảm thông và bắt chuyện ai dè cô lè lưỡi ra chọc quê khiến anh càng tức thêm dùng dùng bỏ về phòng.

.....

Cô nằm lẩn qua lẩn lại trên giường sao lại cảm thấy bất an dữ vậy ta???? chỗ này quả thật rất tuyệt nhưng đây không phải chỗ dành cho mình.

_Có lẽ mình nên rời khỏi đây sớm!!! cô khê nói rồi chìm vào giấc ngủ.

Những tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ và rọi thẳng ngay mặt cô. Cô cũng chẳng thêm dậy mà chỉ trở mình rồi kéo cái chăn đắp trùm luôn cả mặt - thế là an toàn ngủ rồi. Vậy mà khoảng mười lăm phút sau một kẻ “vô duyên” vào đó gõ cửa phòng cô rầm rầm khiến cô “không dậy không được” bước xuống giường và lết tới cửa. Cô đưa tay lên dụi mắt. “Kẻ vô duyên” đó không ai khác mà là anh. Anh đang nhăn nhó vì cô mở cửa lâu. Vừa thấy đầu cô lộ ra khỏi cửa là anh liền quăng vào người cô một bộ đồ lạnh lùng nói:

_Thay đồ lẹ rồi theo tôi ra ngoài!!!

Cô ngạc nhiên hỏi:

_Đi đâu???

Anh không thèm trả lời mà đóng sầm cửa lại bỏ đi. Bỏ mặc cô đang đứng thẩn thờ với “dấu chấm hỏi” to đùng trong đầu. Cô vội vàng thay đồ rồi chạy theo anh.

Thấy cô bước xuống ông vui vẻ cười nói:

_Lại đây ăn sáng đi con gái!!!

Cô mỉm cười bước đến bên cạnh ông ngồi xuống nhâm nhi bữa sáng. Lâu lâu quay sang nhìn về mặt cau có của anh mà cô thấy hả hê hết sức. Anh đột nhiên đứng dậy rồi nói:

_Đi thôi!!!

Cô vội vàng đứng dậy chào ông và ba cô rồi hấp tấp chạy theo.

_Người gì mà đi nhanh thế không biết!!! vừa chạy theo cô vừa thở hổn hển.

Ông nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô đang đuổi theo anh mà bật cười:

_Tụi nó có vẻ thân quá, nếu như thành một đôi thì tốt biết mấy!!!

Ba cô vội vàng đáp:

_Như thế đâu có gì khó thưa chủ tịch!!!

Ông ngạc nhiên hỏi:

_Ông không phản đối à???

Ba cô lắc đầu rồi nói:

_Tôi sẽ ủng hộ ông chủ tịch!!!

Thấy thế ông chủ tịch vui mừng ra mặt. Ông liền nói:

_Quyết định như vậy đi!!!

Về phần hai kẻ đang đứng ngoài gara xe kia.....

Cô gõ tay vào mặt kính chiếc xe anh đang ngồi. Anh bèn hạ kính xe xuống:

_Sao không vô mà còn đứng ngoài đó????

Cô chu môi đáp:

_Anh không mở cửa xe thì sao tôi vô được????

Anh chồm qua đẩy cửa cho cô vào miệng lẩm bẩm vừa đủ cô nghe:

_Đồ nhà quê!!!!

Cô nghe thấy nhưng đành giả điên chọc tức anh:

_Anh nói anh nhà quê à??? anh đừng ngại tôi không có chê anh quê đâu!!! nói rồi cô bật cười khanh khách. Tức quá anh đập mạnh ga vọt ra khỏi cửa gara khiến cô ngã nhào ra phía sau rồi độ ngọt thắng xe lại khiến cô ngã nhào ra phía trước. Đầu cô đập vào kính chắn gió nghe cái cốp. Anh xuyết xoa. Tưởng anh hối lỗi ai dè kẻ đáng ghét đó lại phán một câu xanh rờn khiến cô tức ói máu:

_Đầu cô cứng vậy coi chừng bể kính xe tôi!!! rồi anh cười khoái chí.

Còn mặt cô thì nhẵn lại vì cái trán lại u thêm một cục nhức nhối.

7. Chương 7

Cháp 3 :Quyết định kì quặc

Chiếc xe dừng lại trước cửa một shop thời trang có tên là “gì gì đó” toàn bằng tiếng anh. Mà cô thì khỏi phải nói cũng thấy tất cả thời gian của cô toàn là chạy long nhong khắp nơi trốn nợ thì làm gì có thời gian mà đi học chứ.

Một cô “chân dài” bước đến bên cạnh anh và làm một hành động khiến cô suýt chảy máu cam cô “chân dài” đó kéo nhẹ đầu anh xuống và đặt lên môi anh một nụ hôn (người đâu mà không biết đến hai chữ “mắc cỡ” vậy chời??)

_Chào anh Chấn Vũ!!!

Cô gái rời mắt khỏi anh và bắt đầu chú ý đến cái sinh vật bé nhỏ đang đứng phía sau trở mắt ra xem phim miễn phí. Cô gái hất hất mặt về phía cô:

_Ai vậy anh???

Anh không thèm quay lại cũng biết cô “chân dài” đó đang nói tới ai rồi, anh tỉnh bơ đáp:

_Lao công trong công viên!!!

Cô tức đến nổi bốc khói xèo xèo trên đầu, đang lúc nóng giận mà quên mất cái “khôn” cô thốt ra một câu:

_Tui là lao công hồi nào chứ???

Vừa nói dứt câu thì chợt nhận ra mình đã “bị hớ rồi” cô lẩm bẩm nói rồi tự cốc vào đầu một cái:

_Tự nhiên nóng quá chi vậy trời, cầu cho anh ta đừng nghe thấy.” nhưng cuộc sống đâu có ai nữ “buông tha” cho ai. Anh bước đến cạnh cô cúi xuống thì thắm vào tai cô:

_Không phải lao công vậy cô vào toilet nam làm gì vậy???

Cô bước lùi ra phía sau như để đề phòng rồi cô nhìn anh trân trân về mặt cô căng thẳng đến nỗi toát mồ hôi hột. Thấy cô có vẻ căng thẳng nên anh bật cười nói tiếp:

_Cô đừng lo tôi không tra hỏi cô ngay tại đây đâu!!! rồi anh bước đến cạnh cô “chân dài” choàng tay qua eo cô ả. Cô ả thì mặt cứ hất lên trời đầy vẻ thách thức. Anh chỉ tay về phía cô:

_Hãy giúp anh chọn cho cô ta mấy bộ đồ!!! rồi anh hôn lên môi cô “chân dài” đó một cái nữa mới bước lại quầy ngồi đợi.

Cô lẩm bẩm:

_Người gì đâu không biết “mắc cỡ” là gì!!!

Cô lẻo đẻo theo cô “chân dài” lượn vòng vòng khắp shop. Đồ đẹp thì quá trời nhưng sao cô ta chỉ chọn cho cô những bộ đồ cỡ tuổi mẹ cô mặc vậy chài??? Cô “chân dài” đưa cho cô đồng hồ đang cầm trên tay rồi chỉ tay về phía phòng thay đồ:

_Vào đó mà thay đi!!!

Cô ngập ngừng nói:

_Tui chọn đồ khác được không, tui không thích mấy bộ này!!!

Cô gái lạnh lùng đáp:

_Tùy cô!!! rồi bỏ đi

_Haizzz!!! cô thử dài rồi bắt đầu cuộc tuyển chọn.

Sau một hồi thay thay thử thử cuối cùng cô cũng chọn được vài bộ ưng ý. Cô bước đến quầy nơi có hai kẻ “mặt mâm” đang ôm hôn khí thế. Cô đặt đồng hồ lên bàn tính bở nói:

_Tui lấy cái này!!!

Anh từ từ buông cô “chân dài” ra rồi nói:

_Tính tiền rồi về!!!

Cầm gói đồ mới mua trên tay mà lòng cô tràn đầy phấn khởi. Đây là lần đầu tiên cô mua được nhiều đồ thế này. Cô thắm hét lên trong đầu:

_Yêu cuộc đời này quá đi!!! rồi tùm tùm cười một mình.

Giọng anh hét lên làm cô giật bắn người:

_Làm cái trò gì mà còn chưa chịu đi????

Cô nhanh nhẩu chui vào xe mặc cho cái kẻ kia mặt cứ chằm chằm một đồng. Anh nhún ga phóng vụt đi, cô sợ quá hét lên:

_Anh chạy chậm thôi!!!!

Anh không thèm để ý đến lời cô mà cứ chạy như ma đuổi. Rồi lại đột ngột thắng lại khiến cô lại chúi nhủi về phía trước và thế là lại thêm một cục u to tổ bố trên trán. Cô lẩm bẩm rửa:

_Đồ mắc dịch, đồ đáng....!!!

Anh ngắt lời cô:

_Bài học cho cô là nên thắt dây an toàn khi đi xe!!! rồi cười ha hả lên

Cô đưa tay lên sờ vào cục u nhẵn nhó nói:

_Đúng là cố ý mà!!!!

Vừa về đến cửa là cô vội vàng bước xuống xe và đi thẳng vô nhà trước mặc cho anh đang loay hoay cất xe vào gara. Thấy ông và cha cô đang ngồi trong phòng khách có vẻ căng thẳng cô liền bước đến cạnh ông và ngồi xuống:

_Ông ơi, ông sao vậy???

Ông nhìn cô trùu mền hỏi:

_Chấn Vũ đâu con???

Cô liền đáp:

_Dạ, anh đang cất xe, tí nữa sẽ vào ngay!!!

Rồi ông không hỏi gì nữa mà nhìn ông có vẻ mệt mỏi khiến cô cũng không dám hỏi thêm điều gì nữa. Anh vừa bước vô thấy mọi người đang ngồi có vẻ như đang đợi anh nên anh cũng bước đến và ngồi xuống đối diện cô. Cô cầm tách trà lên uống cho bớt căng thẳng. Cô thầm nghĩ:

_không biết chuyện gì đây, trông ông có vẻ nghiêm quá!!!

8. Chương 8

Bấy giờ ông mới nói:

_Ta có chuyện muốn nói với hai đứa!!!

Có hai kẻ nào đó đưa mắt nhìn nhau rồi quay mặt đi chỗ khác.

_Có lẽ ta không còn sống được bao lâu trên cõi đời này nữa!!!

Anh nhìn ba anh đầy ngạc nhiên:

_Ba đang nói gì vậy???

Ba anh trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

_Bệnh tim của ta ngày càng nặng ta muốn trước khi chết được nhìn thấy con yên bề gia thất!!!

Cô ghen ngào:

_Ông ơi, ông không sao đâu mà!!!

Còn anh thì dường như im lặng hơn bao giờ hết. Không nói cũng không rằng. Ông nói tiếp:

_Ta muốn hai con kết hôn thật sớm!!!

_HẢ???????? hai kẻ nào đó đồng thanh nói.

Ông ho khù khụ rồi thở một nhọc nói tiếp:

_Đây là nguyện vọng cuối cùng của ta. Hai con hãy vì lão già này mà cho ta được hoàn thành tâm nguyện.

Nước mắt cô đột nhiên rơi khi nghe ông nói những lời đó. Còn cái “kẻ khó ưa” kia thì vẫn im lặng. Ông lồm cồm đứng dậy. Thấy thế cô cũng đứng lên đỡ ông:

_Hãy suy nghĩ kĩ lời ta!!!

Rồi cô dìu ông về phòng. Còn anh thì cứ thẫn người ra như bị ai bắt mất hồn rồi. Ba cô cũng đứng dậy và về phòng mình...

.....

Cô lăn qua lăn lại trên giường rồi đột ngột hét lên:

_Trời ơi, thật khó nghĩ!!!!

Cô lẩm bẩm một mình:

_Làm sao mình có thể lấy cái kẻ khó ưa đó làm chồng được chứ. Như thế có khi lại rước khổ vào thân. Chắc là mình nên rời khỏi đây sớm thôi!!!!

.....

Cùng lúc đó có một người nào đó đang trần trọc suy nghĩ:

_Không lẽ ba mình bệnh nặng dữ vậy sao???

_Không lẽ mình phải cưới con nhỏ nhà quê đó về làm vợ cho ba vui lòng???

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu anh. Anh nhếch mép cười đắc ý. Rồi trằm miềm lại ngủ....

Sáng nay, cô dậy rất sớm có lẽ vì trần trở mà khó ngủ. Cô đến phòng ba cô gõ cửa thì không thấy ba cô. Cô thầm nghĩ:

_Chắc ba ra ngoài rồi!! nên cô xuống bếp ăn sáng với ông.

Nhà bếp hôm nay có vẻ vắng lặng, ông đang ngồi ăn sáng một mình. Thấy cô ông vội ngoắc cô lại ngồi xuống bên cạnh ông:

_Con suy nghĩ tới đâu rồi??? khỏi phải nghĩ cũng biết ông đang hỏi về vấn đề gì. Cô cười xòa:

_Con vẫn chưa quyết định được ông ơi!!!

Ông nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu cô:

_Suy nghĩ lẹ nhe con, bây giờ thì con ăn sáng đi!!!

Cô ngoan ngoãn nghe theo. Rồi thấy hình như thiếu thiếu một kẻ nào đó chắc chắn không phải ba cô rồi. Cô ngừng ăn ngược mắt hỏi ông:

_Anh Vũ đâu rồi ông???

Ông cười nói:

_Nó ra ngoài từ sớm rồi, thằng này không biết làm trò gì nữa!!

Chuông điện thoại bất chợt vang lên, ông quần gia vội chạy tới bắt máy:

_Thưa chủ tịch là cậu chủ gọi!!!

Ông đứng dậy và bước đến nghe điện thoại dĩ nhiên là cô cũng mau chóng đứng lên và đỡ ông đi.

_A lô!!!

Nghe thấy giọng nói, bên đầu dây điện thoại kia nhanh nhẩu nói:

_Bữa cơm tối nay con có chuyện quan trọng muốn nói, ba và mọi người đợi con về!!!

Ba anh khê:_“Ừ!!!” rồi cúp máy.

Cô thầm nghĩ:

_Không biết anh ta tính bày trò gì nữa đây!!!

Sau buổi sáng ông bảo muốn ra vườn chăm cây. Thế là cô và ông cùng ra vườn. Dưới ánh nắng ban mai cây cỏ dường như được tiếp thêm sức lực. Trông cây nào cũng xanh mướt, những bông hoa thì vườn mình nở rộ. Làm khu vườn ngập tràn màu sắc. Cô xuýt xoa:

_Vườn đẹp quá ông ơi!!!

Ông bồi hồi xúc động:

_Vợ ta rất thích khu vườn này nên từ khi bà ấy mất ta luôn cố gắng chăm sóc nó thật tốt.

Cô nhìn ông đầy ngưỡng mộ:

_Thì ra ông là người yêu bà đến thế!!!

Ông bật cười. Tiếng cười vang động cả vườn cây. Gió thổi lao xao dường như đứng giữa không gian này cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

9. Chương 9

Bữa ăn tối nay được chuẩn bị khá công phu, vì anh bảo rằng:

_Tối nay có chuyện quan trọng muốn nói!!

Cô chuẩn bị cho mình một bộ đầm màu hồng phấn khiến mình trông nổi bật hơn. Vừa đóng cửa phòng lại định xuống bếp thì thấy ba cô rón rén bước vào phòng. Cô vội kêu:

_BA!!!!

Ông giật mình quay lại nhìn cô. Cô chau mày hỏi:

_Sáng giờ ba đi đâu vậy???

Ba cô lúng túng đáp:

_À, ba đi thăm một người bạn thôi mà!!!

Cô nhướn một bên chân mày lên nghi ngờ hỏi:

_Ở đây ba làm gì có bạn, có phải ba...???

Ba cô vội chen vào:

_Không phải đâu con gái à, ba không có đi cờ bạc đâu, chỉ là...!! rồi ba cô bỏ lửng câu nói. Cô tò mò hỏi tiếp:

_Chỉ là thế nào ba???

Ông ngập ngừng nói:

_Bọn cho vay nó đòi tiền ba. Nếu mà ba không trả thì tụi nó nói sẽchặt tay ba!!!

Cô tái mặt:

_Thật hả???

Ba cô gật đầu. Không khí rơi vào căng thẳng. Bây giờ điều duy nhất cô phải làm là kìm tiền trả nợ nhưng mà biết kìm tiền ở đâu?? Cô nhìn ba cô nói:

_Ba à, từ ngày mai chúng ta sẽ đi khỏi đây và đến một nơi khác ở. Ở đó ba phải cùng con đi làm để kìm sống đó.

Ba cô liền phản đối:

_Nhưng mà còn hôn sự??

Cô chau mày giận dữ:

_Hôn sự gì nữa ba, con và anh ấy không kết hôn được đâu. Ngày mai chúng ta sẽ đi!!! nói rồi cô bỏ đi xuống bếp có vẻ bức bối xen lẫn buồn bã. Nói chung là tâm trạng rối bời....

10. Chương 10

Chapter 4: bắt ngờ

Mọi người quây quần bên bàn ăn và chờ đợi một kẻ nào đó tới bây giờ còn chưa thấy xuất hiện. Cô hết nhìn ông rồi nhìn ba cô. Chẳng ai nói gì với ai. Không khí khá im lặng có lẽ ông đang hồi hộp vì không biết anh sắp nói điều gì quan trọng??

Cô trầm nghĩ:

_Không lẽ anh ta đồng ý??? rồi tự dưng gõ vào đầu mình trấn tĩnh _Khùng thiệt, anh ta có ưa gì mình đâu!! rồi cô nhoẽn miệng cười.

Nghe tiếng chuông cửa là biết anh đã về. Ông quản gia vội chạy ra mở cửa....Được mười lăm phút rồi mà còn chưa thấy ai quay trở lại.

_Lâu thế không biết!! cô nhăn mặt nhưng vẫn cố ngồi im đợi rồi chợt thấy anh xuất hiện ở cửa. Anh đang đi vào nhưng đi bên cạnh ai lại có một ai đó đang leo đèo theo sau. Ông nghiêm mặt lại. Còn cô thì cảm thấy thật bất ngờ khi cô gái theo sau anh lại là cô “chân dài” hôm bữa cô gặp ở shop. Cô nhếch miệng cười:

_Đây là việc quan trọng à???

Cô “chân dài” hôm nay trông có vẻ bên bên luôn đi phía sau anh khác hẳn hình ảnh cô gái hôm trước cô gặp. Nhìn cô ta bên bên đến “thấy tội”. Cô trầm hỏi:

_Đây là con người thật hay giả tạo của cô ta???

Anh kéo ghế ra cho cô gái ngồi. Không biết vô tình hay cố ý mà anh lại kéo chiếc ghế ngay cạnh cô mà mời cô ta ngồi mặc dù xung quanh còn rất nhiều ghế trống. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô ta. Lúc này anh mới nói:

_Thưa ba. chuyện quan trọng của con hôm nay là giới thiệu bạn gái của con!!!

Cô cũng không lấy làm ngạc nhiên gì cho mấy khi nghe anh nói thế vì cô đã chứng kiến cảnh hai kẻ đó “thân mật” rồi mà. Còn ông thì im lặng đến đáng sợ. Anh nói tiếp:

_Con sẽ kết hôn cùng cô gái này chứ không phải Thiên Nhi (Thiên Nhi là tên cô)

Cô tức sôi máu và rất muốn hét lên rằng:

_Dù không muốn cũng không cần nói thẳng thừng như thế chứ!!!

Nhưng thấy ông có vẻ đang rất tức giận nên cô đành “ngậm bồ hòn” mà im lặng.

Cô “chân dài” hết nhìn ông rồi nhìn anh. Thấy anh nói xong rồi nhưng ông vẫn im lặng nên cô “chân dài” khẽ gọi:

_Bác ơi!!!

Ông đành mặt lại, đập tay xuống bàn một cái “rầm”:

_Ta không bao giờ chấp nhận chuyện này, hoặc con cưới Thiên Nhi hoặc đi “nghĩa vụ” ngay ngày mai. Con hãy chọn đi!!! rồi ông đứng dậy cô vội đứng lên đỡ ông về phòng. Cô còn chưa kịp nói với ông là cô cũng không muốn lấy anh ta.

Ánh nắng ban mai rọi thẳng ngay mặt khiến cô chói mắt nhưng hôm nay cô không thể kéo rèm trùm lên đầu và ngủ tiếp được vì cô có việc cần phải làm. Vệ sinh cá nhân xong cô xuống thăm khu vườn lần cuối.

Cô nhìn bông hướng dương đang vươn mình lên đón ánh mặt trời cô mỉm cười:

_Mây chào tạm biệt tao à???

Gió lay bông hoa khẽ lung lay (do trùng hợp thôi)

Một giọng nói vang lên sau gốc cây khiến cô giật nảy người:

_Bộ cô bị điên hay sao mà nói chuyện với cây??

Nghe cái cách nói chuyện shock óc này thì khỏi cần nhìn cũng biết là ai rồi. Cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy anh đang ngồi tựa vào thân cổ dưới gốc cô. Cô nhìn anh đầy tò mò:

_Còn anh làm cái quái gì ở đây???

Anh đứng đưng đáp:

_Đợi cô!!!

Cô tròn mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên:

_Đợi tôi???

Chưa thỏa sự tò mò cô hỏi tiếp:

(Sao anh biết tôi ra đây mà đợi? tác giả nghĩ thế nhưng kẻ đó lại hỏi rằng)

_Hôm nay anh uống nhầm thuốc à???

Anh không nói gì nhưng rồi bất ngờ kéo mạnh tay cô khiến cô ngã xuống bãi cỏ. Anh cúi mặt xuống áp gần sát và mặt cô:

_Chúng ta kết hôn!!!

Cô ửng đỏ mặt lên toan đẩy anh ra nhưng tay anh vội giữ chặt đôi vai của cô khiến cô không ngồi dậy được. Anh nói tiếp:

_Tôi biết cô đang cần tiền, nếu cô lấy tôi tôi sẽ cho cô mượn tiền để trả nợ!!!

Cô vừa ngượng vừa lúng túng vờ như không hiểu anh đang nói gì:

_Anh đang nói gì vậy??

Anh giải thích thêm:

_Nếu cô đồng ý lấy tôi, tôi sẽ cho cô tiền trả nợ cho ba cô!!!

Cô lắc đầu nguầy nguậy hét lên cố gượng người ngồi dậy:

_Tôi không cần tiền của anh!!!

Anh nhấn mạnh cô xuống bãi cỏ lần nữa:

_Thế cô có biết nếu ba cô không trả tiền ba cô sẽ bị gì không???

Cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy anh cả việc này cũng biết. Nhưng cô im lặng. Anh tiếp:

_Họ nói sẽ “khử” ba cô!!!!

Cô rùng người khi nghe từ “khử” phát ra từ miệng anh. Cô đẩy mạnh anh ra hết sức và chạy đi tìm ba cô. Anh nói với theo:

_Tìm ba cô mà hỏi đi!!!

11. Chương 11

BA!!!!!!!!!!

BA ƠI!!!!

Nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Cô gõ mạnh cửa phòng như sợ ba cô đang gặp nguy hiểm. Nào ngờ cánh cửa phòng mở ra. Ba cô bước ra và ngáp:

_Gì vậy con???

Cô vội vàng hỏi:

_Bọn họ nói nếu ba không trả tiền cho họ thì họ sẽ “khử” ba có đúng vậy không???

Ba cô nhìn cô buồn bã gật đầu. Lúc này cô đã hiểu thì ra mọi chuyện không hề đơn giản như cô nghĩ. Không hề dễ khi kìm ra một khoản tiền lớn trong tích tắc. Vậy cô biết phải làm sao??? rồi cô quay về phòng miệng cứ lẩm bẩm mỗi câu:

_Biết làm sao đây??? rồi ngồi thẩn người ra trong phòng như kẻ mất hồn.

12. Chương 12

Suốt cả ngày cô nhốt mình trong phòng và suy nghĩ đủ thứ chuyện. Cuối cùng thì cô đã quyết định được mình nên làm gì nên vội chạy khắp nơi trong nhà tìm cái kẻ khó chịu đó. Nhưng lại chẳng thấy bóng dáng kẻ đó đâu hết.

_Chắc anh ta ra ngoài rồi!!!

Cô ỉu xiu bước ra vườn và ngồi dưới gốc cây hồi sáng. Ngồi nơi đây cô nghe được tiếng chim hót ríu rít, tiếng gió lùa qua kẽ lá kêu xào xạc và tiếng nước của hòn non bộ nằm giữa hồ nước đang chảy róc rách nghe vô cùng dễ chịu và êm tai. Cô chìm vào giấc ngủ mà không hay biết. Thân cây cao to như vươn mình ra che chở cho cô....

Không biết cô đã ngủ bao lâu, trong giấc mơ cô mơ thấy anh bước đến bên cạnh cô, anh nâng nhẹ cằm cô rồi cúi đầu xuống hôn cô. Nụ hôn thật nồng cháy, cô thấy ướt át xen lẫn ấm áp. Cô mở:

_Đừng...đừng dừng lại!!! nhưng tiếc thay kẻ đó lại biến mất như làn khói còn cô thì đang trừng mắt nhìn cái vật đang khiến cho môi cô trở nên ướt át kia....

AAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! cô hét lên rồi bật dậy.

Con chó con thấy cô đột ngột bật dậy thì hoảng hồn chạy tới núp sau lưng cái kẻ đang ôm bụng cười nghiêng cười ngã kia. Cô thấy “quê độ” xen lẫn tức giận vì cái kẻ đáng ghét đó lại để con chó liếm cô như thể mà không thềm kêu một tiếng. Cô nạt:

_Cười cái gì chứ???

Anh quệt tay dòng nước ngang mắt (cười đến chảy nước mắt luôn) rồi gáng nhin cười:

_Cười cô chứ ai!!! rồi anh nhại giọng cô:

_Đừng...đừng dừng lại mà!!! anh lấy tay xoa xoa cằm như đang suy nghĩ. Cô tưởng ai vậy??? rồi lại bật cười còn kẻ còn lại thì tức tối ném một cái nhìn đầy căm phẫn vào con chó:

_Con chó chết tiệt kia, mày sẽ biết tay tao!!! rồi cô xoắn tay áo lên tiến đến chỗ anh.

Anh vội nhắc bổng con chó lên rồi nói:

_Chăm sóc con chó này cho tui, nó mà mất 1 cọng lông thì cô sẽ biết tay tui!!!

Cô trừng mắt nhìn anh:

_Tại sao tui phải chăm sóc nó chứ???

Anh bình thản trả lời:

_Vì cô là “vợ” tui!!!

Cô rùng người khi nghe từ “vợ” được thốt ra từ miệng anh. Cô thầm nghĩ:

_Cũng tốt vậy đỡ hơn tự mình nói ra!!!

Cô chộp lấy con chó rồi nhắc bổng nó lên, nhìn chằm chằm vào “chỗ ấy” của nó:

_Chó của ai vậy??

Anh thả người xuống cỏ đáp:

_Của bạn gái tôi!!!

_Chó được à???

_Ừ!!!

Cô bấu môi:

_Chắc nó cũng lười giống chủ nó!!!! rồi cô đứng dậy bỏ đi. Còn cái kẻ kia thì ngồi bật dậy nhìn theo bóng nó. Nhếch mép cười nham hiểm:

_Thế thì cô chết chắc rồi!!!

Về tới phòng cô thả con chó xuống rồi soạn đồ đi tắm. Cô pha vào bồn tắm nào là xà phòng nào là sữa tắm rồi thả thêm vài cánh hoa tươi. Có vẻ giống như đi spa vậy. Trước khi nhảy vô bồn cô vội rửa mặt và chỗ mà cô rửa kĩ ơ là kĩ là chỗ bị con chó liếm ban ngày. Cô lờm nó một cái khiến nó cong đuôi chạy núp xuống gầm giường. Giống như nó hiểu là cô đang ám chỉ:

_Mày sẽ biết tay tao!!!

Cô ngâm mình trong bồn tắm khá lâu, kì kì cọ cọ thật sạch mới chịu bước ra xong lại cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu. Chải đầu xong cô ngồi thụp xuống giường nhìn con chó tội nghiệp đang núp phía dưới.

_Ra đây đi tao không đánh mày đâu!!!

Con chó nhìn rồi bước lùi về phía sau đề phòng. Cô lập lại:

_Ra đây!!!

Con chó vẫn ngoan cố thà bước lùi chứ không chịu ra. Cô gầm gừ:

_Ra đây còn không tao sẽ lôi mày ra đây!!!

Thấy nó vẫn không phản xạ nên cô đành chui xuống gầm giường và thò tay vào kéo nó ra nhưng ai ngờ nó “táp” cô một phát. Khiến cô giật mình ngẩng đầu lên thì đập vào thành giường cái “cốp” tay thì chảy máu đầm đìa.(đầu kiểu này chắc có ngày mất trí nhớ quá!!>”<)>

13. Chương 13

Cô từ từ chui ra khỏi gầm giường mặt nhăn như con khỉ. Cô lấy tay còn lại chụp vào chỗ bị chó cắn không máu chảy rồi chạy vào toilet xả nước. Đầu thì đau ê ẩm đến ứa nước mắt từ lúc nào không hay tới khi nhìn vào gương mới biết.

Cốc..cốc..

Cô nói vọng ra:

_Vào đi!!!

Anh vặn cửa bước vào. Con chó thấy anh vội chạy ra mừng quẩn quít lên. Thấy cô đang loay hoay xả nước mặt thì đầm đìa nước mắt. Anh ngạc nhiên hỏi:

_Bị gì đấy???

Cô lạnh lùng nói:

_Chó “táp”!!!!

Anh kéo tay cô ra khỏi dòng nước rồi đưa lên xem xét:

_Cũng không sâu lắm. Lại đây tôi băng cho!!!

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống giường nhìn anh lục đục tìm băng cá nhân.

_Ồ tú trên cùng ấy!!!

Anh mở tủ theo lời cô thì thấy hộp băng cứu thương. Anh tiến tới gần cô cầm tay cô lên rồi sát trùng băng bó rất kĩ lưỡng. Cô thầm hỏi:

_Con người này, có thể tử tế đến như vậy à???

Biết cô đang nhìn chăm chăm vào mình nhưng anh không nói gì. Con chó thì nằm cuộn tròn dưới chân anh. Cô bất chợt nghĩ ra:

_Con chó này có vẻ thích anh!!!

_Ừ!!!

_Nhưng nó lại là con đực!!!!

Anh tiếp tục: _“Ừ!!!”

Cô cúi xuống hỏi nhỏ vào tai anh:

_Không lẽ anh và nó là “đồng tính”!!

Anh ngừng băng bó rồi ghì đầu cô xuống bắt chợt kề môi vào “hôn” cô. Lần đầu tiên không phải vô tình mà là cố ý anh chủ động hôn cô. Cô cố ngẩng đầu lên nhưng lại bị anh ghì chặt. Anh hôn rất mãnh liệt, môi anh cuốn lấy đôi môi của cô còn cô thì cắn chặt hai hàm răng từ chối chiếc lưỡi của anh đang cố tìm cơ hội chui vào. Nụ hôn mãnh liệt khiến cô dường như muốn cắn vào đôi môi đang cuốn lấy đôi môi mình để cho anh buông ra nhưng lại không dám. Anh đột ngột dừng lại rồi buông cô ra bỏ đi để mặc cô chưng hửng với cái cảm giác vừa rồi. Cô lẩm bẩm:

_Anh đang làm cái trò gì vậy???

Buổi tối hơn nay khác hẳn buổi tối mọi ngày vì có lẽ hôm nay khá “đặc biệt” anh và cô sẽ nói với ông rằng: _Họ sẽ kết hôn. Cô cảm thấy hơi lo lắng và hồi hộp nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng bối rối vì nụ hôn ban nãy.

Ông ba và anh đang ngồi quanh bàn đợi cô thấy cô xuống cô kéo ghế ra cho cô ngồi. Một cử chỉ mà cô chưa bao giờ được thấy. Thay là tại có mặt ông và ba nhỉ??(con nhỏ này cứ hay nghĩ xấu cho người ta không) Anh trịnh trọng nói:

_Thưa ba, con và Thiên Nhi sẽ kết hôn cùng nhau!!.

Khuôn mặt ông giãn ra thành nụ cười. Cô cảm thấy ông và ba đang rất vui. Ba cô nói:

_Tốt quá rồi!!!

Ông hớn hở ra mặt:

_Vậy ta sẽ tìm ngày lành tháng tốt để cử hành hôn lễ cho hai con!!!

Bữa ăn tràn ngập tiếng cười. Đa số toàn là của ba cô và ông có ai biết rằng có hai kẻ đang âm ức đối chọi nhau thậm chí không thèm nhìn mặt nhau một lần. Suốt bữa ăn cô có cảm giác nuốt không trôi khi cái kẻ bên cạnh cô cứ lăm lăm lì lì như một tảng băng.

.....

Haizzz!!! cô thả người xuống giường một cái thoải mái. Quên cả con chó con đang trốn chui trốn nhủi dưới gầm giường giật mình vì có vật thể gì vừa thả mạnh xuống giường như động đất. Con chó chui ra khỏi giường và ngó trân trân vào cô. Còn cô thì thấy nó vội nhớ ra mình chưa đặt tên cho nó. Cô vẫn nằm trên giường chống tay vào cằm nhìn nó cố gắng nghĩ cho nó một cái tên thật hay. Cô búng tay cái “póc”

_Đúng rồi, tao sẽ gọi mày là “táp”!!!!

Con chó nghiêng đầu nhìn cô. Cô chu môi hờn dỗi:

_Ai kêu mày cứ “táp” tao quài làm chi!!!

Rồi cô xoay người ngửa ra trườn mền lên ngủ.....

14. Chương 14

chap 5: Chung một nhà

Cô đang say giấc thì cái mền đang đắp đột nhiên bị hất tung lên khiến cô chơi vơi. Cô lồm cồm ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn cái kẻ dám phá giấc ngủ của cô. Cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy anh đang chau mày đứng trước mặt:

_Con gái con nứ ngủ gì mà kinh thế, dậy mau cho kiki ăn!!!

Con “táp” nó cứ quẩn lấy chân anh không rời. Cô uể oải ngáp một cái rồi mặc kệ anh nằm xuống ngủ tiếp.

_Có dậy không hả??

Cô trằm mền kín đầu rồi nói:

_Không, để tui ngủ!!!!

Không thấy động tĩnh gì tưởng anh đã đi ngủ nhưng sao thấy im ắng lạ thường thế. Có ai đó đang bò lên giường của cô. Cô hất tung mền ra đột ngột bị ai đó nhấn xuống nệm. Anh thì thào vào tai cô:

_Không dậy thì động phòng nhé!!!

_HẢ???? cô toát mồ hôi hột bật dậy nhưng lại bị anh ghì xuống nệm. Anh nhẹ nhàng nói:

_Sao hả??? rồi áp mặt ngày càng gần mặt cô đôi môi anh sắp chạm vào đôi môi cô. Có lẽ do khoảng cách quá gần cô cảm nhận được hơi thở của anh. Nhẹ nhàng nhưng lại ấm áp. Và có lẽ cũng vì khoảng cách gần mà cô thấy tim mình đập rất mạnh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lần đầu tiên một thằng con trai lại “gần” cô đến mức cô cảm nhận được tất cả của họ.

Cô sợ quá mà cà lăm luôn:

_Tui...tui dậy mà...!!!

_Vậy thì tốt!!! rồi anh bỏ đi con “táp” cũng lon ton chạy theo anh.

Cô bực bội ném cái gối vô góc phòng rồi hét lên:

_Bực mình quá!!

Có kẻ nào nào đó nghe thấy tiếng cô mà nhếch miệng cười.....

Cô bước xuống nhà với vẻ mặt khó coi cực kì. Đối với cô một buổi sáng như thế này thật sự rất “tệ”. Cô lẩm bẩm:

_Cứ điệu này chắc mình rụng tim mà chết mất!!!

Anh nhìn cô tức tối mà bật cười rồi nụ cười tắt đi khi anh chợt nhận ra mình đang “cười một mình” lạ thật đó giờ có bao giờ anh như thế đâu. Anh cảm thấy rất thích trêu chọc một ai đó, bắt nạt một ai đó và đặc biệt là hù dọa một ai đó. Nhưng mà là “ai đó” thì chỉ anh là người hiểu nhất.

Cô ngồi vào bàn kéo đĩa beefsteak về phía mình và bắt đầu cắn ken kít. Ông và ba cô ngừng ăn mà chăm chú quan sát người tạo ra cái thứ âm thanh nghe đến rợn người như thế. Anh thì nhìn cô không chớp mắt. Khẽ đập vô chân cô một cái. Cô hốt lên:

_Ui đau!!!!

Rồi nhìn lên thấy ông và ba và cái kẻ vừa đập chân cô đau điếng đang nhìn cô như “sinh vật lạ”. Cô ngượng đỏ mặt khi nhận ra mọi người ngừng ăn khi cô bắt đầu “cửa” miếng beefsteak. Ông nhìn cô mỉm cười:

_Con bé này thiệt là!!!

Ăn sáng xong ông và ba cô rủ nhau chơi cờ. Còn nhiệm vụ của anh và cô là đi “thử” đồ cưới.....

Anh vừa mở cửa xe là cô “xoắn” vào xe ngay. Anh ngạc nhiên:

_Làm gì lạ thế???

Cô bình thần đáp:

_Đám cưới là việc quan trọng!!!

Khỏi phải nói cũng biết cô coi trọng đám cưới thiêng liêng như thế nào. Mặc dù cô và anh chưa có tình cảm với nhau nhưng họ sẽ phải gắn bó với nhau hơi lâu nên đám cưới không thể phớt lờ như chuyện anh và cô được.

Cô luôn tâm niệm là những người yêu nhau sẽ sống hạnh phúc với nhau họ bắt đầu từ đám cưới và kết thúc bằng cái chết nhưng họ vẫn luôn ở mãi bên nhau. Thế mà giờ đây cô phải lên xe hoa với một người cô vừa biết chưa đầy 1 tháng và chưa hề yêu anh ta. Thật là một chuyện cô chưa bao giờ nghĩ đến.....Suốt đoạn đường cô lặng thinh và nhìn ra cửa sổ khiến ai kia cảm thấy yên lặng đến sốt ruột tự hỏi mình:

_Cô ta có ổn không??

Còn cô thì chẳng quan tâm đến điều gì xung quanh cho đến khi xe dừng lại trước một cửa hàng áo cưới được trang trí rất sang trọng thì cô mới quay qua nhìn anh:

_Tới rồi à??

Anh đẩy cửa xe bước ra rồi đi vòng qua mở cửa cho cô. Rồi anh đi trước cô đi sau....nhân viên trong tiệm ai cũng lấy làm lạ khi có một đôi nhìn “không giống ai” đang lơ ngơ ngắm váy cưới. Một cô nhân viên bước tới mỉm cười chào anh:

_Anh chỉ thử váy cưới ạ???

Anh gật đầu rồi chỉ tay về phía cô:

_Giúp cô ấy chọn bộ váy đẹp nhất!!!

Cô nhân viên mời cô đi theo mình và dẫn cô đến một căn phòng treo toàn áo cưới mà cô nghĩ là nó “đặc biệt” hơn phía bên ngoài. Cô nhân viên mỉm cười giới thiệu:

_Đây là những bộ áo cưới lộng lẫy nhất của tiệm. Chỉ dành cho những người thượng lưu, mời cô chọn!!!

Cô đảo một vòng xem xét rồi dừng lại trước bộ váy cưới có đuôi sau dài 10m màu trắng tinh khôi. Chiếc áo cưới được thiết kế khá tinh xảo. Phần áo cúp xuống ôm trọn vòng một của cô trông cực kì “quyến rũ”. Thân áo ôm trọn cơ thể cô khiến cô nổi bật hẳn lên như một nàng công chúa. Có thể nói là như vậy....

15. Chương 15

Cô nhân viên bước đến mỉm cười với anh:

_Mời anh xem cô dâu thử áo xong rồi!!!

Rèm cửa được vén lên. Cô đang đứng trên bục mỉm cười với anh như một nàng công chúa. Anh như điện giật đứng hình đứng im cho đến khi cô cất tiếng hỏi:

_Được không anh???

Anh mới sực tỉnh cảm thấy hơi ngượng vì đơ người ra nên đáp cho qua:

_Được, lấy bộ đó!! rồi quay đi ra ngồi đợi. Mặt anh đỏ lựng lên. Tim đập rất mạnh. Anh đặt một tay lên ngực mình:

_Mày bị sao thế hả????

Cô bước đến thật khẽ rồi khều vào vai anh khiến anh giật mình. Cô chọc:

_Anh đang nghĩ gì mà ngẩn tò te thế???

_Kệ tụi!! rồi kéo cô ra xe mở cửa rồi đẩy cô vô mặc cho cô la oai oái lên. Lầm bầm rửa:

_Cái anh này bị “khùng” rồi à???

Anh leo vô xe:

_Thắt dây an toàn vào!!! rồi nhấn ga vọt đi. Cô hét lên:

_Đội tui thắt dây đã chứ!!! rồi quay qua quay lại kiểm cái thứ gọi là dây an toàn. (nhà quê khổ vậy đó). Anh giảm dừng tốc độ lại và đậu bên lề xa lộ. Anh chồm qua kéo dây an toàn thắt cho cô. Cô thấy gương vô cùng khi “gần” với anh như thế. Mỗi lần như thế là tim cô đập loạn xạ. Cô thầm nghĩ:

_Mình sao vậy, chắc phải đi khám tim thôi!!

Vừa xuống xe là cô về phòng ngay. Không hiểu sao cô không muốn ở cạnh ai đó chút nào. Cô cảm thấy như bị điện giật tung người mỗi khi anh “lại gần” cô. Cô không muốn anh thấy vẻ bối rối hoảng loạn của cô lúc này.

Nhưng có kẻ nào đó cũng cảm thấy như vậy. Anh sợ khi ở cạnh cô quá lâu, anh sợ lúc gần sát cô, cơn dục vọng trong anh nổi dậy muốn chiếm lấy con người nhỏ bé kia mặc dù anh có yêu cô đâu. Anh bật cười:

_Sao mình lại như vậy nhỉ???

Vừa mở cửa phòng thì thấy con “táp” đang làm bậy trên sàn nhà cô. Vừa thấy cô là con “táp” chui lẹ vô gầm giường như sợ cô túm được nó sẽ đem nó đi nấu “lẩu cây”. Cô nhăn mặt:

_Sao mày có thể ” làm bậy” trong phòng tao!!!

Rồi cô chộp lấy cái nùi lau gần đó và chùi chùi vũng nước con “táp” vừa gây ra. Cô quay qua nhìn nó:

_Mày ghét tao lắm hả?

Con “táp” ghừ ghừ vài tiếng trả lễ. Quê độ cô bỏ đi rửa tay rồi trèo lên giường.

Cô đặt tay lên ngực mình ngạt nhiên:

_Hết đập mạnh rồi!!!

Rồi bất giác nhoèn miệng cười vì đang suy nghĩ điều gì đó có cô mới biết được (tác giả bó tay)

Hoàng hôn dần buông xuống ánh nắng ngày càng lịm dần. Cô cũng tỉnh giấc vì cứ bị cái “sinh vật” dưới gầm giường liên tục rên ư ử. Cô ngồi xuống và nhìn nó. Nó đang ỉu xiu khác hẳn vẻ lẩn tẩn hung dữ bình thường. Cô khê hỏi:

_Mày bị sao vậy???

Con “táp” vẫn tiếp tục rên. Cô vội thò tay vào kéo nó ra nhưng chợt nhớ lại cái cảnh nó “phập” vào tay cô hôm bữa nên vội rút tay lại. Cô nhìn nó e dè:

_Mày không được “táp” tao đâu nhe, để tao xem mày bị gì!!

Rồi cô chui vào gầm giường kéo nó ra. Lần này nó không “táp” cô nhưng nó ỉu xiu đến khó hiểu. Cô đặt tay lên trán nó.

_À quên, nó đâu có như mình!!! rồi cô đặt tay lên bụng nó và để im ở vị trí đó. Bụng nó réo “ọt ọt”. Cô bật cười la lên:

_À tao biết rồi nha!!! rồi vội chạy đi lấy cơm cho “táp” ăn.

Cô đi ngang qua phòng anh nhưng thấy im lìm khác thường. Khởi nói cũng biết anh ra ngoài rồi. Cô cảm thấy tâm trạng hơi chùn xuống một tí nhưng vội gạt qua một bên không nghĩ đến.

Con “táp” ăn ngấu nghiến chén cơm cô bới. Vừa ăn vừa quẫy quẫy đuôi.

_Thì ra mày cũng đáng yêu như vậy. Cô đưa tay lên xoa đầu nó thì nó liền ghừ cô. Cô phản xạ nhanh rút tay lại cho chắc ăn rồi giận dỗi bỏ đi.

_Mày thật đáng ghét!!!!

16. Chương 16

Bữa tối được dọn ra mọi người quây quần và ngồi đợi cái kẻ kia trở về cùng ăn. Bụng cô réo ột ột. Còn ông và ba thì đang trò chuyện vui vẻ có ai thèm để ý đến cái kẻ đang ngồi rên rỉ vì đói đâu. Được một lúc thì “ai kia” về thưa ông và ba cô rồi kéo ghế ngồi vô bàn dùng bữa. Thậm chí không nhìn cô lấy một lần nhưng cô cũng chẳng buồn để tâm đến.

Vừa bước đến trước cửa phòng toan mở cửa vào thì anh gọi:

_Cô cho kiki của tui ăn chưa đấy???

Cô lạnh lùng đáp:

_Cho rồi!!! rồi mở cửa bước vào mặc kệ anh vẫn đứng đấy nhìn cô cho đến khi cánh cửa phòng cô đóng lại. Vừa nằm vừa suy nghĩ:

_Tại sao mình lại khó chịu vậy ta???

_Khó chịu quá đi!!! rồi lăn qua lăn lại trên giường như con “khùng”.

Cùng lúc đó tại phòng ai kia, kẻ nào đó đang mở laptop chat với bạn gái. Nhưng lại cảm thấy không được thoải mái cho lắm.....

Px: _Anh không sao chứ???

Ox: _Sao chứ???

Px: _Dạo này em thấy anh hơi lạ!!!

Ox: _....[im lặng]....

Px: BUZZ!!!!

Px: _Anh đâu rồi???

Ox: _Anh đây nè!!!

Px: _Anh sao vậy ox???

.....[im lặng].....

Ox: _Anh có chuyện muốn nói với em!!!

Px: _Chuyện gì vậy???

Ox: _Anh sẽ lấy cô gái đó!!!

Px: _Sao anh phải làm thế chứ???

Ox:[im lặng].....

Px: _ Anh nói đi chứ???

Ox: _Anh đã quyết định rồi!!!

Px: _Thế còn em???

Ox: _Em vẫn là bạn gái của anh!!!

Px: _Vậy anh có yêu cô ta không???

Ox: _Không!!

Ox: _Anh ngủ đây, bye em!!!

Ox is now offline

Tại căn phòng vừa dứt đoạn chat một cô gái đang vô cùng tức giận:

_Tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi sẽ không để hai người hạnh phúc được, tôi sẽ mãi giữ anh bên cạnh!! khóe miệng cô ta nhếch lên thành nụ cười nửa miệng trông rất thâm hiểm....

.....

Sáng nay cô dậy từ rất sớm. Không biết vì điều gì nhưng có lẽ vì không ngủ được nữa. Cô thay bộ quần thật đẹp và trang điểm nhẹ khiến khuôn mặt bừng sáng hẳn. Vừa bước ra khỏi phòng toan đóng cửa thì anh bước đến cạnh cô chau mày:

_Tính đi đâu đấy???

Ra tỉnh bơ đáp:

_Tui đi ra ngoài!!!

Anh hỏi thêm:

_Ra ngoài làm gì??

Cô nhăn nhó:

_Tôi đi đâu kệ tui sao anh hỏi nhiều thế!!! rồi bực bội bỏ đi. Anh nói với theo:

_Làm gì thì làm trước 7h phải có mặt ở nhà ra ngoài với tui!!!

Cô không thèm trả lời mà quàng chiếc túi xách lên vai rồi xuống bếp chỗ ba và ông đang ngồi ăn sáng. Cô mỉm cười thật tươi:

_Ông ơi, ba ơi con ra ngoài một tí nha!!!

_Đợi đã!!! ông buông chiếc nĩa xuống và lấy khăn lau miệng:

_Con mới gọi ta là gì???

Cô ngơ ngác đáp:

_Dạ, là ông!!!

Ông nhíu cặp chân mày lại:

_Sao lại là ông, con phải gọi ta bằng ba, con hiểu chưa???

Cô gật đầu:

_Dạ con ra ngoài nhe ba!!

Ông mỉm cười rồi gật đầu. Còn ba cô khỏi phải nói cũng biết ba cô vui cỡ nào khi ba anh thương cô như vậy. Cha cô thầm nghĩ:

_Nếu con sống hạnh phúc như vậy là ba an tâm rồi, con gái à!!!

Cô vừa ra tới trạm xe thì chiếc xe buýt cô cần cũng vừa tới. Cô bước vội lên xe và tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Xe buýt cũng không đông lắm nên ngồi cạnh cửa sổ cũng không khó. Chiếc xe này sẽ chở cô đến nghĩa trang ngoại ô thành phố. Nơi có mẹ cô đang an nghỉ. Cô nhìn ra cảnh vật hai bên đường thấy mưa lất phất rơi.

_Sao tự nhiên lại mưa vậy ta???

Cô đưa tay lên quẹt giọt nước mưa vừa đọng lên cửa sổ xe. Khẽ mỉm cười.

Vừa xuống xe thì cơn mưa ngày càng nặng hạt. Cô núp vào mái hiên của căn nhà đối diện. Nhà này khóa cửa rồi nên đứng trước cửa cũng không cảm thấy ngại. Cô đưa tay ra hứng giọt mưa đang rơi xuống. Khuôn mặt đầy vẻ thích thú.

_Cô thích đọc mưa quá nhỉ???

Một giọng nói vang lên làm cô sực tỉnh khỏi cái “trò chơi” con nít đó và quay về hiện tại. Anh chàng vừa nói đứng nhìn cô tự khi nào mà cô không hề biết. Anh ta nở một nụ cười khá thân thiện và dễ thương trên tay anh ta cầm bó hoa hồng trắng muốt.

_Có lẽ anh ta cũng đi viếng mộ như mình. Cô thầm nghĩ.

Thấy cô không trả lời mà cứ nhìn anh chằm chằm nên anh gợi chuyện:

_Tôi tên Tiến rất vui được làm quen với cô!!

Thấy anh chàng này không có vẻ nham hiểm mà lại rất dễ gần nên cô đành mỉm cười đáp lời:

_ Tôi tên Thiên Nhi!!!

_Thiên Nhi à, tên cô nghe đẹp quá!!!

Cô khẽ mỉm cười ngượng ngịu.

_Ồ, cũng không đẹp lắm!!!

Nhìn ra ngoài trời thấy trời mưa cũng tạnh nên cô gật đầu chào tạm biệt anh rồi vội đến thăm một mẹ cô. Chàng trai nói với theo:

_Làm sao tôi gặp lại cô??

Cô quay lại mỉm cười thật tươi:

_Có duyên sẽ gặp lại!!! rồi bỏ đi.

Còn chàng trai như chết lặng trước nụ cười tinh nghịch nhưng chết người của cô. Anh ta khẽ mỉm cười.

_Hi vọng sẽ gặp lại cô!!

Cô đứng ngẩn nhìn tấm hình mẹ cô đang mỉm cười mà khẽ nhôn miệng cười theo:

_Mẹ ơi, lần sau con sẽ mua hoa cho mẹ nhe, bây giờ con vẫn chưa có tiền, nhưng con hứa sẽ kím việc làm và mua hoa tặng mẹ!!!

Cô bước đến và ngồi xuống cạnh mộ mẹ cô. Tay phải phủi phủi những hạt bụi trên tấm hình:

_Mẹ ơi, con sắp lấy chồng rồi!!

Cô im lặng nuốt chút nghẹn ngào nơi cổ họng rồi nói tiếp:

_Nhưng chúng con vẫn chưa hề yêu nhau mẹ à. Nhưng con sẽ cố gắng kím tiền để trả lại cho anh ấy. Sau đó con sẽ thay mẹ chăm sóc ba thật tốt.

Một cơn gió lạnh lạnh thổi qua khiến cô hơi co người lại:

_Mẹ lạnh không??? Con nhớ mẹ lắm đó. Mẹ ở đâu cũng phù hộ cho con và ba nhe mẹ!!!

Rồi cô kể cho mẹ cô nghe đủ thứ chuyện trên đời cho mẹ cô nghe.

17. Chương 17

Chuyến xe cô về nhà là chuyến cuối cùng cũng may là cô không bị lỡ nó nếu không ai kia sẽ nhớ khó chịu khi 7h mà cô vẫn chưa có mặt tại nhà. Đi ngang qua phòng anh thì chẳng thấy anh ta đâu hết.

_Chắc lại đi gặp “người yêu” rồi!!! cô thở dài lòng nặng trĩu mà chẳng hiểu tại sao cô lại như vậy. Cô xả nước vào bồn tắm và ngâm mình rất lâu. Nước nóng làm cô cảm thấy đỡ phiền muộn rất nhiều. Chuẩn bị xong xuôi cô đứng tần ngần trong gương ngắm nhìn mình rồi mỉm cười hài lòng.

Bước xuống dưới nhà thấy nhà có vẻ vắng lặng chỉ có bác giúp việc đang loay hoay nấu ăn. Cô bước đến gần:

_Mọi người đâu hết rồi bác??

Bà giúp việc nhìn cô mỉm cười:

_Chủ tịch và ba cô ra ngoài dùng bữa tối với khách rồi, cô à!!

Bác giúp việc nói tiếp:

_Còn ông quản gia thì xin về phép vài tháng rồi!!!

_Cậu chủ thì đang ngủ ngoài ghế sofa!!!

Cô mỉm cười chào bác giúp việc rồi ra phòng khách. Thấy anh đang ngủ cô nhẹ bước đến bên cạnh ngồi xuống đất nhìn anh. Khuôn mặt anh lúc ngủ trông bình thản thật khác về mặt bình thường cau có với cô. Cô thầm hỏi:

_Sao con người ta lại có thể có nhiều tính cách thế nhỉ??

Mà sao nhìn anh gần thế này tim mình lại đập mạnh như thế này. Không xong rồi. Đau tim quá!!! Cô từ từ đứng dậy bỏ đi thì anh nắm lấy tay cô kéo lại.

_Sao dám nhìn trộm tui ngủ???

Cô ngượng ngùng nói:

_Tôi thấy...thấy con muỗi bay vèo vèo... tui tính đập dùm anh!!! rồi cô hươ hươ tay xua muỗi.

_Đi đi...đi đi...!!!

Anh đứng dậy vươn vai rồi vớ lấy chiếc áo khoác máng trên thành ghế sofa rồi nói:

_Đi thôi!!

Cô cũng lẻo đẻo theo sau.

Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Anh đậu xe lại và đưa chìa khóa cho bảo vệ đi gửi xe. Anh đi vào nhà hàng cô cũng lẻo đẻo theo sau. Anh có bao giờ chờ cô đi cùng đâu.

Một đám thanh niên vẫy vẫy chào anh. Thì ra là đi gặp bạn anh. Nhưng cô bất ngờ khi thấy trong đám người đang ngồi đó còn có cả cô “chân dài” và hai cô “chân dài” khác. Anh bước đến ngồi cạnh cô “chân dài của mình” cô cũng an phận trên chiếc ghế kế bên anh.

Chợt cô hơi khựng lại khi thấy một người khá quen. Thì ra là chàng trai lúc sáng cô vừa gặp. Anh ta khẽ mỉm cười với cô. Cô thầm nghĩ:

_Người thân thiện thế mà là bạn của kẻ khó ưa này à??? cô mỉm cười đáp lại.

Mọi người cười nói vui vẻ riêng có mỗi mình cô im lặng. Cô cảm thấy lạc lõng giữa một đám người “lạ hoắc lạ huơ” rồi còn cái “kẻ khó ưa” đó lại vô tâm khoác tay lên vai cô “chân dài” và cô như người vô hình. Món ăn được dọn ra nhưng chẳng ai thèm gấp cho cô ăn còn cái kẻ đó thì cứ quan tâm đến cô “chân dài” ấy mà bỏ mặc cô lẻ loi. Lúc này cô thấy “hận” anh ta vô cùng. Đang miên man suy nghĩ thì giật mình khi bàn tay một thằng con trai đang chỉ về phía cô:

_Còn cô gái này là ai thế Vũ??

Anh lạnh lùng nói:

_Vợ sắp cưới của tao!!

Thằng con trai đẩy nhe răng cười:

_Chùng nào cưới??

Anh thần nhiên đáp:

_Tháng sau!!!

Cô “chân dài” vòng tay qua ôm eo anh và quăng cho cô một cái nhìn không mấy thiện cảm. Lúc này cô rất muốn le lưỡi ra chọc tức cô ta nhưng không được vì mọi cặp mắt trong bàn ăn đang đổ dồn về phía cô. Cô cảm thấy ngột ngạt vô cùng hết chịu nổi cái không khí này nên cô đứng dậy:

_Em về trước đây, em hơi mệt!!! rồi xách túi bỏ đi.

Vừa ra tới cổng thì có người gọi tên cô. Cô quay lại thì thấy Tiến.

_Em mệt à??

Cô mỉm cười gật đầu:

_Đi ăn vặt không??

Cô ngạc nhiên hỏi:

_Tại sao tui lại phải đi với anh???

Tiến mỉm cười:

_Tại anh biết em đang đói bụng!!!

Câu nói hóm hỉnh của Tiến rồi gật đầu.

Vừa thấy “ai kia” bỏ về thì có ai đó lòng dạ thấp thỏm không yên. Không yên hơn khi thấy thằng bạn của mình chạy theo “ai kia”. Không hiểu sau lúc này anh rất muốn về nhưng anh không thể bỏ mặc Lệ Thy ở đây (Lệ Thy là tên “chân dài”)

Tại quán ăn,...

_Chời ơi, ngon quá à!!! cô xuýt xoa trước các món ăn vừa được dọn ra. Tiến bật cười trêu:

_Ngon thì ăn hết đi nhé!!

Cô chu môi:

_Xì, một mình tui ăn sao hết??

_Thì anh cũng ăn nữa mà!! rồi Tiến gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Nhưng suốt buổi anh ăn rất ít, đa số là nhìn cô ăn. Cô nuốt hết miếng thịt vừa bỏ vào miệng hỏi:

_Sao anh theo tui chi vậy??

Anh mỉm cười:

_Vì em là bạn anh mà!!

Cô tròn mắt:

_Vậy tui là bạn anh hả???

Anh gật đầu còn cô thì mừng muốn nhảy cẫng lên.

_Anh là người bạn đầu tiên của tôi đấy!! rồi cô chìa tay ra bắt tay anh. Còn anh thì ngạc nhiên:

_Đó giờ em không có bạn à??

Cô gật đầu:

_Không có!!

_Sao anh cứ “xưng” tui hoài thế??

_Chứ xưng làm sao??

Anh giải thích:

_Thì em nhỏ hơn anh nên em phải kêu anh bằng anh chứ sao, như vậy mới lễ phép!!

Cô ỉu xìu rồi nói:

__Em biết rồi!!

Anh bật cười trước hành động đang “sung ăn” bỗng dừng ỉu xiu của cô. Bầu không khí giữa hai người dần trở nên thân thiện hơn. Cô cảm thấy anh cũng khá vui vẻ và cô có thể thoải mái cười đùa mà quên mất thời gian. Anh giục:

__Thôi ăn lẹ rồi về. Chồng em lo đấy!!

Cô lẩm bẩm:

__Anh ta mà lo gì!!!

__Em nói gì vậy??

Cô cười trừ:

__Đâu có gì!!!

Thế là anh chở cô về. Những cơn gió lành lạnh cứ tạt vào mặt. Không như đi với “ai kia” cứ bị ngồi trong gió “nhân tạo” mà còn bị u đầu thường xuyên nữa. Bất chợt cô mỉm cười khi thấy mình đang so sánh hai con người.

Vừa vặn nắm cửa để vào phòng thì “ai kia” xuất hiện:

__Đi đâu giờ mới về??

__Đi ăn mới về!! cô bình thản đáp.

Anh tức giận nói:

__Sao em dám bỏ về mà không hỏi ý tui??

Cô bực bội nhìn chằm chằm vào anh:

__Thế tui ở đó làm gì??

Anh càng tức giận hơn:

__Tại sao không về mà lại đi chung với con trai hả???

Lúc này cơn nóng giận trong cô đã lên tới đỉnh điểm cô ném cho anh một cái nhìn vừa uất ức vừa đe dọa. Giọng lạnh như băng:

__Không liên quan tới anh!! cô vẫn nắm cửa bước vào mặc kệ “ai kia” đang bực bội.

Anh vội chộp lấy khuỷu tay cô

Xô bật cửa phòng anh cô đẩy cô vào tường. Bàn tay rắn chắc của anh siết chặt bờ vai của cô khiến cô đau nhói. Anh vực mặt xuống hôn cô. Nụ hôn mãnh liệt khiến đôi môi cô rất buốt. Cô dùng hết sức lực đẩy anh ra nhưng thân hình nhỏ bé của cô không làm anh lay chuyển mà mỗi cử động của cô khiến anh ngày càng mạnh bạo hơn. Cô đành nhắm mắt chịu trận.

Tay cô bị anh giữ chặt không cử động được. Máu không lưu thông được khiến toàn thân cô tê dại đi. Tim đập mạnh hòa vào nhịp hơi thở cũng ngày càng mạnh. Thấy cô không phản kháng nữa nên anh dần nhẹ nhàng lại rồi anh dần buông cô ra lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Bỏ mặc cô chứng hứng với bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang. Cô ngồi thụp xuống sàn nhà rồi bật khóc. Cô co người lại nép vào góc tường. Cô sợ anh. Đúng là như vậy. Cô sợ cái sự thô bạo của anh và sợ cả con người anh.....

Con “táp” lại gần cô liếm láp vào chân cô. Cô lúc cô thấy nó dễ thương vô cùng. Cô ôm nó vào lòng những giọt nước mắt lăn dài xuống hai bên má nóng hổi. Còn con “táp” thì nằm yên trong lòng cô thêm thiếp ngủ, cô đã khóc cho đến lúc ngủ thiếp đi trên sàn nhà bên cạnh con “táp”.....

18. Chương 18

Về phần “ai kia”....

Tâm trạng hỗn hộn hơn cô gấp trăm lần. Anh vào phòng tắm xả nước vòi sen lạnh buốt. Đứng chống tay lên tường.

_Tại sao anh lại tức giận đến như thế, tại sao???

Dòng nước lạnh buốt làm cơn tức giận đã nguôi ngoai từ khi nào để lại sự hối hận vì đã làm “một người nào đó” đau. Nhưng anh không thể nào chăm sóc hay chuộc lỗi với người ấy được. Anh dầm mạnh tay vào tường như tự trách bản thân mình.....

Tắm xong anh thả người xuống nệm thì điện thoại rung lên. Là tin nhắn của Lệ Thy:

_Ox về nhà chưa?? Sao ox không nhắn tin cho bx vậy??

Anh không buồn trả lời mà vùi điện thoại dưới gối. Lúc này anh không muốn gì hơn ngoài trừ sự yên tĩnh.....

.....

Sáng sớm, có một “ai đó” sang phòng người kia thăm dò tình hình thì thấy đối phương đang nằm co ro trên sàn nhà lạnh cóng kể con “táp”. Chợt “ai kia” thấy lòng đau như cắt nhưng không lí giải được tại sao. Anh nhẹ nhàng bế cô lên giường nhưng tới khi đắp chăn lại cho cô thì thấy trán cô nóng hổi. Anh luống cuống đặt tay lên xem thì thấy nóng như lửa đốt. Anh vội chạy đi lấy khăn chườm đá lạnh cho cô. Anh lau nhẹ khắp khuôn mặt cô để hạ nhiệt. Nhìn nét mặt bình yên của cô khiến anh cảm thấy lâng lâng trong lòng.

_Đây là thứ cảm giác quái quỷ gì vậy??? Anh lằm bằm rửa.

Xong khi thấy mọi thứ tạm ổn anh chạy xuống bếp bảo bác giúp việc nấu cháo cho cô ăn. Bác giúp việc chưa nấu xong thì anh đã hối mau mau khiến bác ấy luống cuống chạy tới chạy lui làm thật mau cho “ai kia” đừng sốt ruột nữa.

Anh giục bác giúp việc:

_Xong chưa vậy???

_Cháo sắp chín rồi một tí nữa thôi cậu chủ à!!!

_Nhớ bỏ nhiều thịt để tắm bổ đấy!!

Bác giúp việc bật cười nói:

_Cậu mà giục tui bỏ thịt quai là không thấy miếng cháo nào nữa đâu đấy!!

Nhìn vào nồi cháo thì thịt băm chiếm gần hết diện tích chỉ còn thấy mỗi nước cháo mà thôi. Anh ngượng ngùng im lặng không giục nữa mà ngồi yên chờ đợi. Cuối cùng cháo cũng chín. Anh vội băng lên tới phòng cô. Vừa mở cửa phòng thì thấy cô đang ngồi tựa vào thành giường tay ôm con “táp” thấy anh cô nhe răng cười. Không hiểu sao khi thấy cô nhe răng cười khỏe mạnh như thế anh lại thấy hụt hẫng tại vì có một ai đó dự định sẽ đút từng muỗng cháo cho “ai kia” ăn nào ngờ “ai kia” khỏe nhanh thế nên bị đổ bể kế hoạch. Anh đặt chén cháo lên bàn:

_Nè ăn đi!!

Cô ngơ ngác hết nhìn anh tới nhìn chén cháo “thịt” kia há hốc mồm. Vốn dĩ “ai kia” có bao giờ dụi dằm quan tâm người khác như thế đâu. Biết cô đang suy nghĩ lan man nên anh giục:

_Ăn lẹ rồi ngủ đi, nhìn cái gì mà nhìn??? rồi anh bỏ đi đóng sầm cửa lại.

Còn “kẻ còn lại” thì vẫn ngồi trên giường nhìn theo “ai kia” bắt giắc nhoèn miệng cười.

Vừa đóng cửa phòng lại anh lằm bằm rửa:

_Sao cô ta khỏe nhanh thế không biết?? rồi tự trách mình sao quá “vô duyên” khi mong chờ “ai kia” bệnh lâu lâu một tí. Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo anh ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ:

_A lô!!

_Ox, bx nè!!!

_Có chuyện gì vậy???

Đầu giây bên kia nhanh nhẩu nói:

_Ox đi shopping với bx nhe, tối qua bx có nhắn tin cho ox rồi mà!!!

Anh thần nhiên đáp:

_Ừ, anh có nhân được, lát nữa anh qua!!!

_Ừ vậy nhe ox, yêu ox nhiều, moazzz....

Anh vẫn giữ máy cho tới khi nghe tiếng tút tút từ đầu dây bên kia mới cúp máy. Thế là anh sắp phải ra ngoài với Lệ Thy nhưng trong lòng lại cảm thấy bồn chồn lo lắng một điều gì đó không rõ. Mặc kệ cái thứ cảm xúc anh cho là vớ vẩn ấy. Anh vội thay đồ leo lên xe rồi phóng đi.

Cô đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ thấy ai kia vừa phóng xe đi khỏi chợt cảm thấy nhói lòng. Trái tim như bị bóp nghẹt đến khó thở. Cô vịn tay vào thành cửa sổ nhìn theo cho tới khi chiếc xe của anh quẹo sang con đường khác. Cô lẩm bẩm:

_Tại sao mình phải quan tâm anh ta đi đâu chứ???

Ba cô vừa nghe bác giúp việc nói cô bệnh thì ông vội vào thăm. Từ ngày chuyển vào nhà họ Lâm. Cha con cô rất ít khi trò chuyện cùng nhau. Ba cô gõ cửa phòng khẽ nói như sợ cô đang ngủ sẽ bị thức giấc:

_Con gái à!!!

Cô đáp:

_Vào đi ba!!! Ba cô mở cửa bước vào thấy cô con gái của mình đang đứng nhìn ra cửa sổ có vẻ buồn nên ông bước tới gần cô:

_Khỏe chưa con gái??

Cô mỉm cười nói:

_Con khỏe mà ba!!!

Ba cô hơi ngập ngừng một lúc rồi mới hỏi cô:

_Con và cậu chủ tới đâu rồi???

Cô bình thản trả lời nhưng không nhìn vào mặt ông:

_Cũng như lúc đầu mới gặp nhưng mà không sao đâu ba, ba đừng lo. Con cũng trả hết nợ cho ba rồi. Ba đừng đi đánh bạc nữa đó.

Ba ghen ngào trước lời nói của cô con gái:

_Ba làm khổ con quá!!

Cô nhìn ba cô mỉm cười:

_Con lấy được người như anh ấy là rất may mắn đó ba. Anh ấy rất tốt. Ba đừng nghĩ vậy!!

Thấy cô nói vậy nên ông cũng an tâm phần nào. Có ai biết được đằng sau sự thật như thế nào ngoại trừ hai kẻ trong cuộc.

Ba cô đưa tay lên xoa đầu cô:

_Thôi vào nghỉ đi con, sắp làm đám cưới nên có nhiều việc cần phải chuẩn bị lắm đấy!!

Cô ngoan ngoãn leo lên giường nằm xuống nghỉ ngơi cho ba cô yên tâm nhưng những lúc tâm trạng rối bời như thế này khó mà thành thoi đánh một giấc.

19. Chương 19

Về phần ai kia sau khi phóng xe một mạch tới nhà Lệ Thy thì đẩy cửa xe cho cô nàng bước vào. Chàng và nàng lại phóng xe đến khu mua sắm ngay trung tâm thành phố. Vừa bước xuống xe thì cũng như mọi khi mọi cặp mắt luôn đổ dồn về phía “chân dài” và anh chàng điển trai kia. Lệ Thy luôn biết thu hút anh nhìn của mọi người xung quanh và đó cũng là lí do mà anh chọn cô làm bạn gái. Anh yêu vẻ đẹp của cô. Ngoài điều đó ra anh cũng chẳng biết anh còn yêu điều gì nữa. Lệ Thy khác hẳn với ai kia. Lệ Thy luôn dịu dàng, nữ tính còn ai kia luôn “hung dữ” và khó gần kèm thêm một tí “ranh ma” nữa mà khiến anh bao phen khốn đốn. Rồi khoe miệng anh nhếch lên thì nụ cười khi nghĩ tới sự so sánh ấy. Lệ Thy kéo anh về hiện tại khi cô nàng luồn tay vào tay ai dịu dàng nở nụ cười.

_Anh sao vậy??

_À, không sao, đi thôi!!

Rồi anh đi theo sự dẫn dắt của Lệ Thy đến hết sạp này tới sạp nọ. Hầu như sạp nào cô nàng cũng dừng lại xem xét khiến anh cảm thấy buồn chán đến nỗi ngáp ngáp dài. Anh ngồi đợi Lệ Thy thử áo xong thì nhận xét:

_Cũng đẹp!!

Cứ thế mà kéo dài cho đến hết buổi mua sắm “nhàm chán”. Anh chở “chân dài” vào một nhà hàng sang trọng và chọn một chỗ ngồi có thể nhìn xuống thành phố. Lệ Thy vòng tay qua ôm lấy anh. Còn anh thì cũng tỉnh bơ như khúc củi. Một người bồi bàn bước đến trình trọng đưa Lệ Thy cuốn menu thì cô nàng đẩy cuốn menu về lại phía anh bồi bàn và nói:

_Hãy đem cho chúng tôi những món ngon nhất!!!

Anh bồi bàn lịch sự gật đầu cuối chào hai người rồi quay đi. Lúc nào Lệ Thy kéo nhẹ đầu anh xuống đặt môi anh lên môi cô. Nhưng anh hoàn toàn không đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của cô nên cô vô cùng ngạc nhiên hỏi:

_Hôm nay anh không vui à????

Anh bình thản đáp:

_Ừ không vui!!!

Thấy anh trả lời quá “thật thà” khiến cô đâm ra tự ái hờn dỗi:

_Đi với em mà anh không vui hở??

Anh lắc đầu:

_Không phải!!!

Cô biết cho dù cố gắng hỏi thêm gì nữa nhưng anh cũng sẽ trả lời cụt lủn như vậy thôi nên cô đành chuyển đề tài.

_Cuối tuần anh đi Đà Lạt chơi nhe anh yêu!!!

_Anh cũng không biết có rảnh không!!!

Lệ Thy nũng nịu:

_Đi mà anh, lâu rồi chúng ta không “gần” nhau!!

Anh lạnh lùng nói:

_Để anh coi đã!!

.....

Cùng lúc đó có một ai đó cảm thấy buồn bực khó chịu nên quyết định ra ngoài hít thở. Cô đứng ở trạm xe buýt khá lâu nhưng vẫn chưa quyết định được địa điểm đến bởi vì cô còn chưa quyết định mình sẽ

xin làm việc gì. Chợt nảy ra một ý định cô quyết định bắt một chuyến xe buýt vào trung tâm thành phố xin làm bồi bàn ở một quán cà phê nào đó cũng được. Miễn sao công việc đó lương lậu ổn thỏa đủ để cô trả nợ cho anh mỗi tháng.

Cô dừng lại trước một quán cà phê sang trọng nằm ngay góc đường. Cô chỉnh sửa lại trang phục rồi bước vào. Một cô phục vụ bước đến tươi cười với cô.

_Chị muốn ngồi ở đâu ạ??

Cô rụt rè đáp:

_Thật ra em muốn xin việc làm ạ!!

Cô nhân viên nhìn cô một lượt rồi gật gù có vẻ hài lòng.

_Chị đi theo em!!!

Cô bèn đi theo cô phục vụ. Đến trước một căn phòng cô nghĩ là phòng của người quản lý. Cô nhân viên gõ cửa và nói:

_Cậu chủ ơi có người đến xin việc làm!!

Tiếng nói từ trong phòng vọng ra:

_Mời cô ấy vào đây!!

Cô nhân viên vịn nắm cửa mở ra và ra hiệu cho cô bước vào. Cô bước vào phòng theo chỉ dẫn của cô nhân viên rồi bất ngờ thốt lên:

_Her!!!

Người ngồi trong phòng không ai khác là Tiến bạn của anh. Anh ngạc nhiên hỏi:

_Em xin việc làm hả???

Lỡ bước vào đây rồi thì làm sao thoái lui được nữa nên cô đành gật đầu.

_Em ngồi đi!!!

Cô bước đến chiếc ghế đối diện anh và ngồi xuống.

_Sao em lại đi xin việc??

_Em muốn có một việc làm để giết thời gian, nhưng mà...!! cô ngừng lại thăm dò thái độ của anh. Thấy cô có vẻ khó mở lời nên anh mới nói:

_Có gì em cứ nói đi!!

_Anh đừng nói với ai biết em đi làm nhe!!

Anh bật cười:

_Sao em nghĩ anh sẽ nhận em vào làm chứ???

Cô ỉu xiu:

_Vậy thì em đi chỗ khác xin đây, nhưng anh đừng kể với ai đấy!!

Anh tò mò hỏi:

_Sao em lại không muốn ai biết??

_Vì em “cần tiền”!!! câu nói thẳng thừng của cô khiến anh “choáng” vài giây.

_Chấn Vũ không lo cho em sao???

Cô lắc đầu:

_Em không muốn dựa dẫm vào anh ấy!!

Anh nhìn cô đầy trù mến, nụ cười ấm áp của anh thật sự khiến cô thấy rung rinh. __Mai em đi làm được chứ???

Cô hớn hở ra mặt:

_Vậy anh nhận em rồi hả??

Anh trêu:

_Sao anh dám bỏ cô nhân viên này đi chỗ khác xin việc chứ!!

_Làm từ 8h sáng tới 5h chiều nhe em!!

CỔ gật đầu rồi đứng dậy chào anh:

_Bây giờ em phải về rồi, mai em sẽ tới làm!!

Trước khi rời khỏi phòng cô còn quay lại dặn anh:

_Anh không được nói với bất cứ ai đó!!

Anh mỉm cười:

_Anh biết rồi mà!!!

Mặc dù đã xin được việc làm nhưng sao cô vẫn cảm thấy rất bồn chồn, lo lắng. Vừa đi đến trạm xe buýt cô vừa nghĩ:

_Không biết anh ta sẽ nói với “ai kia” không nhỉ??

_Chắc là không, thôi kệ vậy!!!

Thấp thoáng thấy hai người đang ngồi trong xe và đậu xe ngay dưới lề đường cô vội núp vào gốc cây trước mặt.

_Là anh ta!!! cô khẽ thốt lên rồi đưa tay lên bịt miệng khi Lệ Thy kéo anh xuống hôn và tất nhiên anh cũng không từ chối cô ta.

20. Chương 20

Chợt thấy nhói lên trong lòng. Cô đặt tay lên ngực nơi trái tim đang nhói lên từng cơn:

_Sao lại đau thế này??

Cô quay mặt đi không nhìn về hướng đó và cố xoa dịu cơn đau tim đang hoành hành trong cơ thể. Hơi thở cô trở nên gấp gáp hơn rồi cô ngồi thụp xuống gốc cây.

_Em không sao chứ???

Cô ngẩng đầu lên thì thấy anh Tiến đang nhìn cô đầy lo lắng. Cô mỉm cười cố lấy lại phong độ của mình:

_Hi, em không sao!!!

Rồi cô từ từ đứng dậy tự dặn mình phải cố ép cơn đau tim xuống mà tỏ ra vẻ thật bình thường. Anh nhét vào tay cô một phong bì. Cô ngạc nhiên hỏi:

_Gì vậy anh??

Anh mỉm cười:

_Hợp đồng lao động đấy, em về nhà xem nhé!!!

Cô gật đầu. Anh liền nói:

_Để anh đưa em về!!!

Cô lắc đầu nguây nguây:

_Em tự về được mà!!!

Anh nghiêm mặt:

_Em vậy sao tự về được, theo anh!! rồi anh kéo cô đi về cái hướng có hai con người đang ngồi trong xe và hôn hít nhau. Thấy anh khựng lại cô hiểu ra anh đã thấy điều cô đã thấy nên cô rút tay mình ra khỏi tay anh quay mặt bỏ đi. Anh cũng đi theo cô. Anh xoa xoa đầu cô:

_Không sao chứ???

Cô gạt tay anh ra:

_Làm như em là con nít vậy!!!

Rồi anh mỉm cười leo lên xe đưa chiếc mũ bảo hiểm cho cô:

_Lên đây, anh chở về!!

Cô gạt đầu rồi leo lên xe anh. Anh lao vút đi như sợ cô sẽ quay nhìn lại sẽ bị tổn thương. Bởi vì anh có nghe “ai kia” kể về hôn sự bất đắc dĩ này rồi nên cũng không lấy làm lạ trước tình cảnh như vậy.

Ngồi phía sau anh gió mang mùi hương thoang thoảng của anh theo làn gió bay vào mũi cô. Cô hít thật nhẹ nhàng như sợ nó sẽ hết nhưng đây vẫn không phải là mùi hương mà cô thật sự yêu thích. Trong lòng cô miên man một nỗi buồn “không tên” nó cứ bầu vuu vào tâm trí cô.

Thấy cô im lặng khá lâu anh mới hỏi:

_Em đói bụng không???

_Cũng hơi đói!! rồi cô nhe răng cười với anh.

Anh quay mặt qua nhìn cô mỉm cười trìu mến:

_Vậy đi ăn nhé!!!

_Uhm!!

Cô trả lời rất khê nhưng vẫn đủ cho anh biết câu trả lời. Những hạt mưa đầu mùa lại bắt đầu rơi lất phất. Hình ảnh hai con người đang lao đi trong cơn mưa phùn cứ như những người yêu nhau thật sự nhưng có ai biết rằng đó sẽ chỉ là một tình yêu đơn phương thầm lặng.

Chiếc xe dừng lại trước một quán ăn không quá sang trọng nhưng lại rất ấm cúng. Anh đưa tay lên định tháo dây nón bảo hiểm cho cô thì cô đã nhanh tay làm trước rồi. Cô sợ những cử chỉ quá thân mật sẽ khiến cho mọi việc xấu đi. Cô mỉm cười nhìn anh. Cơn gió thổi qua làm tóc cô bay lòa xòa vào mặt. Anh đưa tay vén nhẹ tóc cô vào vành tai rồi mỉm cười. Cô ngượng ngùng quay mặt đi tránh không nhìn vào mắt anh điều ấy khiến cô thoáng bối rối.

Cô phục vụ bàn mặc kimono bước đến mỉm cười chào anh và cô giọng nói nhỏ nhẹ:

_Quý khách dùng gì ạ?

Anh không hỏi ý cô như lần đầu nữa mà tự chọn món và ra về đắc ý:

_Cho tôi những món “cay” nhất ở đây!!!

Cô tròn mắt nhìn anh:

_CAY???

Anh mỉm cười:

_Sao thế, em ăn cay không được à??

Biết anh “cố tình” chọn như thế nên cô nhếch mép cười thách thức:

_Không được nhưng sẽ giỏi hơn anh!!!

Món ăn được dọn ra bốc khói nghi ngút. “Lẩu cay” có lẽ là cái món “lẩu” lần đầu tiên cô được thưởng thức. Ngoài trời vẫn mưa tầm tã. Quán không đông khách nhưng tiếng nhạc du dương ánh đèn vàng khiến nó trở nên ấm áp chứ không lạnh lẽo như ngoài kia.

Hương vị của món “lẩu cay” cứ phả vào mặt cô thơm phức nhưng mang vị cay nồng của ớt và sa tế khiến cô suýt hắt xì mấy lần. Mặt mũi cô ửng đỏ lên khiến người ngồi đối diện cứ mỉm cười tủm tỉm. Anh mỉm cười:

__Ăn tự nhiên đi nhe!! rồi anh gấp thức ăn cho vào miệng nhai nhóp nhép. Và tất nhiên cô cũng bắt chước làm theo nhưng_ chao ôi!!! sao mà cay dữ vậy?? cô suýt “phun” ra nhưng nhìn lên thấy anh đang nhai ngon lành thế đành cố gắng nuốt trọng vì không muốn mình lại thua sớm như thế. Đôi mắt cô đỏ hoe rưng rưng nước nhưng cô vẫn kìm lại và nhai ngon lành.

__Sao hả, có ngon không???

Cô gật đầu lia lịa:

__Ngon lắm!!!

__Thế có cay không???

Cô bình thản đáp:

__Không cay lắm!!!

Anh liền bung tay ra hiệu cho cô nàng mặc kimono đến. Cô vui vẻ mỉm cười:

__Quý khách cần gì ạ??

__Cho tôi những món cay hơn thế này!!

Cô phục vụ khẽ cười rồi gật đầu quay đi.

Có một kẻ miệng há hốc lên khi nghe anh “gọi” thêm những món cay hơn như thế nữa. Trong lòng thầm hét lên: Ôi trời!! nhưng vẫn cố gắng làm thinh mà nở nụ cười thật tươi. Thế là những món ăn “cay hơn” cũng được dọn lên. Anh mỉm cười mời cô dùng trước. Cô e dè gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng nhai tay còn lại thì cứ bầu chặt lấy cái gối đang ngồi. Món này còn cay kinh khủng hơn cả món trước. Bụng cô nóng bừng như có lửa đốt. Anh tò mò hỏi:

__Em không thấy cay à??

Cô bật cười:

__Đâu có cay lắm đâu, anh ăn thử đi!!!

Vừa cho thức ăn vào miệng thì anh “phụt” ra ngay và vội chớp lấy ly nước để uống.

Còn cô thì thấy anh đã thua nên cũng chớp vội ly nước uống và hít hà liên tục. Miệng xuýt xoa:

__Trời ơi, món gì mà “cay” dữ thế thật!!!

Ngoài trời mưa vẫn tầm tã nhưng bên trong lại rất ấm áp khi có hai kẻ vừa cười nói với nhau rất thoải mái. Có ai biết là có một người nào đó đang đi tới đi lui trong phòng gầm gừ tức tối:

__Đi đâu mà trời mưa trời gió thế này vẫn chưa về thế không biết!!!

Anh lại đi qua đi lại. Con “táp” cũng đi theo chân anh không ngừng.

21. Chương 21

Cô đứng đợi anh thanh toán hóa đơn trước cửa quán. Lâu lâu mưa lại tạt ngang qua gió lùa mạnh khiến cô run người. Không hiểu sao cô lại rất thích trời mưa. Nó mang một nỗi buồn nhưng nước mưa lại có thể giải tỏa nỗi buồn đó. Anh Tiến bước ra đề nghị chở cô về thì cô lắc đầu từ chối:

__Hôm nay phiền anh quá rồi nhưng bây giờ em muốn tự về!!

Anh lo ngại:

_Nhưng trời đang mưa to lắm!!!

Cô cười xòa:

_Em đi xe buýt mà đâu có ướt như đi xe máy đâu.

Thấy cô cũng có lý nên anh đành miễn cưỡng gạt đầu mà cho dù có cố chở bắt cô leo lên xe thì anh cũng không có áo mưa mà cho cô bận. Không khéo cô bị cảm thì hóa ra anh lại là người gây ra sao.

Anh đứng đợi cho tới khi cô bắt được xe buýt thì mới chịu rồ ga chạy đi. Được một đoạn không biết anh nghĩ thế nào mà tấp vào lề và gọi cho một ai đó. Đầu dây bên kia bực bội trả lời:

_Có chuyện gì vậy??

_Cậu đang ở nhà à??

_Ừ!!!

_Thế thì ra trạm xe buýt mà đón vợ cậu về kìa!!!

Rồi anh cúp máy. Lòng chợt nhói đau rồi rồ ga phóng đi trong mưa.

Có kẻ nào đó vừa nhận được điện thoại của bạn mình thì liền phóng thẳng xuống gara lấy xe và chạy thật lẹ tới chỗ thẳng bạn vừa chỉ nhưng khi còn cách một đoạn nữa thì tới trạm xe buýt vừa đủ thấy một bóng người nhỏ nhắn đang đứng đưa tay hứng nước mưa anh vội thẳng xe lại:

_Mình tại sao lại đến đón cô ta chứ???

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ co ro run rẩy trước những cơn gió đang rít mạnh khiến anh không cầm lòng nổi chỉ muốn chạy đến ôm lấy và che chở cho con người kia. Cuối cùng cái chân đã phản bội lí trí. Anh nhấn ga cho xe trở tới chỗ cô.

Vừa thấy anh cô liền rút tay lại không hứng nước mưa nữa. Gặp anh bây giờ cô vừa vui nhưng lại cảm thấy vừa giận.....nhưng tại sao???

Cô nhếch mép cười trước cái suy nghĩ “ngu ngốc” của mình. Anh chồm qua đẩy cửa xe cho cô vào. Cô leo lên xe tỉnh bơ hỏi:

_Sao biết tui ở đây hay vậy??

Anh lạnh lùng đáp:

_Đi ngang nên thấy!!!

Tim cô lại nhói đau đến khó thở, lại là cái cảm giác lúc trưa. Cô lặng thinh không nói thêm gì nữa khiến cho ai kia bức rức khó chịu:

_Lạnh không???

Cô hít hà một hơi rồi nói:

_Lạnh!!!

_Thế thì ngồi nép vào!!!

Cô ngạc nhiên hỏi:

_Nép vào đâu???

Anh đưa tay kéo đầu cô ngả lên vai mình. Nhưng cũng đủ khiến cô hiểu nép vào đâu rồi. Cô nhoèn miệng cười sao cô lại cảm thấy vui thế nhỉ?? Chỉ là ngả đầu lên vai anh thôi mà, sao lại cảm thấy lâng lâng khác hẳn những lần anh “hù dọa” cô.

Cô nào thấy khoe miệng “ai kia” nhếch lên thành một nụ cười. Anh cảm thấy muốn che chở cho cô khỏi sự ướt át lạnh lẽo phía bên ngoài.

Có lẽ vì quá ấm áp mà cô dần chìm vào giấc ngủ mặc cho ngoài trời mưa vẫn tầm tã. Thấy cô không nhúc nhích nữa anh cúi xuống xem thì thấy cô đang nhắm mắt ngủ ngon lành. Anh tắt xe vào bên đường thật êm như sợ cô sẽ thức giấc. Anh tắt máy xe và kéo cô sát hơn vào vai mình. Anh lặng thinh nhìn cô qua kính phản chiếu treo trên xe. Khuôn mặt cô ngủ trông thật bình yên và bình yên lan sang cả anh.....

Mặc cho mưa tầm tã nhưng hai kẻ trong xe kia vẫn ngủ ngon lành. Đại lộ vắng người qua lại.....lâu lâu tiếng xe phớt qua hòa lẫn vào tiếng mưa.....

Một lát sau, anh giật mình thức giấc và lái xe về nhà thật êm không làm cô thức giấc. Chiếc xe đậu lại trong gara. Anh mới cố đầu cô một phát khiến cô giật mình la oai oái:

_Anh làm cái gì vậy??

Anh thản nhiên đáp:

_Tới nhà rồi, ngủ gì mà say thế!!!

Cô hậm hực bước xuống xe. Tay xoa xoa chỗ vừa bị anh “cốc” bỏ về phòng ngủ.....

Sáng nay cô dậy sớm hơn mọi ngày. Có lẽ vì hôm qua đã được “ngủ” quá nhiều nên không buồn ngủ nữa. Cô thay bộ đồ khá thơm tất ngấm mình trước gương một hồi lâu rồi gật gù hài lòng. Xách túi đi làm. Cô có mặt ở chỗ làm sớm 15'. Nhưng anh Tiến thì đã đến từ lúc nào. Anh đang ngả người trên ghế mà ngủ ngon lành. Cô bắt tay vào dọn dẹp. Cô tự nhủ:

_Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nên cô phải làm cho thật tốt!!!

Sau một hồi lau lau dọn dọn quét quét rửa rửa cô đã làm quán trông khác hẳn. Sạch sẽ thơm tất là từ có thể miêu tả ngay lúc này. Cô mỉm cười hài lòng nhưng vẫn không nhận ra ánh mắt ai kia ở phía sau này giờ quan sát cô dọn dẹp mà cứ cười hoài.....

22. Chương 22

Anh bước đến gần cô rất nhẹ nhàng có lẽ cô sẽ không hề hay biết nếu như anh không vô tình đụng phải cái ly làm nó rớt xuống bể tan tành. Cô giật mình quay thì thì thấy anh đang lượm từng mảnh vỡ lên.

_Anh để đó em dọn cho!!!

Anh mỉm cười nhìn cô rồi nói:

_Thôi để anh làm cho kéo đứt tay em đó!!

Mặc kệ lời anh nói cô vẫn ngoan cố ngồi xuống lượm lia lượm lịa. Anh phải nhắc chừng:

_Cẩn thận đấy!!

Cô nhe răng cười ra vẻ không sao. Vừa dứt nụ cười thì mảnh vỡ chiếc ly đâm vào tay. Cô hoảng hồn buông cả đồng miêng vừa lượm được xuống. Anh vội chớp lấy tay cô rồi kéo tay cô để ngay vòi nước xả sạch máu rồi mới băng bó cho cô. Nhìn anh băng bó tỉ mỉ đến nỗi bỗng khiến cô nhớ tới “ai kia” cũng có lần giúp cô băng vết thương. Cô nhếch miệng cười:

_Sao tự nhiên lại nghĩ đến anh ta nhỉ??

Anh ngạc nhiên thấy cô cứ cười hoài nên hỏi:

_Em sao vậy??

_À em không sao rồi!! rồi cô rút tay lại định ngồi xuống lượm tiếp nhưng anh liền cản và bắt ngồi yên trên ghế nhìn anh lượm dùm.

Một lúc sau, quán bắt đầu có khách. Tiếng nhạc ballad du dương, và tiếng nước chảy róc rách của cái “bức tường mưa” nhân tạo làm cho người ta cảm thấy một nỗi buồn trầm lắng. Có thể nói đây là một không gian khá lãng mạn cho những “cặp đôi” thích sự yên tĩnh hoặc một “kẻ cô đơn” muốn được cảm nhận cảm giác trầm lắng. Có thể cái không gian này sẽ còn yên tĩnh mãi như thế nếu như “hai kẻ kia” không xuất hiện.

Một cô gái “chân dài” mặc chiếc đầm bông maxi mang đôi cao gót màu đỏ mái tóc óng vàng đi cùng với một anh chàng điển trai khiến tất cả cặp mắt ở trong quán đều nhìn về phía họ. Lệ Thy quàng tay vào tay anh bước đi tràn đầy tự tin. Còn anh thì lạnh lùng đến mức khó có thể gần. Thật chẳng thể hiểu tại sao hai con người này có thể hòa hợp được với nhau có lẽ là vì họ đều đẹp khiến cho mọi người đều ngưỡng mộ. Cô đứng phía sau quầy pha chế và quan sát từng hành động của họ. Lệ Thy chọn được chỗ ngồi khá ưng ý ngay cửa kính có thể nhìn ra đường về mặt cô nàng luôn tự đắc và lèo lái anh theo từng ý định của cô ta.

Cô lại đưa tay lên ngực mình như muốn nắm chặt lấy trái tim đang thổn thức kia và bắt nó giữ yên lặng. Miệng khẽ nói:

_Lại đau nữa rồi!!!

Những hành động âu yếm của họ khiến tim cô “nhói đau” dữ dội. Có lẽ cô sẽ sụp xuống nếu không có một bàn tay đặt lên vai cô kèm theo ánh mắt đầy cảm thông. Anh kéo cô vào phòng quản lý và đỡ cô ngồi xuống ghế.

_Sao em không ra đây và nói tất cả???

Cô giương cặp mắt ướt ươn ướt lên nhìn anh:

_Em sẽ nói gì??

Anh ngập ngừng một vài giây rồi xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

_Thì nói rằng anh yêu Chấn Vũ!!!

Cô đứng dậy và đập mạnh tay xuống bàn làm việc của anh hét lên:

_Không bao giờ, em không yêu anh ta!!!

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Chợt thấy mình “quá xúc động” nên cô nhẹ nhàng lại:

_Em không nghĩ mình yêu anh ấy!!!

Anh đặt tay lên vai và nhìn vào mắt cô mỉm cười hiền hòa:

_Chỉ tại em chưa xác định được tình cảm của mình thôi, đồ ngốc à!!

Cô lại đưa mắt lên nhìn anh:

_Em không biết nữa. Có lẽ hôm nay em xin về sớm vậy!!!

Anh xoa xoa đầu cô mỉm cười:

_Uhm em về đi!!!

Cô gật đầu chào anh rồi xách túi ra về. Trong lòng mang nặng trĩu câu hỏi. Hàng vạn nỗi buồn “không tên”.....

Vừa về tới phòng mình là cô thả người lên nệm mặc cho con “táp” thấy cô mừng quần lên nhảy tới nhảy lui chồm lên người cô. Con “táp” thấy cô không thêm nệm nó nên nó đành lủ xuống gầm giường rên ư ử đến tội. Mà cô cũng có thêm quan tâm đâu. Hễ cứ cảm thấy thoải mái dễ chịu là con ma buồn ngủ trong cô lại trỗi dậy và cứ thế mà quần lấy cô cho đến khi cô ngủ thiếp đi.....

Cô bị đánh thức bởi cái kẻ đang đập cửa rầm rầm la lối om sòm:

_Cái đồ mê ngủ này, mở cửa lẹ lên!!!

Khỏi cần ra mở cửa thì cũng biết là ai rồi. Cô lồm cồm bò xuống nệm ngáp một cái rồi dụi dụi mắt rồi mới bước ra mở cửa:

_Gì vậy???

Anh nhăn mặt:

_Sao lúc nào cô cũng ngủ được thế???

Cô không thềm trả lời anh mà hỏi vô vấn đề chính:

_Anh kêu tui dậy có gì không??

_Thay đồ lẹ đi in thiệp mời!!!

Xém tí nữa là cô đã quên mất mình sắp sửa đám cưới với “ai kia” rồi. Cô uể oải đáp:

_Biết rồi, đợi tui tí!!!

Một lúc sau, cô đã chọn cho mình được một bộ váy khá xinh. Ngắm mình trong gương cô mỉm cười hài lòng.....

23. Chương 23

Cô ngáp ngừng hỏi “ai kia”:

_Tui mở cửa sổ được không???

Vẫn cái thái độ lạnh lùng đó anh không thềm trả lời mà đưa tay nhấn vô nút hạ kính xe. Cô lẩm bẩm nhưng cô tỉnh để anh nghe thấy:

_Người đâu mà tiết kiệm lời nói thế không biết!! rồi nhìn qua hai bên đường. Gió thổi làm tóc cô bay phấp phới nhưng cô lại cảm thấy rất thoải mái dễ chịu. Có lẽ cô thích những gì gắn liền với thiên nhiên. Cô hỏi băng quơ:

_Đi với chị ấy sao về sớm vậy???

Anh quay sang nhìn cô đầy ngạc nhiên:

_Sao cô biết???

Chợt nhận ra mình vừa hỏi một câu bị “hớ” sợ anh biết cô làm ở đây nên cô nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện khác:

_À, có gì đâu. Mình đi in thiệp ở đâu vậy anh??

Nhưng mà “ai kia” có chịu buông tha cho cô đâu. Anh tấp xe vào bên đường nhìn cô hỏi:

_Sao cô biết???

Lúc này cô thấy tim mình đập thình thịch như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Cố gắng giữ vẻ bình tĩnh còn sót lại nhe răng ra cười với anh:

_Thì...thì...tôi đoán ấy mà!!!

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ nhưng lại không hỏi thêm gì mà nhấn ga vọt đi. Còn cô thì thở phào nhẹ nhõm: _Xém tí nữa là bị lộ rồi mà sao mình lại sợ anh ta biết vậy chời??

Anh đột nhiên nói:

_Thắt dây an toàn vào!!!

Cô vội quay qua tìm cái sợi được gọi là dây an toàn để thắt vào nhưng:

_Ủa nó đâu rồi ta??? vừa nói cô vừa quay hết bên này tới bên kia tìm tìm kím kím.

Ai kia lại tấp xe vào lề mà chồm qua kéo dây dùm cô. Cô ngồi im thín thít không dám cựa quậy khi vừa thấy ai kia chồm qua. Mặt anh đưa gần sát mắt cô rồi nhìn cô chăm chăm thì cô lại thấy tim mình lại đập rất mạnh và nhanh. Tay cô bấu chặt xuống ghế mím môi lại. Rồi đột ngột “ai kia” phán một câu xanh rờn:

_Làm gì mà cô căng thẳng thế!!!

_Tại...tại anh!!!

Câu nói cô vừa thốt ra khiến cô ngỡ ngàng bịt miệng lại không kịp. Cô không ngờ ngay cái lúc thế này cái miệng cô lại phản bội cô ghê gớm như thế. Cô nuốt nước miếng cái ực nhưng lại cảm thấy như không trôi. Cô ước gì lúc này cái cửa xe mà mở ra thì cô sẽ phóng thẳng xuống mà không cần phải suy nghĩ gì hết.

Khóe miệng “ai kia” nhếch lên thành một nụ cười khiến cô khó lòng nhìn thấy. Anh lại áp gần sát mặt vào mặt cô. Môi anh như muốn chạm vào môi cô. Cô mím môi mình thật chặt rồi nhắm mắt lại. Lúc này cô không thể suy nghĩ thêm được gì đầu óc cô quay cuồng tìm thì đập như muốn nổ tung. Có lẽ như cô đang mong chờ nụ hôn của “ai kia” thì phải.

_Á đau!!!

Cô hét lên khi bất chợt nhận cái búng của anh vào ngay trán mình. Cô xoa xoa lên trán xuýt xoa:

_Anh làm cái gì thế???

Anh thản nhiên đáp:

_Thế cô nghĩ tôi sẽ làm gì???

Cô lí nhí đáp:

_Có trời mới hiểu anh đang làm gì!!!

Rồi nhìn ra cửa sổ mặc cho “ai kia” đang nhếch miệng cười trước câu nói của cô.

Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng khá sang trọng. Cô ngạc nhiên nhìn anh:

_Sao lại dừng ở đây???

Anh đáp cụt lủn:

_Đi ăn!!!

Rồi anh xuống xe cô cũng vội chạy theo anh. Cả nhà hàng như đổ dồn cặp mắt về phía họ nhưng đây không phải là ánh mắt ngưỡng mộ mà là ánh mắt nhìn họ như sinh vật lạ. Khi “ai kia” cứ đi trước còn cô thì cứ lủi lủi theo sau.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại bên một chiếc bàn cạnh cửa kính. Cô cũng ngồi xuống đối diện anh. Anh lạnh lùng nói:

_Qua đây!!!

Cô ngơ ngác hỏi:

_Tui hỏi???

_Không phải cô thì là ai???

Cô bèn bước qua rồi ngồi xuống cạnh anh. Đây không phải là lần đầu tiên cô ngồi cạnh anh nhưng sao cô lại cảm thấy rất lạ. Một cảm giác lâng lâng trong lòng khiến cô vui vui. Anh đẩy cuốn menu qua cho cô:

_Cô chọn đi!!

Cô lật xoành xoạch cuốn menu rồi mặt dần tái đi. Mấy cái chữ tiếng anh đang nhảy nhót trước mặt cô. Cô đành chỉ đại cái món ngay trang mình vừa dừng lại:

_Tui lấy cái này!!!

Anh quay qua nói với bồi bàn:

_Vậy lấy cho tui hai phần!!!

Món ăn chưa được dọn ra thì có hai chàng trai trông có vẻ tây bước đến và ngồi đối diện cô và anh. Miệng tươi cười nói:

_Hello anh bạn!!

Một anh chàng chồm qua gờ tay lên bắt tay với cô:

_Rất vui được làm quen với em. Anh tên Thành!!

Cô cũng đưa tay lên cho anh ta bắt rồi mỉm cười:

_Em cũng vậy!!!

Anh chàng còn lại cũng mỉm cười đưa tay lên bắt tay cô:

_Anh tên Luân!!!

Cô đưa tay lên bắt tay Luân rồi mỉm cười.

Luân nháy mắt với anh:

_Sao chưa giới thiệu vợ của mày???

Anh vòng tay qua eo cô khiến cô bất ngờ xém giật mình:

_Đây là Thiên Thi vợ tao!!!

Cô thì nhìn anh ngơ ngác trước sự thân mật bất ngờ ấy. Anh mỉm cười với cô. Nụ cười của anh ấm áp thật khiến tim cô lại đập mạnh.

24. Chương 24

Thành xuýt xoa:

_Nhìn mày hạnh phúc quá chắc tao cũng lấy vợ luôn quá!!!

Luân chen ngang:

_Chắc tao cũng vậy quá!!

Anh bồi bàn bước đến đưa cuốn menu cho hai người đó thì Luân đẩy ngược lại cho anh bồi bàn rồi nói:

_Cho hai phần bít tết nhe!!!

Thành nhìn cô:

_Em gọi món chưa???

Cô gật đầu:

_Em gọi rồi!!!

Mọi người nói chuyện rôm rả. Nhưng có mỗi cô thì cứ đưa mắt nhìn ba người họ. Một lát sau món ăn được dọn ra cô là người bất ngờ hơn cả. Cô không ngờ món cô gọi lại là món bò bít tết mà cô từng ngồi “cửa” trước mặt ba và ông. Cô nói nhỏ vào tai anh:

_Món này....!!!

Cô chưa nói dứt câu thì thấy anh mỉm cười nói:

_Để anh làm cho!!!

Rồi anh dùng dao cắt thịt ra từng miếng nhỏ rồi đẩy chiếc đĩa vừa cắt xong qua cho cô. Cô mỉm cười. Không ngờ anh hiểu cô thật cô chưa kịp nói thì anh đã làm rồi.

_Này này hai người đừng thân mật quá tui tui ngứa mắt lắm!!!

Thành phũ tay:

_Kệ người ta đi, mày “thèm” rồi hả??

Luân cười ranh mãnh:

_Tao đâu có “thèm” bằng Chấn Vũ đâu!!! rồi anh ta bật cười.

Rồi anh mỉm cười:

_Đám cưới tao tụi bây đến dự không???

Thành và Luân cùng đồng thanh nói:

_Tất nhiên rồi!!

Sau một hồi trò chuyện chán chê thì anh đứng dậy nói:

_Thôi tao và vợ tao phải đi công chuyện rồi. Gặp sau nhe!!

Luân mỉm cười:

_Bye bye!!!

Còn Thành thì nói:

_Ừ mày đi đi!!!

Rồi anh nắm tay cô kéo đi. Tay anh to thật nắm trọn cả bàn tay cô. Cô thầm nghĩ:

_Bàn tay kia sao lại to lớn và ấm áp quá vậy?? rồi mỉm cười một mình.

_Ô, mưa rồi!!!

Những hạt mưa bắt đầu phát lất rơi. Đường phố cũng bắt đầu lên đèn. Cô đưa tay ra hứng mưa. Có ai kia đang rất bận rộn nghe điện thoại của Lệ Thy:

_Anh đang ở ngoài đường!!

_Anh về sớm nhe!!

_Ừ!!

Rồi anh cúp máy đó là đoạn hội thoại ngắn ngủn mà cô vô tình nghe được. Thật ra cũng có hơi “cổ tình” một chút. Cô cảm thấy hơi khó chịu khi anh nghe điện thoại của Lệ Thy như lúc cô thấy anh ở cạnh Lệ Thy vậy. Nhưng biết làm sao được cuộc hôn nhân giữa anh và cô chỉ là thỏa thuận thôi. Khi cô trả hết tiền cho anh cô sẽ tự động rút lui mà cho nên cô luôn dặn lòng không được có tình cảm với anh dù chỉ là một chút. Cô luôn tự hỏi bản thân không biết cái cảm giác “đau tim” cô thường bị là bị gì???

Anh đi lấy xe lại đón cô. Rồi chồm qua đẩy cửa cho cô chui vào xe. Suốt một đoạn đường cô không nói gì cũng không hỏi gì chỉ im lặng và suy nghĩ lan man rồi lại đưa mắt nhìn những giọt mưa đang rơi lất phát đọng lại trên kính xe.

_Lạnh không???

_Không lạnh!!!

Bất chợt anh nắm lấy tay cô:

_Vậy sao tay lạnh ngắt vậy??

Cô ngượng ngùng rút tay lại:

_Không biết nữa!!!

Anh dừng xe lại rồi xoay người ra ghế sau chộp lấy cái áo khoác rồi đưa cho cô:

_Mặc vào đi!!

Cô ngoan ngoãn làm theo cũng chẳng buồn cự cãi thêm. Không hiểu sao tự nhiên sao cô lại ngoan thế nhỉ. Không biết nhìn thấy gì mà mắt cô lóe sáng lên vội kêu tay anh:

_Anh mua...mua cái đó được không??

Anh vội tắt xe vô lễ và nhìn theo hướng tay cô chỉ:

_Cái gì trên xe đó vậy??

Cô nhe răng ra cười:

_Khoai lang nướng đó!!

Anh lái xe lại gần rồi hạ kính xe xuống:

_Lấy 1kg??

Cô há hốc mồm ra quay qua nhìn anh:

_Gì mà mua dữ vậy??

Anh bình thản nói:

_Chứ tui đâu có biết cô muốn ăn bao nhiêu!!!

_Của quý khách đây!!

Người bán khoai mỉm cười đưa bạch khoai 1kg cho cô. Cô e ngại nói:

_Tui lấy 200g thôi!!!

Người bán khoai đổ khoai ra và cân lại 200g rồi mỉm cười. Còn anh thì móc bóp ra trả tiền. Suốt đoạn đường về cô nhâm nhi bạch khoai lang nướng. Nhìn cách cô ăn ngon lành mà “ai kia” mỉm cười.

_Anh ăn không???

Anh lắc đầu:

_Cô ăn đi!!

_Ngon lắm đó. nè thử đi!!

Rồi cô lựa củ khoai lang nhỏ nhất đưa cho anh phòng khi anh ăn không hết nhưng cuối cùng cũng nhận được cái lắc đầu không ăn của anh nên cô không thêm mời nữa mà bỏ luôn vào miệng nhai luôn.

Xử lý xong bạch khoai cô mới sực nhớ ra công việc chính của ngày hôm nay. Cô quay qua khều nhẹ vào tay anh:

_Hôm nay không đi in thiệp mời hở??

Anh vẫn tiếp tục lái xe không quay qua nhìn cô khi trả lời:

_Sáng mai sẽ đi in thiệp và chụp hình!!!

_Sáng mai à?? cô đưa ngón tay lên môi cắn nhẹ khiến “ai kia” nhìn qua kính phản chiếu trên xe thấy tim bị “loạn nhịp”.

Lúc cô và anh về tới nhà thì mưa càng lúc càng nặng hạt. Đối với cô không gì thích thú hơn là ngủ mà còn được nghe tiếng mưa rơi. Con mưa mang cô vào rất ngủ thật nhẹ nhàng êm ái. Con “táp” cũng cuộn tròn người trên tấm thảm lông.

Nhưng ngược lại thì lại có một ai đó đang trần trọc khó ngủ vắt tay lên trán suy nghĩ về điều gì đó. Chuông điện thoại chợt rung lên anh uể oải bắt máy:

_A lô!!

_Ox yêu, bx đây!!!

_Sao thế??

Bên đầu dây bên kia ngập ngừng vài giây rồi nói:

_Ox à mai đi Đà Lạt với bx đi!!

_Sao lại đòi đi Đà Lạt hoài vậy??

_Bx muốn đi lắm mà, đi mà ox!!!

_Được rồi, sáng mai đi sớm!!

_Hay quá, hoan hô ox!!

_Uhm, ngủ đi!!

_Ok, ox ngủ ngon...chút...chút...!!!

Rồi Lệ Thy cúp máy. Còn anh thì không hiểu sao anh lại không hứng thú đi Đà Lạt với Lệ Thy ngày mai. Bây giờ anh cảm thấy ở bên Lệ Thy như là một trách nhiệm. Bởi vì anh và Lệ Thy đã thuộc về nhau nên anh không thể bỏ rơi Lệ Thy được mặc dù đôi lúc anh lại cảm thấy thật “chán”. Anh tự nhủ bản thân rằng anh rất yêu Lệ Thy và mặc kệ tất cả.....

25. Chương 25

Sáng nay cô dậy thật sớm để trang điểm chuẩn bị đi in thiệp mời và chụp hình với anh như tối qua đã nói. Cô chọn được một bộ váy màu xanh biển và đôi giày cao gót màu trắng. Trông cô bây giờ khác hẳn lúc còn chạy khắp nơi ngoài đường lẫn trốn mấy người cho vay nặng lãi.

Trong lòng cô nôn nao vô cùng. Cô mỉm cười hài lòng như tự thưởng cho mình. Chính cô cũng không hiểu tại sao cô lại cảm thấy nôn nao và vui đến như vậy. Sau một hồi ngắm mình trước gương cô cũng hài lòng với dáng vẻ bây giờ cô mở cửa phòng chạy qua phòng anh tìm anh. Thấy cửa đóng nên cô gõ cửa:

_Anh có trong đó không??

_Gì vậy???

Cô hỏi tiếp:

_Anh chuẩn bị xong chưa???

Không nghe thấy tiếng trả lời nên cô lại gõ nhẹ cửa phòng. Cánh cửa phòng mở ra thì thấy anh tay đang kéo theo chiếc vali. Cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh bình thần nói:

_Hôm nay không đi in thiệp mời nữa. Tôi có việc bận rồi!!

Cô xìu xuống:

_Anh đi đâu vậy?? tự nhiên cái miệng nó hoạt động mà không hỏi ý cái đầu.

Anh nhíu cặp chân mày lại:

_Tôi đi Đà Lạt!!

Cô thốt lên:

_Đà Lạt???

Anh gật đầu rồi đẩy cô qua một bên bước đi. Mặc cho cô đang hụt hẫng vì bị bề kế hoạch. Cô càng shock nặng hơn khi nghe anh phán đi Đà Lạt nhưng lại tò mò không biết anh đi với ai nên cô cứ lèo đèo theo sau anh:

_Anh đi với ai???

Anh vẫn không nhìn cô mà trả lời:

_Bạn gái!!!

Anh sắp làm đám cưới với vậy mà lại bỏ cả cái ngày in thiệp và thử đồ cưới để đi Đà Lạt cùng bạn gái. Cô cảm thấy đau nhói ở ngực đau đến khó có thể thở được. Phải khó khăn lắm cô mới có thể thốt ra rằng:

_Anh không được đi!!

Anh ngạc nhiên quay lại nhìn cô nhếch miệng cười:

_Tại sao??

Cô nuốt nước miếng và cố giữ vẻ bình tĩnh nói:

_Vì anh sắp làm đám cưới với tui, tui không cho phép!!

Khóe miệng anh lại nhếch lên thành nụ cười:

_Vậy tui phải xin phép cô à??

Cô lắc đầu:

_Không phải!!

Anh lạnh lùng nói:

_Không phải thì tui đi đây!! rồi anh leo lên xe.

Cô âm ỉ đứng nhìn theo “ai kia” leo lên xe rồi nhấn ga phóng ra đường. Cô tức đến run người nhưng chợt nghĩ lại thì thấy cô đã là gì của người ta đâu. Đây là chỉ một hôn sự ngoài ý muốn thôi mà. Có ai trong hai người mong muốn điều này đâu. Thế mà cô hồn nhiên nôn nao chuẩn bị cho đám cưới thật. Cảm thấy mình thật ngớ ngẩn nên cô bật cười rồi lên thay đồ chuẩn bị đi làm.

Quán cà phê sáng nay có vẻ vắng hơn bình thường. Cô lẳng lặng bước vào cất đồ và dọn dẹp quán. Thấy anh Tiến đang nhìn cô mỉm cười nên cô đành cười đáp lại rồi lại cúi xuống lau lau dọn dọn.

Anh bước đến gần cô và gọi chuyện:

_Hôm nay em không vui à???

Cô lắc đầu:

_Không, em rất vui!!

Chợt thấy mắt mình cay cay, cô chớp mắt liên hồi như để những giọt nước vô duyên kia chảy ngược vào trong. Nhưng ai ngờ đâu nó lại phản bội cô nó trào ra và rớt xuống trúng bàn tay cô đang lau bàn. Cô cúi gằm mặt xuống không để anh thấy giả vờ đưa tay lên lau lau như đang quệt mồ hôi rồi cô dùng tay phẩy phẩy như quạt:

_Trời nóng quá anh nhỉ??

Nhưng cô có ngờ anh qua sát cô rất kĩ và thấy nhói đau trong lòng khi giọt nước đó rơi xuống tay cô. Lúc này anh chỉ muốn lau dùm cô những giọt nước mắt đó. Nếu có thể anh còn sẽ cho cô mượn cả bờ vai để khóc. Anh mỉm cười:

_Uhm, nóng lắm, đi ăn kem đi!!

Cô chu môi:

_Mới vô làm mà không lẽ lại xin nghỉ!!

Anh mỉm cười:

_Hôm nay quản lý bắt buộc cô Thiên Nhi phải đi theo quản lý ăn kem đến hết giờ làm việc!!

Cô giương mắt lên nhìn anh còn anh thấy vậy nên đưa tay lên vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô. Cô chau mày chống nạnh nói:

_Đây anh không được làm vậy đâu nha!!

Anh ngạc nhiên nhìn cô:

_Tại sao không được??

_Vì em không phải là con nít!!

_Vậy đi thôi “người lớn”!!

Cô mỉm cười rồi đi theo anh.....

26. Chương 26

Về phần ai kia sau khi phóng xe ra khỏi nhà nhưng vẫn cô gắng nhìn qua kính chiếu hậu thấy cái bóng người nhỏ nhắn cứ đứng nhìn theo bóng anh khiến tim anh đau nhói mà không hiểu tại sao.

Anh cứ lao xe đi trong khi đầu óc cứ mãi mê suy nghĩ một hồi khá lâu anh nhận ra mình đang ở một vùng quê chứ không còn trong thành phố nữa. Trong lòng ngập tràn cái cảm giác mà anh cho là “kì cục”. Trong đầu anh chợt lóe ra một ý nghĩ và anh nghĩ đó là điều anh nên làm ngay lúc này. Anh vội chụp lấy cái điện thoại và bấm số gọi cho Lệ Thy. Thấy anh gọi nên Lệ Thy vội vàng nhấc máy ngay:

_Bx nghe nè ox, ox đang ở đâu vậy sao chưa đến???

Anh im lặng một lúc rồi mới nói:

_Anh đang ở Long An, anh bị cướp!!!

Lệ Thy ngạc nhiên:

_Anh làm gì ở Long An?? sắp tới giờ khởi hành đi Đà Lạt rồi!!

_Em xuống đón anh đi, bây giờ anh không có tiền cũng không có xe, anh không về được!!

Lệ Thy không bắt anh đợi lâu vội vàng nói:

_Anh đi xe ôm về đi, xa vậy em không xuống được đâu, với lại đã mua vé máy bay đi Đà Lạt rồi không đi uống lăm vậy hen, gặp anh sau, bye bye ox!!! rồi Lệ Thy vội cúp máy như sợ anh sẽ nói thêm điều gì.

Những câu nói cô phát ra từ đầu dây bên kia dường như khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Có lẽ anh đã biết câu trả lời của cô từ lúc đầu rồi chỉ tại anh chưa dám khẳng định. Bây giờ thì có lẽ anh không cần phải đi Đà Lạt cùng Lệ Thy nữa mà còn có thể an tâm mà quay trở về nhà nhưng mà về nhà ngay lúc này thì “ai kia” sẽ cho là anh vì “ai kia” mà quay trở về. Anh lẩm bẩm:

_Không được, không thể quay về như vậy được!!!

Anh bèn móc điện thoại ra và bấm số. Thấy số anh cô lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn giữ vẻ điềm đạm vốn có. Cô nghĩ có lẽ giờ anh đã tới Đà Lạt rồi nên gọi điện về báo thôi.

_A lô!!

Nghe thấy giọng cô anh vội vàng nói:

_Tôi đang ở Long An, tui vừa bị cướp!!!

Cô lo lắng hỏi dồn:

_Anh có sao không???

_Sao lại ở Long An???

_Không phải anh đi Đà Lạt sao??

_Bây giờ anh tự về được không???

Anh bình thản trả lời:

_Tôi không sao nhưng tiền bạc và xe thì bị mất hết rồi, không biết làm sao về!!

_Tiền bạc mất thì sẽ kiếm lại được, anh không sao là tốt rồi. Nhưng anh đang ở Long An mà khúc nào???

_Cô đi qua cầu Bình Diên cứ nhìn bên tay phải khi nào thấy tui là tới!!!

_Uhm, anh ở đó đợi tui, tui xuống ngay!!

Nói rồi cô vội cúp máy đứng dậy gạt đầu chào anh Tiến. Tiến sột ruột hỏi:

_Có chuyện gì vậy em??

_Anh Chấn Vũ bị cướp, bây giờ em lại đó đây!!

Anh Tiến nhanh nhẩu nói:

_Để anh đưa em đi!!

Cô xua tay:

_Không cần đâu anh, em tự đi được mà, hôm nay phiền anh lắm rồi!!

Nhìn dáng vẻ thấp thỏm lo lắng của cô khiến lòng anh nhói đau. Anh biết cô muốn tự đi nên anh không làm cô khó xử nữa. Anh vội tiễn cô ra taxi. Nhìn chiếc taxi khuất xa dần mà lòng anh đau như muôn ngàn nhát dao đâm vào. Anh quay trở vô quán chọn một góc khuất và nhâm nhi ly cà phê đắng trong làn khói thuốc mờ ảo. Suy tư về tất cả mọi thứ.....

Cô ngồi trên taxi mà lòng thấp thỏm không yên chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy như thế. Lâu lâu cô lại giục:

_Bác tài chạy nhanh tí nữa đi!!

Cứ mỗi lần thấy xe giảm tốc độ là cô lại giục khiến bác tài xế cũng luống cuống lên:

_Cháu à, chạy nhanh nữa sẽ bị công an phạt đấy!!!

Thấy bác tài nói thế nên cô đành ngậm ngùi im lặng được một lúc sau cũng tiếp tục giục. Bác tài cũng đành bó tay với cô chỉ mong chở cô tới chỗ nhanh nhanh.

Cô ngồi trong xe cứ quay qua nhìn bên này xong quay qua nhìn bên kia tìm kiếm bóng anh. Lòng nóng như lửa đốt:

_Sao lâu tới dữ vậy ta??

Rồi cứ thấp tha thấp thỏm đứng ngồi không yên trong xe. Hai tay cứ đan chặt vào nhau cứ nhóng người lên nhìn hết cửa sổ bên này tới cửa sổ bên kia. Vừa thấy bóng anh cô vui mừng ra mặt. Tay đập lia lịa vào thành ghế sau của bác tài:

_Tới rồi bác tài ơi, dừng xe, dừng xe dùm con!!!

27. Chương 27

Chiếc taxi vừa dừng lại là cô phóng xuống xe ngay quên cả trả tiền khiến bác tài cũng phải xuống xe theo cô.

_Cháu à, chưa trả tiền!!!

Chợt nhớ ra mình chưa kịp trả tiền mà luống cuống bỏ đi. Cô quay lại nhìn bác tài cười xòa rồi móc bóp ra trả:

_Cám ơn bác nhiều nhe!!!

_Thế cháu có đi về không???

Cô ngập ngừng đôi chút rồi nói:

_Khi nào về cháu sẽ gọi!!

Bác tài xế vội móc cái card visit ra đưa cho cô rồi chỉ vào cái dòng số điện thoại được viết bằng tay:

_Có gì gọi số này nè!!

Cô gật đầu mỉm cười chào rồi chạy nhanh về phía anh. Hấp tấp hỏi:

_Anh không sao chứ???

Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống lúc này của cô khiến anh vừa buồn cười vừa thương. Thấy cô anh vừa buồn nhưng lại vừa vui. Anh có thể nào ngờ người xuất hiện trong lúc này lại là cô chứ. Đường như anh không còn cảm thấy cái cảm giác khó chịu lúc sáng nữa. Anh mỉm cười nhìn cô:

_Anh không sao!!!

Cô hỏi dồn:

_Thế có bị thương ở đâu không, sao anh lại ở đây???

Anh xoa đầu cô cười xòa:

_Anh không có bị thương nhưng còn lí do tại sao anh ở đây thì xin miễn trả lời được không??

Cô nheo mắt nhìn anh rồi gật đầu chấp thuận.

Làm sao anh có thể trả lời với cô rằng anh có mặt ở đây tại vì mải mê suy nghĩ. Như vậy nghe thật vô lí. Và bây giờ anh còn phải thành thật mà thú tội với cô về cái cuộc “trắc nghiệm” lòng người của anh bày ra nữa. Suy nghĩ của anh bị cắt ngang bởi ánh mắt cô đang nhìn đắm đắm vào anh đầy vẻ lo lắng:

_Anh không sao thật chứ???

_Không sao thật mà!!

_Vậy để em kêu taxi đi về!! rồi cô móc điện thoại ra và bắt đầu bấm số điện thoại trên tấm card. Anh vội vàng chụp lấy cái điện thoại cô và vô tình “chộp” được cả bàn tay nhỏ nhắn của cô. Trong giây phút ngắn ngủi đó đó hai kẻ như ngượng ngùng vì cái nắm tay vô tình kia. Mặt cô bắt đầu ửng hồng nhưng anh vẫn không vội rút tay lại mà ngược lại anh càng nắm tay cô chặt hơn rồi nhìn vào mắt cô:

_Thiên Nhi àk, thật ra anh không có bị cướp!!!

Sau khi bị ánh mắt của anh hút hồn và cái bàn tay của anh đem lại cho cô cái cảm giác then thừng nhưng lại ấm áp kia khiến cô không thể nào suy nghĩ được gì nữa hơn nữa. Đầu óc cứ lâng lâng. Cô như kẻ đang bị thôi miên trong các cảm xúc kì lạ. Thấy cô không phản ứng anh siết chặt tay cô hơn khiến cô sức tỉnh ra và ngơ ngác hỏi gần như hét lên:

_Anh không bị cướp???

Anh bình thản đáp:

_Uhm!!!

_Vậy tại sao anh...

Cô chưa nói dứt lời thì bất chợt anh kéo cô ôm vào lòng khiến cô ngỡ ngàng trong cái hạnh phúc đang diễn ra. Đường như cô đang chìm vào cõi hư ảo nào đấy. Anh đang ôm cô vào lòng thật triu mến và ấm áp. Anh khẽ thì thầm vào tai cô:

_Đừng hỏi gì hết vào lúc này!!!

Nói dứt câu anh lại khẽ siết chặt cô hơn trong vòng tay của mình. Cô đành im lặng để mặc cho anh ôm.....

(Tác giả viết truyện trong mùa mưa nên chiều nào hầu như cũng mưa nên các bạn thông cảm nhe ^^)

28. Chương 28

Có lẽ cả hai kẻ đó sẽ cứ đứng “ôm” nhau như thế nếu như cơn mưa rào vô duyên kia đừng trút xuống vội vàng như thế. Gió rít mạnh khiến cành cây gần như đổ rạp xuống đường. Mưa xối xả che khuất tầm chạy xe. Có hai kẻ vừa chui vào được trong xe thì ướt như chuột lột. Cô nhắm mắt:

_Sao anh đậu xe xa dữ vậy!!!

_Thì anh đâu có biết trời sẽ tự nhiên mưa to thế đâu!!!

Đến lúc này anh dường như vẫn chưa phát hiện ra cách “xưng hô” của mình vừa thay đổi sau cái giây phút “rung động” đó. Mà có lẽ lúc này cô cũng không thèm để ý đến vì đang bận “run người” vì lạnh. Anh quay sang nhìn cô mà xót xa.

_Mưa lớn quá làm sao về nhà đây??

Cô chỉ im lặng không ý kiến nữa. Có “ai kia” đang tự trách bản thân mình bày ra trò “trắc nghiệm” quái đản để cô giờ đang run lên vì bị mưa lạnh. Anh nhẹ nhàng kéo cô gần lại phía mình:

_Nhích lại gần anh cho ấm!!

Cả người anh cũng bị dính mưa ướt nhẹp nhưng cô lại cảm thấy ấm hơn có lẽ vì cơ thể “ai kia” đang tỏa nhiệt hừng hực để sưởi ấm cho cô. Cô dần chìm vào giấc ngủ rồi gục đầu lên vai anh. Còn anh thì cứ lái xe thật chậm trong cơn mưa. Thấy mưa ngày càng xối xả khó có thể chạy trong mưa hoài như thế này lại vừa xót “ai kia” đang lạnh run người nên anh đành tắt xe vào trước cửa khách sạn bên đường. Rồi lay nhẹ người cô. Cô khẽ rên:

_Lạnh quá!!!

Có lẽ cô bị trúng mưa rồi nên trán nóng hổi. Toàn thân thì run lên. Mội tím đi. Anh vội ẵm cô vào khách sạn trước ánh mắt tò mò của cô nhân viên đang đứng ở quầy lễ tân. Sau khi “đơ” người vài giây cô mới nở nụ cười thân thiện:

_Quý khách cần mấy phòng!!!

Anh lạnh lùng đáp:

_Một phòng, giường đôi mau lên vợ tui đang sốt!!!

Cô nhân viên vội lấy chìa khóa và dẫn anh lên phòng. Anh thì bế cô trên tay đi theo sau nhận phòng. Rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường như sợ cô giật mình tỉnh giấc.....

Anh xót xa:

_Quần áo ướt nhẹp như thế này sẽ cảm mất!!

Cũng may là nhìn trên bàn thấy có hai bộ Pijama được chuẩn bị sẵn nên anh vội vớ lấy rồi nhẹ nhàng thay cho cô. Tay anh vừa đưa lên tháo chiếc chiếc nơ thắt trên cổ thì lại vội rút tay lại.

_Mình làm như vậy có đúng không ta??

Rồi tự nhủ với lòng:

_Nếu không thay thì cô ấy sẽ cảm lạnh mất nên anh đành nhắm mắt làm liều. Tim anh đập liên hồi như trống đánh. Cảm giác khác hẳn lúc anh “gần gũi” Lệ Thy. Nhìn cô trong bộ dạng hồn nhiên ngủ thế này khiến con “mãnh thú” trong lòng anh trỗi dậy muốn “chiếm hữu” cô làm của riêng mình.

Chiếc nơ màu đen trên cổ được anh tháo rút nhẹ nhàng. Để lộ vùng cổ trắng nõn. Anh đưa tay xuống chiếc cúc áo thứ hai. Khuôn ngực đầy đặn của cô thấp ẩn thấp hiện bên dưới lớp vải. Trông cô không hề con nít như anh tưởng. Cơ thể cô khiến “cơn dục vọng” trong anh trỗi dậy mãnh liệt thế mà bấy lâu nay anh lại “khinh địch” không thèm ngó tới. Lúc này thì anh không đủ can đảm để nhìn cô nữa rồi anh bước đến công tắc đèn rồi tắt phụt nó. Trong bóng đêm anh mò mẫn thay quần áo cho cô. Còn cô thì cứ ngủ mê man thì bị cơn sốt hành hạ.

Sau khi thay đồ cho cô xong thì anh vào nhà tắm xả nước nóng với mong muốn làm “dịu” con mãnh thú trong cơ thể. sau một ngâm mình trong làn nước ấm nóng anh mặc bộ pijama vào và bước đến cạnh giường cô kéo chăn đắp lại cho cô rồi nhẹ nhàng đưa tay lên sờ trán cô xem còn nóng không. Thấy cô bớt run nên ai kia cũng cảm thấy bớt lo được một chút. Thấy cô đã ngủ ngon giấc và đã được ủ ấm kĩ lưỡng nên anh leo lên chiếc giường bên cạnh rồi chìm vào giấc ngủ. Anh ngủ thật say có lẽ vì hôm nay anh đã trải qua khá nhiều cung bậc cảm xúc khiến anh thoáng bối rối.....

29. Chương 29

Đèn ngủ của khách sạn phụt tắt. Đang ngủ chột cô cảm thấy mắt mình không bị chói bởi ánh đèn ngủ nữa nên giật mình thức giấc. Nhưng không gian trở nên im lặng tối đen như mực đến lạnh người khiến toàn thân cô run rẩy.

Cô vốn rất sợ bóng tối nhưng những lần bị cúp điện ba cô vội chạy đi tìm cô ngay vì ông biết cô đang rất sợ hãi. Thế nhưng lần này cô cũng không xác định được là mình đang ở đâu. Cô co ro người lại trên giường nép thật sát vào thành giường. Giọng như muỗi:

_Ba ơi!!

Rồi cô lại muỗi máo:

_Ba ơi!!!

Cô mò mẫn trong bóng đêm kìm cái chấn trèm khắp chân miệng vẫn gọi khẽ:

_Ba ơi, con sợ quá, ba đâu rồi???

Đang say giấc chợt nghe tiếng ai kia đang thổn thức nên anh giật mình thức dậy. Không gian tối đen khiến anh khó có thể nhìn thấy cô. Anh vội vàng hươ tay trên nệm tìm cái điện thoại rồi bật màn hình sáng lên. Thấy cô đang muỗi máo co ro người trên giường anh vội bước đến cạnh cô ôm cô vào lòng khẽ nói:

_Có anh đây, đừng sợ!!

Vừa bất ngờ vì sự có mặt của ai kia vừa bị bóng đêm khiến cho sợ hãi khiến cô gần như bấu víu lấy anh. Thấy cô đang run rẩy nên anh càng khiến chặt cô vào lòng. Miệng thì thầm:

_Không sao đâu!!

Có ai ngờ cái bản tính ương ngạnh khó ưa và cứng cỏi như cô lại đi sợ bóng tối chứ. Anh cũng hơi bị bất ngờ vì điều này. Lúc này cô dường như lặng thinh cố căng mắt ra quan sát không gian xung quanh. Cả gian phòng im ắng đến nỗi chỉ còn nghe được hơi thở của anh và nhịp đập hỗn loạn của trái tim cô.

_Đây là đâu vậy anh??

Anh ngập ngừng đôi chút rồi mới đáp:

_Khách sạn trên đường đi về!!!

_Hả????

Anh chậm rãi giải thích:

_Lúc chiều mưa to quá với lại em đang sốt cao nên anh không thể cứ tiếp tục chạy được nên đành ghé vào đây trú tạm một đêm!!!

Chợt nhớ ra cô đang sốt nên anh liền đưa tay lên sờ trán cô:

_Mà hình như em hết sốt rồi nè!!!

Cô ậm ừ cho qua chứ thật ra cô cũng không còn tâm trí đâu mà xem mình còn sốt hay không đâu óc cô lúc này đang rối tung lên vì cái kẻ đang khiến tim cô gần như nổ tung kia. Cô nói khẽ vừa đủ anh nghe:

_Em khát nước quá!!

Anh vội đưa tay mò mẫn chiếc bàn cạnh đầu giường thấy có hai chai nước coca nên chộp lấy đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi vặn nắp ra đưa lên miệng uống một hơi mới phát hiện ra thứ nước mà cô uống mang mùi vị của nho vị cay cay của hơi ga nhưng sao lại đắng đắng???? thấy cũng lạ miệng và ngon nên cô dốc hết cả chai. Anh ngạc nhiên nhìn cô:

_Uống nước khỏe thế à???

Cô đẩy nắp cái chai rỗng lại rồi đáp:

_Ngon lắm đó, còn không vậy??

_Còn 1 chai nè!!

_Anh uống thử đi!!

Anh vớ lấy chai còn lại rồi đưa lên miệng uống. Hình như giống nước ép nho. Anh nốc cạn chai như để tâm trạng bình tĩnh lại vì cái hoàn cảnh hiện tại. Cô khẽ nói:

_Nhưng mà nước ép này hơi đắng đắng thì phải!!

_Anh thấy ngon mà!!

_Còn không???

Anh đáp gọn lỏn:

_Hết rồi!!!

_Nhưng mà sao trời nóng dữ vậy ta??

_Uhm, cúp điện rồi không có máy lạnh nữa!!

_Nhưng mà nóng quá à!!!

_Đợi anh đi gọi nhân viên!!

Anh vừa chuẩn bị đứng lên thì cô vội níu tay anh lại:

_Anh đừng đi, em sợ!!!

Thấy cô như con mèo con đang sợ hãi nên anh đành ngồi xuống. Trong lòng anh lúc này chỉ muốn che chở bảo bọc cho cái kẻ sợ bóng tối kia. Anh nắm lấy tay cô:

_Uhm anh không đi đâu!!

30. Chương 30

Trong bóng tối khuôn mặt cô hiện ra mờ mờ ảo ảo nhưng lại khiến tim anh xao xuyến đến lạ thường. Anh từ từ cúi đầu xuống nhẹ nhàng và thật chậm rãi đặt lên môi cô nụ hôn.

Dường như quá bất ngờ cô không kịp phản ứng nên đành chấp nhận nó. Nụ hôn mãnh liệt và ướt át xen lẫn cảm giác lâng lâng của hơi men mang lại cho anh và cô cảm giác mê mê tột cùng. Hai người hôn như chưa bao giờ được hôn nụ hôn dài và sâu kéo dài cả chục phút vẫn không muốn dừng lại. Anh nhẹ nhàng dìu cô nằm xuống nệm anh cũng nằm xuống theo nhưng môi anh vẫn không hề rời môi cô. Tay anh mân mê khắp cơ thể cô và dừng lại ở vùng cổ, Chiếc cổ nhỏ nhắn làn da mịn màng khiến anh thích thú anh dần rời môi cô và chuyển xuống vùng cổ. Anh hôn vào cổ cô rồi giữ thật lâu khiến những vùng da trên cổ cô được anh hôn dần ửng đỏ lên. Tay anh lại mân mê đến những vùng khác...rồi anh tận tình giúp cô thoát y. Cô thì chỉ biết im lặng để mặc anh cứ thoải mái mà “dê xòm” vì cô đang ngập tràn cảm giác mê mê xen lẫn...sợ sệt.

Đây không phải là lần đầu tiên của anh nhưng lại là lần đầu tiên của cô. Cô như một đứa trẻ đang được anh dịu dàng rất tận tình. Nhưng anh cảm nhận được cái thứ cảm giác hiện giờ anh có khác hẳn lúc anh ở cạnh Lệ Thy. Anh thích thú với cái cảm giác “gần gũi” với cô trong lòng anh lại luôn trào dâng một cảm giác khó tả. Đó là chiếm hữu. Anh muốn chiếm hữu cái con người nhỏ bé này....

Không gian dường như tĩnh lặng chỉ còn những tiếng thở gấp gấp của hai nhân vật chính. Và cái cảm giác mê mê lan tỏa khắp căn phòng. Mồ hôi anh thấm đẫm. Thấy con người nhỏ bé đang nằm trong vòng phủ sóng của anh hơi run rẩy nên anh khẽ hỏi:

_Sao vậy???

Cô e dè một lúc rồi khẽ đáp:

_Em sợ...!!

Anh vòng tay luồn xuống giường ôm lấy cô đầy trìu mến:

_Sẽ không đau đâu, đừng sợ!!

...

31. Chương 31

Bóng tối

Hơi men

Dục vọng

Khao khát

Bao trùm khắp căn phòng

Những nụ hôn nóng bỏng....những cái vuốt ve âu yếm khiến căn phòng trở nên nóng dần.....nóng dần.....

Giây phút đầu tiên hai người quyện vào nhau khiến cô ngỡ mình chịu đựng một nỗi đau mang tên thể xác. Tay cô bầu xuống nệm miệng cô cắn chặt lại khiến ai kia xót xa vô cùng. Rồi anh nhẹ nhàng xoa dịu cô bằng những nụ hôn và dịu dặt cô vào “biển tình” của anh. Đường như sự nồng nhiệt của anh khiến cô quên đi nỗi đau đang hành xác mà nồng nhiệt hưởng ứng cùng anh.

Con người to lớn kia dường như nuốt chửng lấy con người nhỏ bé bên dưới. Nụ hôn của anh vốn đã khiến đôi môi cô lúc nào cũng bận rộn đón tiếp anh. Hơi thở trở nên khó khăn khi những nụ hôn cứ kéo dài không muốn dứt ra. Anh nồng nhiệt như con mãnh thú đang say mê không nỡ từ bỏ món mồi ngon trong tầm tay.

.....Sau một hồi hoan lạc.....

Anh dường như đã dùng hết sức lực và rồi thả mình xuống giường khẽ hỏi cô:

_Còn đau không???

Cô đáp khẽ:

_Hết rồi!!!

Thế rồi anh dùng vòng tay to lớn của mình ôm trọn lấy cô cả hai dần chìm vào giấc ngủ.....

Tiếng gà gáy khiến cô giật mình tỉnh giấc. Chợt thấy ngực bị một vật thể nặng đè lên thì ra là tay của kẻ đang nằm bên cạnh. Nhìn lại thì thấy mình đang nằm trọn trong vòng tay của ai kia. Cả hai đang trần như nhộng khiến cô tá hỏa lên.

_Chuyện gì xảy ra vậy???

Cô cố gắng cho não hoạt động hết tốc lực để tìm ra cái lý do thích hợp giải quyết cho việc này. Những nghĩ mãi cũng không tài nào nhớ ra nổi, cô nhẹ nhàng ngồi dậy không để anh giật mình thức giấc rồi vội lấy bộ đồ đi vào toilet.

Cô có ngờ rằng ai kia đã thức dậy trước cô từ sớm nhìn thấy hai chai rượu nho hạng nặng để trên bàn đã hiểu ra cái chuyện xảy ra đêm qua nên đành nhắm mắt làm thính như đang say giấc nồng để không khiến cô bối rối.

Sau khi đóng cửa toilet lại cô tựa người vào thành cửa. Tâm trạng vừa bối rối vừa lo âu. Trong đầu cứ mãi miết tìm câu trả lời cho tối qua. Dường như không thể suy nghĩ được gì thêm nữa nên cô vội thay quần áo rồi quay trở lại phòng thấy anh vẫn còn đang say giấc nên cô gom lấy túi xách của mình rồi bỏ đi.

Về phần anh sau khi thấy cô khép cửa phòng lại rồi đi thì bật người dậy anh muốn đuổi theo cô nhưng sợ cô sẽ bối rối vì chưa một lần nào anh nói với cô rằng anh yêu cô. Đến tận bây giờ anh còn không biết anh có tình cảm gì với cô hay không. Rồi tự trách mình sao lại để hơi men làm cho đầu óc mù mịt như thế.

32. Chương 32

Nhưng nếu anh không yêu cô thì tại sao nhìn theo cái bóng nhỏ nhắn của cô dần khuất sau cánh cửa mà lòng anh lại đau nhói??? Anh lẩm bẩm rửa:

_Cái thứ cảm giác chết tiệt này là gì vậy???

Anh đưa tay lên xoa xoa vào trái tim đang đau nhói của mình nhìn vết máu đỏ thẫm dính trên tấm gra trải giường mà lòng đầy chua xót:

_Xin lỗi em!!!

Anh đang cố gắng suy nghĩ ra cái cách giải quyết thật hợp lý không khiến anh Lệ Thy và cô phải đau khổ vì cái sự bông bột nông nổi này. Chợt tự hỏi lòng:

_Lệ Thy có thật yêu anh như cô ấy nói và anh có còn yêu Lệ Thy như ngày nào???

Mãi mê với những suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu thì tiếng chuông điện thoại vang lên kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ đó. Là điện thoại của Lệ Thy người đã bỏ mặc anh thay vì bỏ mặc cuộc đi du lịch đó. Chợt anh cảm thấy giận cô ghê gớm. Nhưng anh vẫn nhắc máy trả lời cô:

_A lô!!

_Ox, bx nè!!

Anh chỉ đáp cụt lủn với vẻ chán chường:

_Uhm!!

Đầu giây bên kia mặc kệ cái giọng chán chường của anh vui vẻ đáp:

_Tối nay bx đáp máy bay về ox dẫn bx đi mua sắm nhé!!

Anh lạnh lùng đáp:

_Uhm, vậy tối gặp, bye em!! rồi lạnh lùng cúp máy.

Thái độ lạnh lùng của anh khiến Lệ Thy thấy lo ngại. Mặc dù anh vẫn luôn lạnh lùng với cô nhưng đến mức như thế này là lần đầu tiên anh như vậy. Nhưng tối nay cô sẽ đáp máy bay về là anh sẽ vui vẻ lại ngay thôi mà. Yên tâm với cái suy nghĩ đó nên Lệ Thy không màn nghĩ tới anh nữa mà tiếp tục cuộc vui cùng với bạn bè.

Về phần anh....sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Lệ Thy anh cũng nhanh chóng sửa soạn trở về nhà. Những câu trả lời anh tìm kiếm tối nay chắc chắn anh sẽ được biết

33. Chương 33

Sau khi rời khỏi khách sạn cô bắt một chiếc taxi và đến thẳng nghĩa trang. Trên đường đi cô không quên dừng lại ở một tiệm bán hoa tươi và chọn ngay một bó hoa hồng trắng tuyệt đẹp để tặng cho mẹ cô. Nhìn bó hồng trắng tinh cô nhoèn miệng cười thầm nghĩ:

_Chắc mẹ cô sẽ thích lắm!!

Chiếc taxi lướt nhanh trên con đường quốc lộ. Còn cô thì luôn nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh vật hai bên đường. Bầu trời hôm nay không được trong xanh như mọi ngày. Những đám mây u ám từ đâu kéo đến vây kín cả bầu trời tưởng chừng sẽ đổ cơn mưa bất cứ lúc nào.

Nghĩa trang hôm nay không đông người đi viếng mộ. Có lẽ vì thời tiết nên người ta cũng ngại đến những nơi như thế này nhưng với cô mỗi khi buồn cô đều tìm đến đây và tâm sự cùng mẹ cô. Mặc dù biết sẽ không bao giờ nghe được bà khuyên răn. Đặt bó hoa lên mộ cô nhìn bức hình mẹ cô rồi mỉm cười:

_Mẹ có thích không? lần sau con sẽ mua hoa hồng cho mẹ nữa.

Ngập ngừng đôi chút cô nói tiếp, giọng có vẻ như nghẹn ngào:

_Ngày mai là sinh nhật con rồi mẹ ạ, con nhớ mẹ lắm!!!

Cứ mỗi lần sinh nhật thì cái ngày đó lại khiến cô vô cùng day dứt ân hận. Chính vào cái ngày này bảy năm về trước vì đi mua quà sinh nhật cho cô mà mẹ cô đã bị chiếc xe oan nghiệt đó cướp đi mãi mãi. Cô cứ luôn tự trách mình vì cái ngày sinh nhật của cô mà cô phải đánh đổi bằng chính người mẹ thân yêu của mình. Cô thấy cái giá này quá đắt. Cô thầm ước ao mình sẽ không bao giờ có ngày sinh nhật nữa. Từ ngày mẹ cô mất ba cô hiểu ý con gái nên không bao giờ tổ chức sinh nhật cho cô nữa nhưng cứ ngày ngày đó khi cô buồn thì ông lại ôm cô vào lòng dùng hết tình yêu thương để an ủi cô.

Không gian dường như tĩnh lặng hơn bao giờ hết chỉ còn tiếng lá khô xào xạc. Cô đưa mắt nhìn những chiếc lá vàng úa bị cơn gió cuốn đi. Có lẽ số phận con người cũng như thế.....Cô ngồi cạnh mộ mẹ cô rất lâu.....kể cho bà nghe rất nhiều thứ kể cả cái chuyện tối hôm qua vừa xảy ra. Cô ước gì được mẹ cô cho lời khuyên ngay lúc này.....

Một lúc khá lâu sau, cô chợt nhớ ra còn phải đến quán của anh Tiến làm nên tạm biệt mẹ cô rồi vội vàng bắt chuyến xe buýt về trung tâm thành phố.....

Về phần ai kia khi vừa về tới nhà đã vội đến phòng cô và gõ cửa phòng nhưng lại chẳng nghe thấy tiếng cô trả lời chỉ nghe con “táp” đáp lại tiếng gõ cửa bằng cách kêu ăng ẳng. Anh quay về phòng thả người lên nệm nhưng lại cảm thấy bức rức khó chịu nên tìm ra khu vườn thư giãn đầu óc.

34. Chương 34

Thấy ba anh đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế tre trong vườn nên anh cũng chậm chậm tiến tới:

_Ba!!!

_Con lại đây!!!

Anh tiến đến gần ba anh rồi ngồi xuống cạnh ông. Ông gấp tờ báo lại rồi nói:

_Đám cưới chuẩn bị tới đâu rồi??

Anh lúng túng đáp:

_Vẫn chưa tới đâu hết!!

Ba anh trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

_Ta biết hai đứa không có tình yêu nhưng Thiên Nhi là cô gái tốt. Ta nhìn người không làm đâu. Con nên biết trân trọng điều đó.

Anh gật đầu:

_Con biết rồi ba!!

Rồi đột nhiên ông nhìn anh rồi hỏi:

_Thế con có thích Thiên Nhi tí nào không???

Anh lưỡng lự đáp:

_Con cũng không biết nữa!!!

Ông gật gù nói tiếp:

_Ta tin có một ngày hai đứa sẽ hòa hợp được với nhau!!

Anh ngạc nhiên hỏi:

_Sao ba biết???

Ông mỉm cười dịu dàng:

_Vì lần này con không dám khẳng định rằng không có thích Thiên Nhi. Ta nghĩ rằng trong con cũng có ít nhiều yêu mến con bé.

Anh ngượng ngùng không trả lời và tự hỏi:

_Có thật như vậy không?? mình yêu mến Thiên Nhi??

Ba anh nói tiếp:

_Có một ngày con sẽ nhận ra thôi con trai à!!

Ông vừa dứt câu thì chuông điện thoại của anh reo lên. Anh xin phép ba anh đi nghe điện thoại. Vẫn cái giọng lạnh lùng:

_A lô!!

_Ox, bx nè, ox đang làm gì vậy??

_Không làm gì hết, sao vậy??

_Bx vừa đáp máy bay xuống. Ox qua đón bx nhe!!

Anh suy nghĩ vài giây rồi mới trả lời:

_Được rồi, đợi ở đó đi!!

Rồi anh thay đồ leo lên xe chạy thẳng đến sân bay đón Lệ Thy. Trên đường đi anh đã suy xét rất nhiều về tình yêu của anh và Lệ Thy và cuối cùng anh nhếch miệng cười khi đúc kết ra cái kết luận cuối cùng.

Lệ Thy nhìn thấy anh vội phụng phịu:

_Bx đợi ox lâu quá chừng!!

Anh không màng đến xách hộ cô nàng cái vali rồi quăng vào xe. Mặc cho cô nàng tay cứ bám lấy tay anh miệng í ới:

_Anh đi từ từ thôi đợi em với!!

Chợt thấy cái vẻ lả lướt của Lệ Thy không hiểu sao anh lại thấy chán ghét vô cùng. Anh vừa leo lên thì Lệ Thy cũng vội vào xe ngay. Giọng giận dỗi:

_Anh làm gì phải đi nhanh như vậy chứ, hết yêu em rồi chứ gì??

Anh nhìn Lệ:

_Thế còn em có còn yêu anh không??

Lệ Thy chu môi hờn dỗi:

_Không yêu anh thì em yêu ai!!

Anh vẫn lạnh lùng:

_Thế mà em có thể thản nhiên bỏ mặc tui mà đi du lịch à??

Lệ Thy sững người khi nghe lời trách móc từ anh. Trước giờ anh luôn cưng chiều cô có bao giờ trách móc cô điều gì. Lệ Thy lúng túng:

_Tại vé lỡ mua rồi, tiền cũng đã trả rồi, không đi bỏ uống lắm với lại em biết thế nào anh cũng tự tìm cách về nhà được mà!!!

35. Chương 35

Anh nhìn Lệ Thy đầy sắc lạnh cay đắng nói:

_Lệ Thy à, đúng là lúc trước anh quá u mê khi bị sắc đẹp của em che phủ nhưng bây giờ anh chợt nhận ra đằng sau sắc đẹp của em là một con người chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Ngay cả anh em cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Lệ Thy sững người trở nên lúng túng vô cùng trước thái độ bất ngờ mà anh dành cho cô:

_Em...em!!!

Anh cắt lời cô:

_Và cũng đến lúc em nên suy nghĩ lại bản thân rồi Lệ Thy à, anh không cần một người chỉ quan tâm đến vật chất và bản thân mình ở bên cạnh!!

Lệ Thy nhìn anh hỏi:

_Anh nói gì là sao??

Anh lạnh lùng nói:

_Chúng ta nên dừng ở đây thôi!!

Lệ Thy trừng mắt nhìn anh:

_Anh dám chia tay em à?? Anh dám chia tay em trong khi em đang có thai với anh sao???

Anh ngạc nhiên nhìn Lệ Thy:

_Em nói cái gì???

.....

Lệ Thy nhìn anh nở nụ cười:

_Em có thai với anh rồi!!!

Anh bàng hoàng nhìn Lệ Thy. Còn cô nàng thì vẫn nở nụ cười thật tươi với anh. Anh nhẹ nhàng nói:

_Em làm anh thật bất ngờ. Làm sao em biết em đang...-rồi anh bỏ lửng câu nói. Lệ Thy tỉnh bơ nói:

_Em thấy khó chịu trong người nên đã thử thai. Ai ngờ lại có thật!!!

Còn anh vì quá bất ngờ nên không biết nói gì hơn. Thấy anh im lặng khá lâu Lệ Thy đề nghị:

_Mình đi ăn đi anh. Em đói lắm rồi, con cũng đói nữa!!rồi Lệ Thy xoa xoa bụng mình.

Anh nhìn cô rồi bắt đầu cho xe lăn bánh. Suốt đoạn đường đi anh vẫn không nói câu nào. Một phần vì quá bất ngờ một phần vì anh vẫn chưa biết phải làm thế nào. Còn Lệ Thy thì luôn nhếch miệng cười nham hiểm. Cô hài lòng vì thái độ của anh. Đó là một lí do khá hoàn hảo để anh không bao giờ rời xa cô được. Lệ Thy ngả đầu vào vai anh rồi nhếch miệng cười.

Về phần ai kia. Sau khi bắt kịp chuyến xe buýt đến chỗ làm thì đã trễ giờ làm nên cô vội vàng bắt tay vào làm việc ngay. Nhưng có lẽ cái đầu óc của cô không hoàn toàn nằm trong cái đầu. Nó cứ thả đi lơ lửng tận nơi nào. Thấy cô cứ mơ mơ màng màng nên anh Tiến bước đến ân cần hỏi thăm:

_Hôm nay em mệt à??

Cô nhìn anh cười xòa:

_Em đâu có mệt đâu!!!

Anh nhìn cô lo lắng:

_Thế có chuyện gì à?? nhìn em cứ như người mất hồn vậy!!

Cô lắc đầu nguây nguẩy:

_Không có gì thật mà!!

_Có gì thì nói cho anh biết nhé!!

Cô gật đầu rồi tiếp tục công việc của mình. Mặc cho cái ánh mắt lo lắng của anh cứ nhìn xoáy vào cô.

36. Chương 36

Sau một ngày làm việc khá dài thì cô thở phào một cái. Cả người mệt mỏi. Lúc này cô chỉ muốn được thả người lên chiếc giường nệm êm ấm ở nhà. Chợt nhớ lại cái cảnh tối qua thì cô lại bồn chồn lo lắng. Cô đang lo lắng vì cô không biết chuyện tối qua anh còn nhớ gì hay không. Hay là chỉ mình cô là người biết sự thật. Trong lòng cô rối bời cô không biết nên mong anh sẽ nhớ hay anh sẽ quên. Cô xua tay:

_Thôi kệ, tối đâu thì tối, dù sao mình cũng chẳng nhớ gì!!!

Rồi cô bắt chuyến xe buýt cuối cùng quay trở về nhà mặc cho anh Tiến cứ đề nghị chở cô về. Cô biết anh rất quan tâm tới cô nhưng cô lại không muốn nhận sự quan tâm của anh vì điều đó sẽ làm cả hai khó xử. Cô sợ có một ngày anh lỡ “yêu” cô thì cô không biết phải làm như thế nào. Vì anh Tiến biết cái sự thật về cuộc hôn nhân của cô mà nên anh có thể “yêu” cô thoải mái.

Nhưng cô có biết rằng có một ai đó đã thật sự yêu thầm cô mà vẫn không thể bày tỏ cùng cô mà chỉ biết lặng im và dõi theo cô. Đó chỉ là một tình yêu đơn phương thầm lặng và tình yêu đó đã khiến anh đau khổ rất nhiều.

Sau khi chở Lệ Thy về nhà anh cũng phóng xe về nhà ngay. Trong lòng cảm thấy bồn chồn lo lắng cho ai kia vô cùng rồi lại cảm thấy mình thật có lỗi với cô. Bây giờ anh phải làm sao để giải quyết mọi chuyện khi trái tim anh đang dần chuyển hướng về phía cô. Anh xót xa nhếch miệng cười. Có lẽ tình yêu vừa chớm nở của anh sẽ mãi được chôn sâu trong trái tim và quay lại với Lệ Thy bù đắp cho cô ấy.

Còn với cô có lẽ cái hôn nhân sắp sửa diễn ra có lẽ chỉ là một “sự thỏa thuận” như lúc đầu. Và anh sẽ phải quên tất cả kể cả cái đêm hôm qua và vờ như nó chưa hề xảy ra để cô không ngưng ngừng bối rối khi đối diện với anh....

Đang đi lang thang trên đường về nhà thì nghe tiếng còi xe tít kèn từ phía sau. Quay lại thì thấy anh đang chạy xe tới rồi dừng ngay bên cạnh cô đang đi. Anh chồm người qua đẩy cửa xe cho cô vào. Chợt thấy ánh mắt anh nhìn cô có vẻ lạ nên cô đành lẳng lặng chui vào xe rồi vờ như không có chuyện gì xảy ra:

_Anh đi đâu về vậy??

Anh vẫn tiếp tục chạy xe:

_Mới đi gặp Lệ Thy về!!!

Cô trở nên sững người. Tim chợt nhói đau nhưng vẫn cố gượng cười:

_Chắc vui lắm nhỉ???

Anh không trả lời mà nói sang chuyện khác:

_Lệ Thy đang mang thai!!

Cô sững người đến há hốc miệng ra nhìn anh trân trân. Cảm thấy ngạc nhiên đến khó tin. Cô lặp lại lời anh trong sự kinh ngạc:

_Mang thai???

Anh nhìn cô khó chịu nhưng cũng gật đầu. Vẫn chưa hết kinh ngạc cô hỏi tiếp:

_Thế anh tính sao??

Rồi đột ngột anh tấp xe vào lề rồi thắng xe lại. Cô thì ngạc nhiên nhìn anh. Khuôn mặt anh nghiêm lại:

_Thiên Nhi à!!

Cô cứ đưa mắt nhìn anh trong lòng cảm thấy hồi hộp:

_Gì vậy??

_Tôi có chuyện muốn nói với em!!

_Chuyện gì vậy??

Tay anh nắm chặt tay lái. Anh không nhìn cô nữa mà nhìn đăm đăm về phía trước:

_Hai tháng sau khi kết hôn chúng ta sẽ li hôn!!

Câu nói của anh cũng đủ cho cô nghĩ rằng cái chuyện tồi qua anh chẳng nhớ cái gì trong đầu. Và bây giờ anh đang đề nghị li hôn trong khi vẫn chưa kết hôn. Cô cảm thấy tim mình như bị hàng ngàn cánh tay cùng bóp nghẹt. Mắt cảm thấy rưng rưng nước nhưng cô vẫn nhoẽn miệng cười:

_Uhm, tôi cũng nghĩ nên như vậy đó!!

Rồi anh không nói không rằng cho xe lăn bánh. Suốt đoạn đường còn lại cô cứ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ cố gắng đè nén những giọt nước mắt đang muốn trào ra khỏi khóe mắt. Tay cô nắm chặt lại hình nắm đấm. Cô tự hỏi:

_Không yêu tại sao vẫn đau???

37. Chương 37

Còn anh cứ lái xe lâu lâu lại “liếc trộm” sang cô đầy vẻ lo lắng. Anh đang lo sợ cô “yêu” anh và việc anh quay trở về bên Lệ Thy sẽ khiến cô đau khổ. Nhưng bây giờ anh biết làm gì hơn là cứ vờ như không quan tâm cô.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt vô cùng khi hai kẻ trên xe mỗi người mang mỗi suy nghĩ riêng. Có ai biết rằng trái tim họ đã trao về nhau tự khi nào để rồi phải nhói đau khi “ai kia” đi cùng một người khác.

Vừa mở cửa ra thấy con “táp” nó mừng quýnh lên. Có lẽ cả ngày không ai chơi với nó nên chắc nó buồn lắm. Cô cúi xuống vỗ nhẹ nhẹ lên đầu “táp”.

_Ngoan lắm!!

Mặc dù nó là con chó của Lệ Thy nhưng sao cô vẫn thấy nó rất đáng yêu. Và cô cũng không thể nào vì Lệ Thy mà đâm ra ghét bỏ con “táp” một cách vô lí được. Cô soạn lấy bộ đồ rồi vào nhà tắm tắm.

Dòng nước lạnh buốt chảy xuống từ vòi sen khiến cô run mình môi run lên vì lạnh nhưng lại khiến cô tỉnh táo hơn rất nhiều. Nhưng trong làn nước lạnh buốt đó lại có những giọt nước âm âm đang rỉ ra từ khóe mắt ai kia. Rồi tự trách mình sao lại phải khóc?? khóc vì điều gì??? có phải cô đang khóc vì trái tim đang rỉ máu vì một tình yêu không kết quả. Những giọt nước mặt trào ra như đã bị kìm nén từ rất lâu.

Cô ngâm mình dưới dòng nước lạnh đó khá lâu. Cơn lạnh khiến hai chân cô run rẩy đứng không muốn vững nữa cô mới chịu thay đồ rồi thả người lên nệm. Cô dần chìm vào giấc ngủ trong sự mệt mỏi rã rời. Con “táp” rên ư ử một vài tiếng rồi cũng cuộn tròn mình lại trên tấm thảm bông rồi ngủ thiếp đi.

Tiếng gõ cửa phòng khiến cô giật mình thức giấc. Cô bước ra mở cửa trong bộ dạng cực kì buồn cười.

_Gì vậy??

_Thay đồ lẹ đi chụp hình cưới!!

Cô gật đầu rồi đóng cửa phòng lại. Mau chóng thay quần áo trang điểm sơ sơ. Chợt nhớ ra một điều nên vội chụp lấy cái điện thoại bấm số gọi. Bên đầu dây bên kia có tiếng trả lời:

_Em là Thiên Nhi nè, anh Tiến!!

_Có chuyện gì vậy em??

Cô e dè nói:

_Hôm nay chắc em xin nghỉ một ngày được không tại em phải đi chụp hình đám cưới rồi!!

Đầu giây bên kia chỉ trả lời vồn vện một chữ: __“Uhm!” rồi anh cúp máy lạnh lùng đến khó hiểu. Cô dâu có biết rằng cứ mỗi ngày càng gần ngày lên xe hoa là anh như ngồi trên lửa đốt. Chỉ muốn chạy đến và cướp mất cô dâu nhưng anh không thể làm được điều đó vì anh đọc được trong mắt cô thứ tình yêu cô đang có không phải dành cho anh. Nếu anh cướp cô đi thì cô sẽ được hạnh phúc không??

38. Chương 38

Cô được nhân viên trang điểm rất kĩ lưỡng khi cô xuất hiện anh dường như kẻ bị hút mất hồn. Trong cô xinh như một thiên sứ. Vẻ đẹp thanh thoát cộng thêm gương mặt hồn nhiên khiến cô nổi bật trong bộ sare trắng tinh. Nhưng trông anh thì cũng không hề thuộc hạng xoàng. Anh khoác lên người bộ lễ màu đen khuôn mặt lạnh lùng đôi chân mày rậm đôi mắt sâu thẳm hút hồn người khiến cô gần như bị cuốn hút vào đấy. Địa điểm họ chụp hình ngày hôm nay là khu du lịch Bình Quới.

Hôm nay không phải ngày lễ cũng chẳng phải ngày chủ nhật nên số lượng du khách đến đây không đông lắm. Vì thế cô và anh có thể thỏa sức vui vi tìm những cảnh đẹp để chụp hình.

Cô bị thu hút bởi cái cảnh đẹp thiên nhiên ở nơi đây...những cái ao, cái hồ....những bông sen nổi trên mặt nước....những thảm cỏ xanh mướt....một dòng kênh hai bên mọc toàn là dừa nước.....khiến cô muốn hòa mình vào cái không gian ấy. Cô nheo miêng cười. Anh ngạc nhiên hỏi:

_Thích lắm à??

Cô khẽ gật đầu trong lòng lâng lâng niềm vui khó tả. Hôm nay cũng gần như là một ngày trọng đại đối với cô mặc dù đó chỉ là một “sự thỏa thuận” thôi nhưng sao cô vẫn muốn hoàn thành thật tốt.

Anh chụp hình ra hiệu cho hai người chụp trên đám cỏ xanh mướt. Anh và cô cùng bước đến và ngồi xuống trên thảm cỏ. Anh chụp hình quan sát từng hành động của hai người rồi nói:

_Ngồi gần lại một chút, thân mật hơn một chút!!!

Cô quay sang nhìn anh. Còn anh thì ngồi nhích lại gần cô hơn. Rồi choàng tay eo cô. Thấy thế nên cô cũng nép người vào người anh. Lúc này trái tim cô lại đang “biểu tình” dữ dội. Nó đập liên hồi và mạnh mẽ như muốn nhảy tung ra lồng ngực.

Anh chụp hình đưa máy chụp hình lên cạnh góc độ miệng nói:

_Hôn nhau đi!!!

Cô ngượng ngùng quay sang nhìn anh. Cô nói nhỏ vừa đủ anh nghe thấy:

_Giờ sao đây??

Không biết anh nghĩ sao mà cô chỉ nghe thấy anh nói khẽ rằng:

_Xin lỗi!!! rồi anh cúi đầu xuống đặt lên môi cô nụ hôn.

Anh chỉ hôn nhẹ phớt qua môi cô khiến cô cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa luyến tiếc. Nụ hôn này khác hẳn những lần anh “hù dọa” cô. Tim cô đột ngột nhói lên khi nhận ra sự khác biệt của nó. Nhưng những điều này có lẽ chỉ có anh và cô là người biết rõ nhất.

.....

Sau một ngày dài làm “vợ chồng” thì cô cũng mệt mỏi khi cứ phải giả vờ thân mật cùng anh. Còn anh thì cứ luôn lạnh lùng vô tình như những lúc đầu mới quen biết. Cô tự hỏi:

_Đâu mới là con người thật của anh??? rồi cô nở một nụ cười buồn không may anh đã kịp nhìn thấy. Lòng anh nhói lên trong tâm trí anh chỉ vồn vện một câu hỏi:

_Tại sao anh phải đau khi thấy em buồn??

Sau khi mọi người chụp hình về hết thì anh cũng cùng cô leo lên xe quay về nhà. Hai người không ai nói với ai câu nào. Cái không khí trên xe sẽ càng nặng nề hơn nếu như cái “bao tử” của cô nó không biểu tình

đột ngột. Còn anh thì tròn mắt nhìn cô rồi bật cười. Cô thì ngượng ngùng chỉ muốn đập đầu vô cái ghế mà chết cho rồi. Mặc cho cái kẻ kia cứ vô tư cười ha hả lên rồi bất chợt đề nghị:

_Em muốn ăn gì???

Cô suy nghĩ vài giây rồi nói:

_Ăn lẩu cay xè đi anh!!!

Nghe tới từ “cay” anh nuốt nước miếng cái ực. Nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thường nhất có thể:

_Ok được thôi!! rồi chạy xe đi.

39. Chương 39

Có ai biết rằng có một kẻ sợ ăn cay đến chết khiếp. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đụng đến một thứ gì cay hay quá cay. Vậy mà không lẽ lại phải tự thú với cô rằng. Tôi “sợ” ăn cay nhất như thế thì thật mất sĩ diện quá đi.

Tiếng chuông điện thoại reo lên cô nhìn về phía anh thấy anh đang cầm điện thoại trên tay. Cô chỉ thấy trên màn hình đang hiện tên Lệ Thy.

_A lô!!

Nghe thấy giọng anh đầu giây bên kia vội nói:

_Ox đang ở đâu đó???

_Mới đi chụp hình cưới về!!

_Chụp hình cưới???

Anh chỉ trả lời vồn vện bằng từ: _UHM!!!

_Với cô ta??

Anh lại tiếp tục: _UHM!!!

Lệ Thy nũng nịu:

_Ox à, qua chỗ bx đi ăn đi bx đang đói lắm!!!

Anh quay sang nhìn cô. Chợt thấy vậy nên cô quay mặt ra cửa sổ làm ra vẻ như không hề để ý tới cuộc đàm thoại kia.

_Đi mà ox, bx đói lắm, con cũng đói lắm đó!!!

Thấy vậy nên anh miễn cưỡng đồng ý:

_Uhm, Anh qua liền!!!

Rồi anh cúp máy. Còn cô thì nhìn anh mỉm cười:

_Không sao đâu, anh cứ đi với chị ấy đi, em tự về được mà!!!

Anh lo lắng hỏi:

_Em tự về được chứ??

Cô gật đầu rồi lại mỉm cười với anh.

Nhìn nụ cười của cô lại khiến lòng anh đau như cắt. Anh ước gì cô đừng cười thì anh sẽ không cảm thấy có lỗi đến như vậy. Cô đẩy nhẹ cửa xe rồi bước xuống vẫy tay chào tạm biệt anh. Còn anh thì nhấn ga cho xe chạy đi.

Cô đứng nhìn theo bóng chiếc xe của anh khuất dần khuất dần đến lúc biến mất hẳn. Cô bước đi lảo lồi trên đường như một kẻ lang thang không biết về chốn nào. Lâu lâu lại ngước mắt lên nhìn những vì sao trên trời mà khóe mắt cay cay. Cô tự nhủ:

_Cố lên Thiên Nhi, mày làm được mà!!!

Rồi cô lại tiếp tục đi dọc theo con đường dưới ánh đèn vàng loe lói. Cái màn đêm kia tưởng chừng như “chực” nuốt chửng cái bóng người bé nhỏ đang mang trong mình một nỗi buồn kia.

Tiếng xe mô tô rồ mạnh khiến cô giật mình quay lại nhìn. Khuôn mặt cô dần chuyển sang vẻ ngạc nhiên miệng hốt lên:

_Anh Tiến!!

Anh dừng xe lại mỉm cười nhìn cô trêu:

_Em đang đi lang thang đấy à!!

Cô cười xòa:

_Em đang tập thể dục đấy chứ!!

Anh đưa cái nón bảo hiểm cho cô:

_Leo lên nào!!

Cô ngoan ngoãn leo lên theo lệnh anh. Anh rồ ga phóng đi còn cô thì hai tay bấu chặt lấy eo anh vì “sợ té” nhưng lại không lên tiếng bảo anh giảm tốc độ. Gió cứ tạt vào mặt nhưng lại khiến cô cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn.

40. Chương 40

Khi anh vô tình lướt trên đường lại thấy cái bóng dáng nhỏ bé quen thuộc. Rồi lại nhói đau khi cái dáng vẻ đó đang lảo lồi từng bước từng bước trên đoạn đường dài. Thầm cảm ơn cái sự trùng hợp ngẫu nhiên này nên anh vội dừng xe lại. Nhưng lại chợt xót lòng khi thấy vẻ mặt đang “u sầu” kia.

Anh gọi ý:

_Đi nhậu không???

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

_Nhậu...nhậu hả???

Anh gật đầu:

_Uhm!!

_Nhưng em đâu có biết uống bia hay rượu đâu!!

Anh cười:

_Vậy thử nhé!!

_OK!!!

Rồi anh phóng xe thẳng tới nhà hàng nằm ở trung tâm thành phố. Cô đi theo sau anh. Rồi đột ngột anh khựng lại nhìn cô:

_Đi cùng nhau phải đi bằng nhau chứ!!

Cô nhoẽn miệng cười rồi bước lên đi song song với anh.

Trong lúc anh gọi người phục vụ:

_Cho chai rượu vang đỏ và vài món đặc biệt ở đây!!

Thì cô đưa mắt quan sát không gian trong quán. Quán không đông khách nhưng ánh đèn vàng lấp lánh khiến không gian trở nên ấm áp và thoải mái.

Một lát sau người phục vụ mang rượu và thức ăn ra. Anh khui nắp rồi rót cho cô. Rồi cầm ly mình lên nâng ly cùng cô. Cô cũng bắt chước làm theo anh. Thấy anh đưa ly rượu lên miệng uống cạn cô cũng làm theo rồi xuýt xoa:

_Hơi khó chịu nhưng ngon thật!!!

Anh hỏi:

_Nữa không???

Cô gật đầu rồi đưa ly cho anh rót. Vừa rót anh vừa hỏi:

_Chấn Vũ đâu sao em lại đi bộ về???

Cô cười chua xót:

_Anh bận rồi!!

Anh đặt chai rượu xuống.

_Bận gì???

Cô thản nhiên đáp:

_Đi gặp Lê Thy!!

Anh ngạc nhiên:

_Hai người đó vẫn còn qua lại à??

Cô đưa ly rượu lên miệng nốc một hơi rồi mới trả lời:

_Vẫn còn, Lê Thy đang mang thai!!

Anh chưa kịp hỏi thì cô nói tiếp:

_Lê Thy bảo đói bụng nên anh qua đón cô ấy đi ăn rồi!!

Anh nhìn cô lo lắng:

_Em không sao chứ??

Cô cười xòa:

_Em đâu có sao đâu!!

Anh lại hỏi:

_Thật chứ??

Cô khựng lại một chút nhưng cũng gật đầu. Rồi lại đưa ly rượu lên uống tiếp. Anh cũng đưa ly rượu lên uống rồi nhìn cô. Trong lòng anh dâng lên một niềm hi vọng. Không lẽ đây là do ông trời sắp đặt sao???

41. Chương 41

Sau một hồi nhậu nhẹt cô cảm thấy lâng lâng bay bổng. Cô gục mặt xuống bàn miệng lẩm bẩm nhưng anh có thể nghe thấy lời cô nói:

_Tại sao lại đau như vậy???

_Tại sao vậy??

Anh sững người khi nghe câu nói rồi nhìn cô lòng lại đau nhói. Anh lấy điện thoại và bấm số gọi cho “ai kia”: Ai kia bắt máy:

_Gì vậy??

_Đến đây đón vợ cậu về đi!!

_Đang ở đâu??

_Sheraton!!

_Được rồi tui đến ngay!!!

Rồi anh lập tức phóng xe đến đón cô.

Đến nơi phóng xe như tay đua lạng lách trên đường để đến chỗ cô thật mau. Nhưng đến nơi thì không thấy tấm hơi thẳng bạn của anh đâu mà chỉ thấy cô đang gục mặt trên bàn miệng vẫn lẩm bẩm câu nói đó. Anh nhìn cô chưa xót nhẹ nhàng công cô rồi đặt lên xe. Cô thì như kẻ say chẳng hay trời hay đất gì chỉ biết rên ư ử lâu lâu lại thốt ra vài câu nói vô thức khiến anh xót lòng. Anh khẽ hỏi cô:

_Là vì anh sao???

Rồi không nói không rằng anh chở cô về tới nhà rồi nhẹ nhàng bế cô về phòng mình. Không những thế mà còn lấy chăn đắp kín người giữ ấm cho cô. Anh đứng lặng thinh ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc của cô một hồi lâu mới quay trở về phòng.

Anh vừa định ngả người xuống nệm thì chợt thấy con “táp” đang đứng trên tấm thảm chùi chân trong phòng anh quấy đuôi lia lịa. Không biết nó đã theo anh vào phòng từ khi nào mà anh chẳng hề hay biết. Anh cúi người xuống bế nó lên:

_Hôm nay chắc người ta quên cho mày ăn rồi phải không??

Con “táp” rên ư ử rồi lại quấy đuôi lia lịa. Nó rúc đầu vào lòng anh rồi nhắm mắt ngủ. Anh đặt nó lên tấm thảm rồi cũng leo lên giường ngủ. Thì ra con “táp” không phải vì đói bụng mà đi theo anh mà vì nó muốn làm nũng với anh. Muốn rúc người vào lòng anh và ngủ.

Anh gác tay lên trán suy nghĩ về tất cả những gì xảy ra trong ngày hôm nay. Kể cả nụ hôn “hình thức” mà anh trao cho cô. Sao lúc này trong tâm trí anh lại đầy ắp hình ảnh của cô thế này?

_Có phải anh đã yêu??

Nhưng anh chỉ toàn mang đau khổ đến cho cô mà thôi. Càng nghĩ anh càng tự trách bản thân mình. Quá mù quáng trong tình yêu của Lệ Thy để giờ đây muốn thoát ra cũng không được. Điều duy nhất bây giờ anh có thể làm cho cô là giả vờ như không hề có cảm giác. Còn với Lệ Thy thì anh còn cả một trách nhiệm nặng nề cần phải thực hiện.

Cô giật mình thức giấc vì cái cổ họng đang khô khốc cần được tiếp nước. Cô lồm cồm ngồi dậy vợ lấy chai nước đưa lên miệng nốc một hơi cạn sạch. Liếc mắt nhìn đồng hồ thì cũng gần 6 giờ sáng nên đành đi đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi làm.

Cô rón rén bước xuống nhà không muốn để ai biết. Ai ngờ đâu lại thấy ba cô và ông đang thưởng thức cà phê sáng và trò chuyện rôm rả. Cô mỉm cười bước đến cạnh ông. Thấy cô ba anh mỉm cười trìu mến:

_Ngủ ngon không con!!

Cô bẽn lẽn gật đầu:

_Dạ ngon lắm ạ!!

Ba anh chặc lưỡi:

_Sắp tới ngày cưới chắc con nôn nao lắm nhỉ?? dạo này ta thấy con xanh xao quá!!

Cô ngượng ngùng đáp:

_Con...!!

Ba anh nói tiếp:

_Nôn nao thì nôn nao nhưng cũng phải ăn uống đầy đủ con biết không??

Cô gật đầu. Ba cô tò mò hỏi:

_Hai đứa chuẩn bị tới đâu rồi??

_Dạ, hôm qua con và anh vừa đi chụp hình cưới!!

Ba anh hỏi:

_Thế còn thiệp mời!!

Cô lúng túng đáp:

_Hôm nay tụi con mới đi in ạ!!!

Ba anh gật đầu ra vẻ hài lòng nhưng không quên căn dặn:

_Hai đứa chuẩn bị sớm đi cũng sắp tới ngày cưới rồi còn gì!!

_Dạ!!

Rồi cô xin phép ra ngoài còn ông và ba cô lại tiếp tục trò chuyện. Thấy ba cô và ông có vẻ hợp nhau nên cô cũng thấy vui vui trong lòng vì ba cô đã có người bầu bạn để ông không sa vào những con số đen đỏ nữa. Bây giờ thì điều cô lo lắng nhất đã không còn nữa. Chợt cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng. Cô mỉm cười rồi bước đi bắt đầu một ngày mới.

42. Chương 42

Về phần ai kia sau khi ngủ thức dậy và vệ sinh cá nhân xong liền qua phòng cô kím cô. Nhưng gõ cửa mãi cũng không nghe thấy tiếng trả lời thế là anh và con “táp” cùng mở cửa bước vào. Nhưng khi bước vào thì lại thấy phòng ai kia không một bóng người. Vừa cảm thấy hụt hẫng vừa tò mò không biết ai kia đi đâu nên anh lấy điện ra và bấm số:

Nghe tiếng a lô bên đầu dây bên kia anh liền nói:

_Đang ở đâu vậy??

_Đang ở ngoài đường!!!

_Em về nhà ngay có biết hôm nay phải đi in thiệp cưới không hả??

Cô e dè nói:

_Để chiều được không, giờ em đang bận lắm!!

Không để anh hỏi thêm cô vội nói:

_Vậy hen, chiều gặp, bye bye anh!! rồi cô vội cúp máy để mặc ai kia tức anh ách trong bụng với một tá dấu chấm hỏi to đùng.

Sau một ngày làm việc cực lực chạy tới chạy lui trong quán thì đôi chân cô muốn rã rời. Hôm nay cô không thấy anh Tiến tới quán. Cô tính gọi điện thoại hỏi thăm nhưng nghĩ lại nên thôi. Có lẽ anh bận. Cô leo lên xe buýt và quay trở về nhà. Vừa về tới cửa thì thấy ai kia đang đứng trước cửa với vẻ mặt khó ưa vô cùng.

_Đi đâu về vậy??

_Đi công chuyện!!!

_Thay đồ lẹ lên còn đi in thiệp nữa!!!

Cô gật đầu rồi mau chóng lên tắm rửa thay đồ. Còn anh thì đứng đó đợi trong lòng cứ tò mò không biết cô đi đâu cả ngày mà trông có vẻ mệt mỏi như thế mà lại đi từ sáng sớm nữa chứ.

Nửa tiếng sau cô xuất hiện trong bộ váy màu kem nhạt. Đôi giày cao gót màu da thêm một ít son phấn trên mặt khiến cô trông đáng yêu vô cùng. Anh leo lên xe bỏ mặc cô chạy lắt xắt theo.

Anh lái xe thẳng tới cửa hàng in thiệp cưới với cái bảng hiệu màu đỏ chói lọi. Nhưng cách trang trí của tiệm thì không hề “tôi” chút nào.

Một cô gái trẻ tuổi dịu dàng hỏi:

_Anh chị cần in thiệp gì ạ??

_Chúng tôi muốn in thiệp cưới, cho tui xem vài mẫu đẹp nhất ở đây!!

Rồi cô gái quay lưng đi lấy mẫu một lát sau cô cầm một cuốn catalo đến và đưa cho anh:

_Mời anh chị xem!!

Cô cũng ghé mắt nhìn vô cuốn catalo thấy cái mẫu anh vừa lật qua khá đẹp nên khều anh:

_Cái mẫu này được nè!!

Anh nhìn vô cái mẫu thiệp cô chỉ rồi gật đầu:

_Vậy in cho tui mẫu này in 500 cái sáng mai lấy!!

Cô thốt lên:

_500???

Anh nhìn sang cô:

_Sao thế?

_Sao in nhiều vậy??

Anh bình thản đáp:

_Bạn của ba tui nhiều lắm!!

Rồi cô gật gù ra về am hiểu.

_Ừ nhỉ, ba anh là chủ tịch mà!!

Anh đứng lên rồi giục cô:

_Đi thôi!!

Cô vội đứng dậy rồi sải bước theo anh. Anh leo lên xe rồi chồm qua đẩy cửa cho cô. Cô chui vào xe thật nhanh rồi kéo dây an toàn thắt vào. Anh nhả ga cho xe chạy. Đột nhiên anh hỏi:

_Hôm nay muốn ăn gì??

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh nói tiếp:

_Sao thế không ăn à??

Cô phản ứng ngay:

_Ăn chứ, tại ngạc nhiên quá chứ bộ!!!

Anh mỉm cười:

_Vậy ăn gì ???

Cô đưa tay lên môi cắn nhẹ rồi nói:

_Ăn gì cũng được, anh chọn đi!!

_Được thôi!!! rồi anh nhả ga mạnh hơn.

43. Chương 43

Sao lúc ở cạnh anh cô lại thấy vui vẻ và bình yên thế này. Cô nhìn ra cửa sổ lâu lâu lại quay qua nhìn trộm anh. Khoảng cách hai đứa gần nhau thế này tại sao hai con tim lại xa cách nhau thế?? Nhưng lại nghĩ đến Lệ Thy và đứa con của anh và Lệ Thy khiến lòng cô chợt nhói lên. Có lẽ anh và cô chỉ có thể như thế này thôi. Đôi mắt cô lướt nhanh khắp mặt anh rồi dừng lại ở đôi môi anh chợt ước ao đôi bờ môi kia lại một lần nữa cuốn lấy đôi môi cô. Mặt cô dần đỏ ửng lên với cái suy nghĩ kia. Cô lẩm bẩm:

_Mình sao thế này??

Anh quay sang nhìn cô:

_Gì thế???

_Ô, đâu có gì!!

Rồi nhe răng ra cười với anh. Rồi cô nói:

_Anh Chấn Vũ này!!

_Gì vậy??

_Em đã suy nghĩ rồi, chúng ta hãy làm vợ chồng “giả” thật tốt anh nhỉ??

Anh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng vồn vện 1 chữ:

_UHM!!!

Rồi cả hai đều im lặng. Có lẽ họ đang mỗi người một suy nghĩ riêng.

Anh dừng lại trước một nhà hàng nhật. Cô nhìn đắm đắm vào cái bảng hiệu và đang cố gắng đọc từng chữ trên đó. Anh giục:

_Sao vậy đi mau lên chứ??

Rồi chạy tót theo anh không thèm nấn ná đọc tên cái bảng chỉ cho mệt. Anh lựa một cái bàn rồi ngồi xuống cô cũng mau chóng ngồi xuống đối diện anh. Anh đẩy cái menu về phía cô:

_Em chọn đi!!

Cô thì đành bó tay với mấy cái chữ tiếng anh tiếng nhật ghi trên đó. Đành nhìn hình mà gọi món ăn thôi. Hễ cứ món nào màu sắc rực rỡ lòe loẹt là cô cho nó vào danh sách được tuyển.

_Tui lấy cái này, cái này với cái này!!!

Chàng trai phục vụ vội lấy sổ ra ghi chép lia lịa các món ăn cô vừa chỉ. Cô xuýt xoa:

_Không gian ở đây đẹp quá anh Vũ nhỉ??

Anh nhìn cô mỉm cười hỏi:

_Em thích không??

_Rất thích!!

Cô cười thật tươi. Lúc này cô thấy anh sao dễ gần và ấm áp đến như vậy. Trong lòng vừa nhen nhúm lên một niềm vui nho nhỏ. Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại của anh reo lên inh ỏi. Người gọi không ai khác mà là Lệ Thy:

_Gì vậy Thy??

_Ox đang ở đâu vậy??

_Anh đang chờ Thiên Nhi đi ăn!!

_Thế à, hai người đang ăn ở đâu vậy em cũng muốn đến chung vui!!

Anh ngập ngừng đôi lát rồi mới trả lời:

_Ở nhà hàng SuShi Nhật!!!

_Ok, em tới liền!!

Rồi Lệ Thy cúp máy vội bắt một chiếc taxi đến chỗ cô và anh. Khóe miệng cô ta nhếch lên thành một nụ cười nham hiểm.

Cô hỏi:

_Sao thế???

_Lệ Thy đến đang đến đây, cô ấy bảo muốn ăn cùng anh và em!!

Lòng chợt buồn cái niềm vui nho nhỏ vừa được nhen nhúm bây giờ đã tắt ngấm. Nhưng cô vẫn cố kiềm chế cái cảm xúc làm mất cô rưng rưng kia lại và nở nụ cười:

_Vậy anh để chị ấy đến đi!!

Anh gật đầu. Món ăn được dọn ra. Cô từ tốn gấp lên nếm thử nhưng chẳng còn chút tâm trí nào để thưởng thức. Cuối cùng thì cái kẻ không được trông mong cũng đã xuất hiện. Lệ Thy bước đến và ngồi xuống cạnh anh rồi nở nụ cười thật tươi với cô:

_Chào Thiên Nhi!!!

Cô miễn cưỡng chào đáp lễ cho lịch sự:

_Chào chị!!

Lệ Thy ngả đầu vào vai anh nũng nịu:

_Bx đói quá à, ox gấp thức ăn cho bx đi!!

Anh không nói không rằng tay cầm đĩa gấp thức ăn cho Lệ Thy, Nhưng cô nàng Lệ Thy không chịu dừng ở đó mà còn há miệng ra bắt anh dứt thức ăn. Anh quay sang nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn anh. Nên anh bảo:

_Em tự ăn đi!!

Thấy vậy nên Lệ Thy vùng vằng khó chịu:

_Vậy em không ăn luôn!!

Thế là anh cũng phải gấp thức ăn dứt cho cô nàng ăn vì tội nghiệp đứa bé trong bụng sẽ đói. Vừa ăn Lệ Thy vừa xoa xoa vào bụng mình nói:

_Con thấy ba con có thương mẹ không!!!

44. Chương 44

Anh ái ngại nhìn cô, còn cô thì cứ vờ như không thấy không nghe gì hết cứ ngồi im lặng lâu lâu lại gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai một cách vô thức nhưng đầu óc thì thả đi tới tận đâu không rõ. Có lẽ cô chịu đựng cái màn kịch do Lệ Thy bày được chừng nửa tiếng thì đành lên tiếng cáo lỗi xin về trước. Anh nhìn cô lo lắng:

_Em tự về được không??

Cô mỉm cười:

_Em tự về được rồi, hai người cứ ăn tiếp đi!! rồi cô bỏ đi.

Trái tim cô bị tổn thương ghê gớm, cô chỉ muốn nhảy vào và cầu xé nát cái con nhỏ đang nũng nịu với anh ngay lập tức nhưng không. Lương tâm cô lại không cho phép cô làm điều đó. Thứ nhất vì đây chỉ là “sự thỏa thuận” cô chẳng là gì của anh cả. Thứ hai là Lệ Thy đang có thai. Thứ ba là cô không dùng sức mạnh để trút giận. Cô bước thật nhanh ra khỏi quán và không ngoái đầu lại một lần nào. Trong đầu cứ lờn vờn cái suy nghĩ:

_Tại sao mình phải để tâm những chuyện như vậy chứ??

Rồi lại ngược lên nhìn trời cao trách ông trời sao lại trở trêu như thế. Sao lại để cô “lỡ” yêu anh rồi lại bắt cô phải nhìn anh ở bên cạnh chăm lo cho người khác???

Anh dừng lại trước một nhà hàng nhật. Cô nhìn đắm đắm vào cái bảng hiệu và đang cố gắng đọc từng chữ trên đó. Anh giục:

_Sao vậy đi mau lên chứ??

Rồi chạy tót theo anh không thèm nấn ná đọc tên cái bảng chỉ cho mệt. Anh lựa một cái bàn rồi ngồi xuống cô cũng mau chóng ngồi xuống đối diện anh. Anh đẩy cái menu về phía cô:

_Em chọn đi!!

Cô thì đành bó tay với mấy cái chữ tiếng anh tiếng nhật ghi trên đó. Đành nhìn hình mà gọi món ăn thôi. Hễ cứ món nào màu sắc rực rỡ lòe loẹt là cô cho nó vào danh sách được tuyển.

_Tui lấy cái này, cái này với cái này!!!

Chàng trai phục vụ vội lấy sổ ra ghi chép lia lịa các món ăn cô vừa chỉ. Cô xuýt xoa:

_Không gian ở đây đẹp quá anh Vũ nhỉ??

Anh nhìn cô mỉm cười hỏi:

_Em thích không??

_Rất thích!!

Cô cười thật tươi. Lúc này cô thấy anh sao dễ gần và ấm áp đến như vậy. Trong lòng vừa nhen nhúm lên một niềm vui nho nhỏ. Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại của anh reo lên inh ỏi. Người gọi không ai khác mà là Lê Thy:

_Gì vậy Thy??

_Ox đang ở đâu vậy??

_Anh đang chở Thiên Nhi đi ăn!!

_Thế à, hai người đang ăn ở đâu vậy em cũng muốn đến chung vui!!

Anh ngập ngừng đôi lát rồi mới trả lời:

_Ở nhà hàng SuShi Nhật!!!

_Ok, em tới liền!!

Rồi Lê Thy cúp máy vội bắt một chiếc taxi đến chỗ cô và anh. Khóe miệng cô ta nhếch lên thành một nụ cười nham hiểm.

Cô hỏi:

_Sao thế???

_Lê Thy đến đang đến đây, cô ấy bảo muốn ăn cùng anh và em!!

Lòng chợt buồn cái niềm vui nho nhỏ vừa được nhen nhúm bây giờ đã tắt ngấm. Nhưng cô vẫn cố kiềm chế cái cảm xúc làm mất cô rưng rưng kia lại và nở nụ cười:

_Vậy anh để chị ấy đến đi!!

Anh gật đầu. Món ăn được dọn ra. Cô từ tốn gấp lên ném thử nhưng chẳng còn chút tâm trí nào để thưởng thức. Cuối cùng thì cái kẻ không được trông mong cũng đã xuất hiện. Lê Thy bước đến và ngồi xuống cạnh anh rồi nở nụ cười thật tươi với cô:

_Chào Thiên Nhi!!!

Cô miễn cưỡng chào đáp lễ cho lịch sự:

_Chào chị!!

Lệ Thy ngả đầu vào vai anh nũng nịu:

_Bx đói quá à, ox gấp thức ăn cho bx đi!!

Anh không nói không rằng tay cầm đũa gấp thức ăn cho Lệ Thy, Nhưng cô nàng Lệ Thy không chịu dừng ở đó mà còn há miệng ra bắt anh dứt thức ăn. Anh quay sang nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn anh. Nên anh bảo:

_Em tự ăn đi!!

Thấy vậy nên Lệ Thy vùng vằng khó chịu:

_Vậy em không ăn luôn!!

Thế là anh cũng phải gấp thức ăn dứt cho cô nàng ăn vì tội nghiệp đứa bé trong bụng sẽ đói. Vừa ăn Lệ Thy vừa xoa xoa vào bụng mình nói:

_Con thấy ba con có thương mẹ không!!!

Anh ái ngại nhìn cô, còn cô thì cứ vờ như không thấy không nghe gì hết cứ ngồi im lặng lâu lâu lại gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai một cách vô thức nhưng đầu óc thì thả đi tới tận đâu không rõ. Có lẽ cô chịu đựng cái màn kịch do Lệ Thy bày được chừng nửa tiếng thì đành lên tiếng cáo lỗi xin về trước. Anh nhìn cô lo lắng:

_Em tự về được không??

Cô mỉm cười:

_Em tự về được rồi, hai người cứ ăn tiếp đi!! rồi cô bỏ đi.

45. Chương 45

Trái tim cô bị tổn thương ghê gớm, cô chỉ muốn nhảy vào và cầu xé nát cái con nhỏ đang nũng nịu với anh ngay lập tức nhưng không. Lương tâm cô lại không cho phép cô làm điều đó. Thứ nhất vì đây chỉ là “sự thỏa thuận” cô chẳng là gì của anh cả. Thứ hai là Lệ Thy đang có thai. Thứ ba là cô không dùng sức mạnh để trút giận. Cô bước thật nhanh ra khỏi quán và không ngoái đầu lại một lần nào. Trong đầu cứ lớn vồn cái suy nghĩ:

_Tại sao mình phải để tâm những chuyện như vậy chứ??

Rồi lại ngược lên nhìn trời cao trách ông trời sao lại trở trêu như thế. Sao lại để cô “lỡ” yêu anh rồi lại bắt cô phải nhìn anh ở bên cạnh chăm lo cho người khác???

Vừa bước đi cô vừa nở nụ cười ngật nghèo. Sao tự dưng cô lại cảm thấy buồn chán đến thế này. Cô bước chậm rãi trên con đường trải dài ra đường lớn. Thành phố về đêm đã lên đèn. Ánh đèn loe lói ít người qua lại chỉ có tiếng xe cộ phớt ngang rồi mất hút. Cô ngược mắt lên nhìn cành cây phượng vĩ đang lao xao trong gió. Gió rít mạnh qua khiến lá cây rơi lác đác xuống mặt đường. Những chiếc lá đang nằm im trên đường cứ thế lại bị cơn gió cuốn đi một đoạn xa khá xa.

Lang thang một hồi cũng chán nên cô tạt vào một quán ăn ven đường. Chợt nhớ đến câu nói của người xưa: _Mượn rượu giải sầu!! nên cô cũng muốn trải nghiệm xem có đúng như thế không. Thế là cô gọi rượu ra để trải nghiệm cái cảm giác tự mình muốn “say”. Phải một lúc khá lâu ngồi trầm tư bên ly rượu cay nồng cô gần như “xỉn quắc cần câu”. Nhưng cô đã có một trải nghiệm tuyệt vời. Lúc này cảm giác thật sự của cô chợt tuôn trào như vỡ òa.

Bà chủ quán nhìn cô đang gục đầu trên bàn ngủ ngon lành nên bước đến lục túi xách của cô tìm cái điện thoại. Thế là bà bấm số đầu tiên của danh bạ và gọi. Là số của anh Tiến.

Thấy số cô nên anh vội bắt máy:

_Anh nghe nè!!

_Cậu là bạn của cô gái này à??

Tim anh gần như giật thót khi nghe giọng nói đó không phải của cô. Anh lo lắng hỏi:

_Uhm đúng vậy có chuyện gì à??

_Cô gái say rồi, anh đến đây đón cổ về đi!!

_Được rồi cổ đang ở đâu vậy??

Thế là bà đọc địa quán cho anh. Ghi xong cái địa chỉ anh vội phóng xe lao đi như kẻ điên trên đường mặc cho bao nguy hiểm đang rình rập như anh nào có sợ gì. Lúc này trong đầu anh chỉ mãi miết nghĩ đến cô.

Mười lăm phút sau anh có mặt ở quán. Nhìn cô gục mặt trên bàn anh bước đến rồi lay nhẹ cô:

_Thiên Nhi à!!

Bị lay nên cô ngẩng đầu lên nhìn anh:

_Là anh à??

Anh thở phào khi thấy cô còn nhận ra anh. Anh kéo ghế ra rồi ngồi xuống cạnh cô:

_Sao đi “nhậu” mà không rủ anh vậy hả???

Cô mỉm cười:

_Tại em tiện đường nên ghé vào thôi!!

_Có chuyện gì à??

Cô hít một hơi thật mạnh rồi thở dài:

_Em đau lắm!!!

Anh sốt sắng nhìn cô hỏi:

_Em đau ở đâu??

_Em đau.....tim!!

Rồi cô bật khóc ngon lành như chưa từng được khóc. Không cần nói thì anh cũng biết cô khóc vì điều gì và vì ai rồi. Lòng anh đau nhói thẳm than trách ông trời tại sao người đó không phải là anh??

46. Chương 46

Anh kéo nhẹ đầu cô ngã vào vai mình. Tay vỗ nhẹ lên đầu cô. Còn cô thì cứ tựa đầu vào vai anh mà khóc cho thỏa. Nước mắt cô lăn dài xuống đôi gò má nóng thối. Đây là những giọt nước mắt đau khổ sao?? Những giọt nước từ khóe mắt cứ thi nhau tuôn rơi như chưa bao giờ được rơi.

Anh dịu dàng nói:

_Em yêu Chấn Vũ rồi Thiên Nhi à!!

Cô nói trong tiếng nấc:

_Em yêu anh ấy rồi!!

_Yêu anh ấy thật rồi anh à!!

Anh lại dùng tay vỗ nhẹ lên đầu lưng cô an ủi cô mà cô nào có hay lòng anh đang đau như trăm ngàn nhát dao đâm vào thể nhưng anh vẫn cố tỏ ra là một điểm tựa vững chắc để cô gục đầu vào mà khóc. Anh vẫn cứ thế ngồi im để cô tha hồ gục đầu vào mà khóc. Khóc xong cô ngủ quên lúc nào không hay biết.

Anh thấy cô dường như đã ngủ quên nên nhẹ nhàng bế cô ra rồi bắt một chiếc taxi rồi anh đưa cô về. Cô tựa đầu vào vai anh mà ngủ ngon lành. Còn anh thì lặng thinh chăm chú ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của cô rồi nhẹ nhàng vén mái tóc đang lòa xòa trước mặt vào vành tai. Anh là thể tình yêu anh dành cho cô luôn trầm lặng và âm áp.

Tối trước nhà anh vội trả tiền cho tài xế rồi dặn kêu anh ta bấm chuông kêu người nhà ra dìu cô vào. Anh đẩy cửa xe bước xuống rồi bỏ đi. Trước khi đi anh còn ngoái lại nhìn cô lần cuối rồi mới chịu bước đi.

Nghe tiếng chuông cửa anh vội chạy ra mở cửa thấy anh tài xế taxi đang đi qua đi lại trước cửa nhà. Thấy anh anh ta vội nói:

_Anh là người nhà cô gái này phải không??

Anh bước đến rồi nhìn vào xe thấy cô đang nằm ngủ ngon lành trên ghế. Bao nhiêu lo lắng trong lòng vụt tan biến. Anh lấy bóp ra trả tiền rồi bế cô vào trong. Trong vòng tay của anh cô như một sinh vật bé nhỏ cần được che chở. Cô khẽ chép miệng:

_Em yêu....anh....Vũ..... thật rồi!!

Anh như sống người trước câu nói của cô. Cuối cùng cái điều anh lo lắng nhất cũng đã thành sự thật người mà anh “không biết yêu từ bao giờ” đã yêu anh thật rồi. Anh khẽ nói:

_Em yêu tui rồi sao???

Anh đặt cô xuống nệm kéo chăn lên đắp cho cô rồi cúi xuống hôn lên trán cô. Anh nói:

_Đừng yêu anh nữa, em nhé!!!

Giọt nước mắt anh rơi xuống khóe miệng cô. Đây là lần đầu tiên anh khóc kể từ khi mẹ anh mất. Là vì cô ư?? Anh lau nhẹ giọt nước còn đọng lại trên khóe mắt cô rồi hôn nhẹ lên đôi mắt ấy. Anh nghĩ đây là lần cuối anh thể hiện tình yêu của mình với cô trong trầm lặng. Rồi anh quay lưng đi không quay lại nhìn cô nữa.

Anh ngồi trên giường hai tay ôm lấy đầu suy nghĩ rất nhiều:

_Mình phải làm sao??

47. Chương 47

Sáng hôm nay anh dậy rất sớm vì anh có việc rất quan trọng cần phải gặp Lê Thy. Lê Thy ngạc nhiên khi thấy mới sáng sớm mà anh đã xuất hiện trước cửa nhà cô. Anh dịu dàng nói:

_Em chuẩn bị đi anh dẫn em đi ăn sáng!!!

Lê Thy mừng thầm trong bụng khi thấy anh đã quan tâm tới cô hơn. Khác hẳn vẻ lạnh lùng thường ngày. Có lẽ anh đã suy nghĩ thông suốt và đã bỏ qua hết tất cả những chuyện cô đã làm với anh toàn tâm chăm sóc cho cô như lúc đầu mới quen nhau rồi chẳng? Lê Thy mong chóng sửa soạn rồi ra ngoài cùng anh.

Anh chở cô nàng đến quán ăn sang trọng mà cô nàng thích nhất, vừa ăn cô nàng vừa tủm tỉm cười cảm thấy quá vui vì kế hoạch của cô nàng dường như đã diễn ra tốt đẹp. Nụ cười Lê Thy vụt tắt đi khi anh bảo rằng:

_Ăn xong anh sẽ dẫn em đi khám thai!!

Cô ngừng ăn rồi nhìn anh trân trân xong lại nở nụ cười:

_Hôm nay ox đáng yêu quá vậy?

_Anh muốn chăm lo cho em nhiều hơn!!!

Lê Thy sung sướng sà vào lòng anh. Vì anh đã quan tâm tới cô như vậy. Cô nàng áp mặt vào khuôn ngực khóe miệng nhếch lên cười nham hiểm. Có lẽ anh đã không thể thấy được nụ cười đó. Anh nhắc:

_Ăn lẹ đi còn đi bác sĩ nữa!!

Lệ Thy ngẩng đầu lên nhìn anh rồi tiếp tục “xử lý” phần thức ăn của mình.

Tại bệnh viện Từ Dũ....

Vị bác sĩ trầm ngâm nhìn vào tờ kết quả siêu âm của Lệ Thy rồi nói:

_Theo kết quả siêu âm thì thai nhi đã được 2 tuần rưỡi rồi!!

Lệ Thy e thẹn nhìn anh. Còn anh thì sững sờ đến kinh ngạc tâm trạng trở nên rối bời vì sắp sửa có người sẽ kêu anh bằng :“BA”.

Ông bác sĩ tiếp tục nói:

_Trong thời gian này cô cần được ăn uống đầy đủ và bổ sung đủ dưỡng chất!!!

Lệ Thy gật đầu:

_Cám ơn bác sĩ!! rồi cùng anh ra về.

48. Chương 48

Anh dặn:

_Em nghe bác sĩ nói rồi đó nhớ ăn uống đầy đủ và giữ gìn sức khỏe. Anh sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi thưa với ba đón em về nhà ở. Lệ Thy như ngập tràn trong niềm hạnh phúc. Cô vòng tay qua ôm eo anh rồi nói:

_Em yêu anh nhất!!

Anh không nói gì vẫn tiếp tục chạy xe. Lòng anh nặng trĩu âu lo về việc sẽ nói với ba anh rồi còn cả Thiên Nhi nữa. Nhưng biết làm sao khi việc anh gây ra thì anh sẽ phải chịu trách nhiệm. Còn thứ tình yêu anh dành cho cô có lẽ sẽ chỉ là một tình yêu thầm lặng. Anh sẽ chôn vùi sâu vào tim. Bây giờ anh cũng không thể làm đám cưới “thỏa thuận” với cô nữa vì nếu làm như thế sẽ chỉ làm tổn thương đến cô và làm mọi chuyện trở nên rắc rối hơn. Anh quyết định tối nay sẽ gặp cô và tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Vừa về tới nhà là anh vội vàng đến phòng cô gõ cửa tìm cô ngay nhưng lại chẳng thấy tăm hơi cô đâu hết. Anh lấy điện thoại ra bấm số gọi cho cô nhưng lại nghe tiếng nhạc chuông điện thoại reo ỉn ỏi trong tủ đồ trang điểm. Anh bực bội lấy điện thoại ra gọi tiếp cho thẳng bạn thân của anh. Anh Tiến đang ngồi tính toán sổ sách thì thấy số thẳng bạn đang gọi:

_Gì thế???

Anh ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

_Mày thân với Thiên Nhi vậy giờ mày biết cô ấy đang ở đâu không??

Đầu giây bên kia im lặng không trả lời. Anh giục:

_Mày đâu rồi??

_Tao đây, mày muốn biết Thiên Nhi đang ở đâu để làm chi??

_Tao có chuyện quan trọng cần tìm Thiên Nhi!!

Phải khó khăn lắm anh Tiến mới quyết định sẽ nói với anh rằng Thiên Nhi đang làm phục vụ ở quán anh. Làm anh ngạc nhiên đến ngỡ ngàng. Anh hỏi tiếp:

_Vậy mấy giờ tan ca vậy??

_8h tối!!!

_Ok, vậy 8h tao sẽ đến!!

Rồi anh cúp máy. Anh ở bên cạnh cô mỗi ngày thế mà còn chẳng hề hay biết một tí gì về cô cả. Thế mà thẳng bạn thân của anh lại rành về cô hơn cả anh....

Màn đêm buông xuống. Hoàng hôn dần lịm tắt. Anh chuẩn bị đến đón cô. Anh lướt xe thật chậm thật chậm như không muốn tới lúc gặp cô. Vì anh biết khi anh nói ra điều đó anh sẽ mất cô mãi mãi và cuộc đời anh sẽ rẽ sang một bước ngoặt mới.

Vừa xong việc là cô lấy túi xách quay trở về nhà. Anh Tiến vẫn thì đi đâu mất tăm hơi từ lúc tính toán sổ sách xong. Vừa bước ra khỏi cửa chợt thấy anh đang đứng tựa người bên xe. Anh nhìn cô. Cô ngạc nhiên:

_Anh...!!!

_Em đi làm ở đây mà không nói với tui tiếng nào à??

_Tại...ở nhà buồn quá nên mới kìm việc làm thôi mà!! rồi cười cô nhe răng cười. Anh giục:

_Lên xe đi!!

Cô vội leo vào xe mặt vẫn cười rất tươi. Không hiểu sao khi thấy anh đến đón cô cô lại cảm thấy vui đến thế này.

Nhưng hôm nay sao thấy anh lại im lìm hết quá vậy. Cô đưa mắt nhìn ra đường xe cộ qua lại cũng không quá đông. Chợt cô kéo tay anh:

_Anh!!!

_Gì vậy???

49. Chương 49

Rồi quay qua nhìn cô thấy cô đang nhìn ra đường nên anh cũng đưa mắt nhìn theo. Là Lệ Thy. Cô nàng đang choàng tay một thằng con trai trông như cái thằng lần trước cô gặp ở buổi họp mặt mà anh chở cô đi. Chính xác hơn thì hẳn là cái người đã chỉ tay vào cô và hỏi: “_Cô gái này là ai thế Vũ??” Hai người đang vui vẻ sải bước từ khách sạn đi ra. Anh bất ngờ đến độ không nói được gì. Cô quay sang nhìn đầy ái ngại:

_Anh không sao chứ??

Anh vội móc điện thoại ra gọi cho Lệ Thy. Cô nàng mau chóng bắt máy giọng vẫn vui vẻ hồ hởi:

_Ox gọi bx hả??

Anh lạnh lùng hỏi:

_Em đang ở đâu vậy??

_Em đang đi shopping với mấy đứa bạn!!

_Shopping ở khách sạn Rex ra sao??

Cô vẫn đưa mắt nhìn Lệ Thy bên kia đường. Trông cô nàng trở nên lúng túng:

_Anh ở đâu vậy??

Anh không trả lời câu hỏi của Lệ Thy mà hỏi ngược lại cô nàng:

_Vậy em có chắc đứa bé kia là con của tui chứ???

Lệ Thy quay qua quay lại nhìn xung quanh. Còn thằng bạn anh thì vẫn tỉnh bơ mặc cho Lệ Thy bối rối đến tột. Nhìn quanh rồi cũng thấy. Lệ Thy cũng nhìn về phía anh và cô. Lệ Thy vội nói:

_Không phải như anh nghĩ đâu!!!

Anh vẫn nhìn cô cay đắng nói:

_Thế tui nên nghĩ như thế nào???

Lệ Thy bật khóc meo meo nói:

_Hãy tha thứ cho em!!

_Anh không trách em nhưng em hãy sống thật hạnh phúc và để Tuấn chăm sóc em hay anh!!

Rồi anh cúp máy chân nhấn ga cho xe chạy. Lệ Thy vẫn nhìn theo anh cho đến khi chiếc xe anh khuất sau làn xe cộ trên đường. Tuấn là tên anh chàng đó. Anh ta vỗ nhè nhẹ vào vai Lệ Thy.

Cô thôi ngoái lại nhìn Lệ Thy nhưng lần cuối cùng cô nhìn lại thì thấy Lệ Thy đang bật khóc ngon lành. Anh dường như không nói một câu nào còn cô thì chỉ biết ngồi im lặng. Thậm chí đến thở mạnh cũng không dám. Gương mặt anh trở nên lạnh lùng đến đáng sợ hơn bao giờ hết. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh đáng sợ đến vậy nhưng cô vẫn cố gắng mở lời an ủi anh:

_Anh...không sao chứ??

Anh lạnh lùng hỏi:

_Thế em nghĩ tui sẽ như thế nào??

Cô tỉnh bơ đáp:

_Em nghĩ anh sẽ không sao!!

Anh đột ngột thắng xe lại nhìn cô chằm chằm:

_Tui chỉ cảm thấy hơi bất ngờ!!!

Cô đề nghị:

_Vậy đi dạo đi cho tâm trạng thoải mái hơn!!

_Đi dạo ở đâu??

_Phú Mỹ Hưng!!

_Vậy đi thôi!! rồi anh nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn. Không hiểu sao lúc này anh lại thấy lòng mình nhẹ nhàng đến thế.

Còn cô thì tủm tỉm cười vì đã đề xuất được một ý kiến khá hay. Hi vọng cô sẽ giúp anh vơi đi nỗi buồn trong lòng. Cô nghĩ chỉ cần thấy anh cười thì cô cũng đã cảm thấy rất vui rồi. Rồi chợt nhoèn miệng cười với cái suy nghĩ ấy. Còn anh thì nhìn cô tò mò.

50. Chương 50

Anh và cô cùng sải bước đi dạo trên con đường rợp bóng cây trông như đôi tình nhân thật sự. Cô gọi chuyện khi thấy anh cứ mãi im lặng:

_Anh thấy ở đây đẹp không???

_Em thích ở đây à??

_Thích lắm nhưng mà ở đây nhà mắc lắm chắc làm cả đời cũng không mua nổi!!!

Anh bật cười trước câu nói của cô:

_Vậy để chồng của em mua cho!!

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

_Anh đùa hoài, sau khi tụi mình li dị thì có ma nào đến “rước” em nữa đâu!!

Anh trầm ngâm suy nghĩ rồi gật gù tán thành:

_Ừ, cũng phải he, em hung dữ vậy ai mà dám “rước về” chứ!!

Cô trề môi:

_Không dám đâu!!

Cả hai dường như cởi mở với nhau hơn, cái cảm giác khó chịu trong lòng anh đã tan biến từ lúc nào không biết. Cô thấy anh có vẻ vui hơn nên cũng không khơi gợi lại chuyện cũ.

Đi được một lúc khá lâu anh nói:

_Về thôi!!

Cô lẽo đẽo đi theo anh mặc dù vẫn còn muốn thời gian này kéo dài mãi. Nhưng sẽ chẳng bao giờ cô dám đề nghị với anh như thế. Còn anh thì cũng nuối tiếc nhưng anh vừa chia tay với Lệ Thy nếu như quá vội vàng đến với cô sẽ chỉ khiến cô nghĩ rằng cô chỉ là người thay thế. Nhưng cô có biết rằng cô đã thật sự thay thế vị trí của Lệ Thy từ lúc nào.

Cô trở về nhà với tâm trạng vui vẻ hơn bao giờ hết. Thấy “hai ba” đang ngồi dùng bữa nên cô vội kéo anh đến ngồi chung bàn. Ông mỉm cười:

_Hai đứa đi đâu mới về thế!!

Cô nhanh nhẩu đáp:

_Dạ đi dạo ạ!!

Ông mỉm cười hài lòng:

_Tuần sau đám cưới rồi hai đứa dự định ”hưởng tuần trăng mật ở đâu chưa??

Cô ngượng ngùng lắc đầu. Anh bình thản nói:

_Chuyện đó tụi con vẫn chưa quyết định!!

Ba anh giục:

_Suy nghĩ gì nữa đời người chỉ có một lần thôi. Liệu mà sắp xếp cho ổn thỏa đây!!

Cô gật đầu. Dưới ánh đèn vàng của nhà bếp khó ai có thể thấy mặt cô đỏ ửng lên khi nghe từ “tuần trăng mật”. Thật ra người ta đã hưởng thức từ lâu rồi còn gì nữa.

Còn anh thì làm sao có thể quên những gì đã xảy ra đêm hôm đó chứ, anh sẽ bắt đầu lại từ đầu và chinh phục trọn vẹn trái tim cô để cô mãi mãi thuộc về anh. Đó là thứ duy nhất anh cần trong lúc này.

Cuối cùng thì cái ngày trọng đại nhất trong đời cô cũng đã đến. Tối qua cô không hề chợp mắt được một tí nào cả. Trong lòng cứ hồi hộp nôn nao. Cả đêm cô cứ lẩn qua lẩn lại trên giường như con “khùng”.

Những ngày qua khoảng cách anh và cô gần như đã “gần lại” nhiều. Anh hay nói chuyện với cô đã vậy còn hay rủ cô đi uống cà phê nữa thế nhưng anh vẫn chưa nói một lời nào “cần phải nói nhất”. Còn cô thì cứ hồn nhiên tưởng rằng anh cần có cô bầu bạn có hiểu rằng anh đã yêu cô nhưng vẫn chưa thể nói ra câu đó.

Chỉ có cô biết rằng cô đã định nghĩa được cái thứ cảm xúc rối loạn ấy là “tình yêu” nhưng vì một lí do nào đó mà cô không thể thổ lộ cùng anh.

Quan khách đã có mặt ở nhà thờ và trông đợi sự xuất hiện của cô dâu chú rể. Trong bộ váy cưới màu trắng cô ngấn cao đầu tiến vào nhà thờ như những cô dâu thật sự. Anh đứng phía trước nhìn cô đầy triu mến. Khi cô tiến đến gần anh vội đỡ lấy tay cô. Cô bước lên đứng cạnh anh khẽ mỉm cười. Cả không gian trở nên yên tĩnh lắng nghe lời tuyên hệ của hai người. Vị linh mục nhìn cô hỏi:

_Con có đồng ý lấy Chấn Vũ làm chồng nguyện suốt đời này dù ốm đau bệnh tật cũng không chia lìa không??

Cô quay qua nhìn anh thẹn thùng rồi đáp:

_Con đồng ý thưa cha!!

Vị linh mục nhìn sang anh:

_Con có đồng ý lấy Thiên Nhi làm vợ dù ốm đau bệnh tật cũng không chia lìa không??

Anh nhìn cô đầy triu mến. Ánh mắt ngập tràn yêu thương:

_Con đồng ý!!!

Linh mỉm cười rồi nói tiếp:

_Hai con hãy đeo nhẫn cho nhau và hãy sống bên nhau thật hạnh phúc. Chúa sẽ phù hộ cho hai con!!!

Cả khán phòng vỗ tay rần rần lên khi anh và cô đeo nhẫn cho nhau. Đeo xong anh nhìn cô đầy trù mến nói khẽ:

_Anh yêu em!!

Đó là câu cuối cùng cô nghe được khi anh cúi xuống hôn vào môi cô. Tiếng vỗ tay lại nổi lên mạnh mẽ hơn cả lần trước. Nụ hôn anh trao cô không phải là “hình thức” như lần chụp hình cưới điều này chỉ có cô và anh có thể cảm nhận được.

Tim cô như đập loạn nhịp trong niềm vui bất ngờ ập đến này. Đó là câu nói cô mong chờ nhất ở anh ngay lúc này. Còn anh thì dường như đã thành công. Trong lòng anh dậy lên một cảm xúc mới. Đó mới là tình yêu thật sự của một con người.....

Sau khi hôn lễ kết thúc mọi người kéo nhau đến nhà hàng buffet sân vườn do tự tay anh chọn. Cô thì vô cùng bất ngờ khi đám cưới được tổ chức ở một nơi đầy “cảm giác” thiên nhiên đến như vậy. Cô nhìn anh mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Anh vẫn nắm chặt tay cô dẫn cô đi từng bước. Họ đã nắm tay nhau như thế từ lúc ở nhà thờ lặn. Có vẻ ai kia cũng thích như thế.

Trong khi khách khứa vui vẻ thưởng thức những món ăn thì anh cũng không quên lấy những món ăn ngon cho cô vợ yêu thưởng thức. Cô vui vẻ thưởng thức hết tất cả món anh đưa cho. Rồi anh dịu dàng lau thức ăn dính trên khóe miệng khiến cô như “kẻ đang bơi” trong niềm hạnh phúc bất tận. Khó ai có thể nghĩ rằng sẽ có một ngày như thế này.

51. Chương 51

Hai kẻ yêu nhau đắm chìm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến trong khi một cô gái đang ôm một nỗi hận thù chờ ngày “gửi lại”. Và một chàng trai đang đắm mình trong men rượu. Cả hai đều mang cùng nỗi đau mang tên “tình yêu”.

Cuối cùng thì tiệc cũng tàn, người người lần lượt ra về. Ba anh và ba cô thì hoan hỉ tiếp dòng họ. Anh và cô thì:

_Một không?? anh dịu dàng hỏi cô trong khi cô đang được người trang điểm dặm lại son phấn. Cô gật đầu rồi ngước mắt nhìn anh:

_Anh không đi tiếp khách nữa à??

Anh gác tay vào túi quần dựa người vào cửa thùng thảng nói:

_Anh đang đợi em đó!!

_Đợi em để làm gì???? ra ra trước đi một lát em ra sau!!! rồi cô nói tiếp:

_Em sắp xong rồi một tí nữa thôi!!

Anh phẩy tay ra hiệu cho người trang điểm dừng lại:

_Không cần trang điểm nữa, em thay đồ rồi chúng ta đi du lịch!!!

Cô tròn mắt nhìn anh không giấu được sự bất ngờ trên khuôn mặt :

_Du lịch hả??

Anh cốc yêu vào trán cô nói:

_Là hưởng “tuần trăng mật” đó đồ ngốc!!

Cô ngượng đỏ mặt lí nhí nói:

_Em biết rồi, đợi em chuẩn bị đã!! rồi cô đứng dậy cầm vạt váy cưới bỏ vào phòng thay đồ. Tay vỗ nhẹ nhẹ vào ***g ngực:

_Cảm giác gì thế này??

Bô váy cưới cô mặc được thay bằng một bộ đầm màu xanh biển. Cô đứng trước gương thất nột chiếc nơ màu đen trên cổ lại. Tự hỏi:

_Vậy là mình đã có chồng rồi ư thật không thể tin nổi!!!

_Đã vậy bây giờ còn sắp sửa đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ!! trong lòng cô lâng lâng một cảm giác khó có thể tả được, vừa là hồi hộp vừa là hạnh phúc cũng vừa sợ sệt thích thú.

.....

Hai người đáp chuyến bay xuống Đà Lạt vào buổi chiều tà. Cũng may cô còn kịp ngắm hoàng hôn Đà Lạt trước khi màn đêm ập xuống. Anh vẫn nắm chặt tay cô dịu dàng và ấm áp. Họ bắt chuyến taxi đến resort Hoàng Anh. Anh đã đặt phòng sẵn nên việc nhận phòng rất đơn giản.

Cô còn bất ngờ hơn khi cái phòng anh đặt trải đầy hoa hồng. Cô thốt lên:

_Đẹp quá!!

Anh nắm tay cô kéo cô vào phòng. Cô còn chưa kịp nhìn ngắm không gian thì anh đã đắm chìm cô bằng những nụ hôn rồi. Anh thì thầm vào tai cô:

_Anh yêu em!!

Cô từ từ khép đôi mắt lại và hưởng ứng cùng anh.

Những nụ hôn.....những cái vuốt ve.....những cảm xúc ào ạt dâng lên.....là khao khát.....khao khát được yêu.....

Mùi hương nồng nàn thì cơ thể anh hòa lẫn hương thoang thoảng của hoa hồng khiến cô ngây ngất. Anh dịu dàng vòng tay ôm lấy cô:

_Anh vẫn nhớ cái đêm đó!!

Cô sững người nhìn anh miệng lắp bắp không khỏi bất ngờ:

_Anh....!! chưa nói dứt câu thì anh lại dùng đôi môi kia áp đảo cô.

52. Chương 52

Không gian tĩnh lặng.....

Mùi hoa hồng thoang thoảng.....

Mùi cơ thể nồng nàn hòa quyện vào nhau.....

Khiến cô như lạc vào cõi mê. Cô yêu anh yêu cả cái mùi vị nồng nàn của anh. Yêu cả cái cách anh áp đảo cô. Cô yêu tất cả. Tất cả ở anh.....

Sau một hồi hoan lạc thì anh ôm trọn cô trong vòng tay của mình. Cô cũng rúc đầu vào ngực anh. Cô nghe được tiếng trái tim anh đang đập.....nghe được từng hơi thở của anh.....cảm nhận được hơi ấm từ anh.....nó khiến cô thấy vô cùng ấm áp trong cái khí trời lạnh buốt của Đà Lạt

Niềm hạnh phúc dâng lên bất tận hai kẻ đó dần chìm vào giấc ngủ sau một dài khá dài.....

Một giấc ngủ khiến cả hai như đã lấy được sức lực đã mất. Cô choàng mở mở ra thì trông thấy anh đang say sưa nhìn cô.

_Người ta đang ngủ cũng nhìn trộm à??

Anh bật cười:

__Mới ngủ dậy mà đã hung dữ vậy hả??

Cô ỉu xiu:

__Em đâu có hung dữ hồi nào đâu!!

Rồi tay đưa tay lên xoa xoa gò má cô trùi mền.

__Dậy đi ăn tối nào!!!

Rồi trở mình dậy cúi xuống hôn vào môi cô.....

Sau một hồi cãi nhau vì “tranh giành toilet” xong thì cả hai đều chuẩn bị xong xuôi đầu vào đấy. Cô lườm anh một cái vì anh cứ nằng nằng đòi sử dụng trước mặc cho cô cố gắng chui vào trước nhưng không được.

Anh nắm tay dẫn cô dạo quanh thành phố Đà Lạt đã lên đèn. Con đường trải đầy sương mù. Sương thấm vào da ướt át mà lạnh buốt. Anh kéo cô nép vào người anh:

__Lạnh không??

Cô gật đầu. Nhưng thật ra lại chẳng cảm thấy lạnh tí nào vì đôi bàn tay to lớn của anh đã lấn áp mất cái không khí lạnh buốt của Đà Lạt rồi.

Anh và cô dùng bữa tại một nhà hàng ven bờ hồ Xuân Hương. Trong tiếng nhạc ballad du dương.....ánh đèn vàng lấp lánh..... ánh mắt anh nhìn cô đắm đắm ngập tràn tình yêu thương.....

53. Chương 53

Sau khi ăn xong hai người tản bộ dọc đoạn đường dài rồi thăm thú chợ đêm ồn ào náo nhiệt của Đà Lạt. Cái tiết trời se lạnh này thật khiến người ta phải rung mình. Hàm răng cô tê buốt về lạnh. Hơi thở như muốn phả ra cái làn khói trắng như trong phim Hàn. Cô khẽ siết chặt tay anh hơn. Thấy cô cựa quậy anh hỏi:

__Sao vậy, muốn rút tay ra à??

__Ô, đâu có!!

__Mà em có muốn rút tay anh cũng không buông đâu!! rồi anh mỉm cười.

Cô thì lại cảm thấy ấm áp dễ sợ. Bàn tay to lớn của anh siết chặt bàn tay cô như thể không bao giờ buông như lời anh vừa nói. Sau khi lượn vài vòng thì cả hai dường như đều “thấm” cái lạnh ở đây. Cô đề nghị quay về.....

Nằm trên giường ai kia khẽ thì thầm hỏi thăm:

__Lạnh không???

Cô xuýt xoa:

__Hơi lạnh một chút!!!

Rồi cô kéo cô nép vào người anh hơn. Cô rúc vào người anh như con mèo con cần sưởi ấm. Anh choàng tay qua ôm trọn lấy cô.....cả hai chìm vào giấc ngủ nhưng khóe miệng vẫn nhếch thành nụ cười.

Sau những ngày vi vu ở Đà Lạt thì cô và anh cũng phải đáp chuyến bay về lại thành phố. Cái không khí nóng nực của thành phố khiến ai kia không còn cơ hội quan tâm và hỏi câu:“__Lạnh không??” với cô nữa. Trên đường đi taxi về nhà cô cứ ngả đầu vào vai anh. Còn anh thì nói cho cô nghe dự định trong tương lai:

__Anh sẽ kế nghiệp ba quản lý công ty!!

Câu nói của anh khiến cô cảm thấy vui vô cùng vì đó giờ chưa bao giờ cô nghe anh nói là anh muốn làm việc hay tiếp quản sự nghiệp của ba anh cả. Thế mà hôm nay anh lại nói như thế. Có đáng bất ngờ không cơ chứ. Đây chắc hẳn sẽ là một món quà bất ngờ thật ý nghĩ dành tặng ba anh chắc ông sẽ không kiềm nổi niềm vui sướng mà khóc mất. Cô khẽ thì thầm:

_Cố gắng lên nhe anh, em ủng hộ!!

Anh xoa xoa đầu cô:

_Vợ anh phải ủng hộ anh chứ!!

Về đến nhà thấy ba anh và ba cô đang ngồi uống cà phê trong phòng khách. Anh nắm tay cô bước đến cạnh ba anh. Ba anh mỉm cười:

_Ngồi đi hai đứa!!

Anh ngồi xuống cạnh ông cô cũng bắt chước ngồi theo. Rồi anh nhìn ba đầy trịnh trọng nói:

_Xin ba hãy để con kế nghiệp sự nghiệp của ba!!

_Thật..thật không? ba anh xúc động hỏi.

Anh gật đầu rồi nói tiếp:

_Xin ba hãy tin tưởng con, con sẽ cố gắng hết sức!!

Ba anh tỏ vẻ hài lòng hết sức. Ông vội nói:

_Được rồi, ta sẽ hướng dẫn con, chỉ cần con chịu khó học hỏi!!

Anh gật đầu. Ba anh không nói gì nhưng cô biết ba anh đang rất vui, niềm vui không dễ gì tả hết.

Vừa mở cửa phòng ra là con “táp” vội chạy ra mừng quăn quít. Cô cúi xuống bế nó lên. Như chợt nhớ ra cô quay sang hỏi anh:

_Anh không trả con “táp” cho chị ấy à??

Anh bật cười xoa đầu cô rồi nói:

_Con chó này không phải của Lệ Thy đâu!!

Cô tròn mắt nhìn anh. Hiểu ý nên anh bèn giải thích thêm:

_Là anh mua nó để hành hạ em một tí thôi!!

Cô hùi vào bụng anh một cái khiến anh ngưng bật cười mà ôm lấy cái bụng tội nghiệp vừa bị một cú đau điếng. Vừa ôm lấy bụng anh vừa nhăn mặt nói:

_Em dám đánh chồng em vậy sao??

Cô trề môi:

_Ai kêu chồng em bày kế hành hạ em làm chi??

Cô vừa dứt câu thì anh nhấc bổng cô lên rồi thì thầm vào tai cô:

_Thế thì bây giờ anh sẽ hành hạ em đây!!

54. Chương 54

Nụ hôn của anh lại bắt chợt ập đến cuốn lấy đôi môi của cô khiến cô ứ không nói thành lời. Cả không gian như ngập tràn hạnh phúc. Đôi vợ chồng trẻ cuốn lấy nhau như không muốn rời. Anh ghì chặt cô trong vòng tay của mình âu yếm nói những lời thổ lộ ngập tràn yêu thương. Anh vòng tay ôm lấy cô:

_Em nghĩ làm ở quán của Tiến đi nhe!!

Cô ngược mắt nhìn anh. Anh nói tiếp:

_Anh không muốn vợ anh đi làm ở chỗ đó đâu!!

Cô trầm ngâm vài giây rồi mới trả lời:

_Vậy hôm nay em đi làm ngày cuối rồi xin nghỉ làm luôn!!

_Tới giờ anh phải lên công ty rồi, vợ anh ở nhà chơi với con “táp” nhe. Chiều anh về!! Anh ngồi dậy rồi lại cúi xuống hôn lên trán cô một cái mới vào nhà tắm rửa rồi đi làm.

Cô lẽo đẽo theo sau anh cho tới khi anh leo lên xe. Trước khi đi anh không quên “hôn” cô vợ bé bỏng một cái rồi mới leo vào xe. Cô đứng nhìn “ai kia” khuất bóng dần lòng dậy lên một cảm giác khó tả. Là buồn bực, khó chịu. Cô lắc đầu nguầy nguậy như muốn cho cái cảm giác đó văng mất.

Cô phóng tốc lên phòng rồi chuẩn bị đi làm. Hôm nay là ngày cuối cùng cô đi làm. Cô muốn mình trông rạng rỡ và tươi tắn. Cô xải bước ra trạm xe buýt. Có ai đời chồng đi xe hơi vợ đi xe buýt như thế nhỉ. Cô thả người tựa vào thành ghế. Tay mơn man trên miếng kính cửa sổ, gió lùa qua khiến mái tóc đen óng của cô bay lất phất.

Quán hôm nay khá vắng, tiếng nhạc ballad du dương ảo não lòng người. Một vài vị khách vẫn say sưa nhâm nhi ly cà phê của mình ra chiều suy tư. Ánh mắt cô dừng lại nơi cửa phòng quản lý vẫn đóng kín. Hình như anh Tiến không có ở đây. Cô có biết rằng từ cái lúc Chấn Vũ cúi mặt xuống hôn cô trong nhà thờ thì anh đã hoàn toàn không còn cơ hội chen vào nữa.

Cô đặt túi xách vào tủ rồi bắt tay vào công việc. Một giọng nói trầm ấm vang lên:

_Em đi làm lại à??

Cô ngừng lau bàn ngừng đầu lên nhìn anh mỉm cười:

_Hôm nay em làm ngày cuối anh à, mai mốt em sẽ không đến đây làm nữa!!

Như đặt đoán trước được sự việc nên anh móc từ trong túi ra một phong bì màu trắng dúi vào tay cô:

_Đây là tiền lương tháng này nhưng em vẫn phải làm hết ngày hôm nay đó!!

Cô nhoèn miệng cười rồi gặt đầu tiếp tục công việc của mình. Anh quay bước vô phòng quản lý rồi đóng cửa lại.

Thả người xuống chiếc ghế anh nắm chặt tay miệng lẩm bẩm:

_Tại sao em lại bước vào cuộc đời tôi??

Một dòng nước lã ra từ khóe mắt ẩn chứa một nỗi đau từ một tình yêu đơn phương mang lại.

Đang loay hoay lau dọn bàn thì một giọng nói vang lên khiến cô ngừng ngay công việc đang làm mà ngược mắt lên nhìn. Lệ Thy nhìn cô bằng đôi mắt nửa oán trách nửa cảm hờn giọng chua chát:

_Cô đã cướp đi tất cả của tôi!!

Cô nhìn Lệ Thy lòng dấy lên một cảm giác rất xót xa. Xót xa cho số phận một người con gái trót lỡ đại đột mà đánh mất đi tất cả. Nhưng cô sẽ không vì thế mà nhường anh lại cho cô ta. Lấy lại thái độ ngạo mạn vốn có cô nhìn Lệ Thy đáp:

_Là tự cô đánh mất tất cả!!

Lệ Thy giọng như nghẹn lại van nài:

_Nhưng đứa bé này là con của Chấn Vũ, xin cô hãy trả anh ấy lại cho tôi!!

_Nhưng cô có biết tình yêu là thứ không thể chia sẻ chứ? Cô lấy gì để chứng minh được đứa bé là con của Chấn Vũ??

_Cô tự xem kết quả xét nghiệm ADN đi!! Lệ Thy chìa cái phong bì đang cầm trên tay ra đưa cho cô rồi nói tiếp:

_Đứa bé thật sự là con anh ấy cô sẽ không hạnh phúc trên nỗi đau của tui được đâu!! rồi Lệ Thy quay bước đi.

Cô nhìn trân trân vào cái phong bì cầm trên tay miệng đắng lại. Tay run lên. Tim đập mạnh đến khó thở. Là sợ. Cô đang sợ cái thứ ở trong phong bì này sao?? Hít một hơi thật mạnh cô mở phong bì và lôi tờ giấy

A4 bên trong ra xem. Tim cô như muốn vỡ tung ra. Cô còn không tin nổi cái dòng chữ đang nhảy múa trước mắt mình là thật. Cô thụp người xuống sàn nhà.

Mọi thứ như chợt vỡ vụn ra. Cô còn không biết mình nên làm gì ngay vào lúc này. Trong đầu cô cứ lớn vồn cái câu trả lời đã có sẵn trong cái phong bì định mệnh ấy. Cô lẩm bẩm vô thức:

__ Là anh ấy, là của Chấn Vũ!!!

Bất chợt cô vợ lấy cái túi xách rồi lao ra đường như một kẻ vừa bị kích động mạnh có thể dễ dàng gây sự với bất kì ai ngay lúc này. Nhưng cô đã không làm thế mà bắt một chuyến xe buýt vừa kịp trở về nhà.

55. Chương 55

Ngồi trên xe cô cảm thấy lòng nhói đau đến lạ thường. Tay thấm đẫm mồ hôi lo sợ đến nỗi run lên nhè nhẹ. Là sợ. Cô đang rất sợ phải đối diện với cái sự thật trở trêu này. Cô dùng hai tay đan chặt vào nhau như muốn tạo thêm dũng khí cho bản thân trong cái lúc này. Đưa mắt ra nhìn ngoài cửa sổ. Trời bỗng dừng tối sầm lại từ lúc nào tưởng chừng như sẽ đổ mưa bất cứ lúc nào. Nhoèn miệng cười cô trách ông trời như đang trêu người số phận con người. Ban cho cô một niềm hạnh phúc nhưng lại bất thành linh cước đi quá dễ dàng.

Về tới nhà thấy ba cô đang ngồi trong phòng khách là cô hỏi ngay:

__ Ông đâu ba??

__ Ông ra ngoài với đối tác rồi!!!

Cô giục:

__ Ba lên gói gém đồ đi chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!!

Ba cô ngạc nhiên nhìn cô:

__ Đi đâu??

Cô không nhìn vào mắt ông mà tiếp tục giục:

__ Mau lên đi ba, con xin ba đấy!!

Thấy đứa con gái mình có vẻ rất “kì cục” nên ba cô không hỏi thêm nữa là đi thẳng lên phòng lấy đồ đạc.

Cô nhìn con “táp” đang cuộn tròn dưới chân trong khi cô đang loay hoay bỏ đồ đạc vào vali. Cô nói:

__ Mà ở nhà phải biết ngoan nghe không hả?

Con táp chỉ đáp lời cô bằng cách rên ư ử rồi liếm lấy liếm để chân cô. Khoảng nửa tiếng sau mọi thứ dường như đã xong đâu vào đó. Cô kéo vali xuống nhà thì thấy ba cô đã xong từ lúc nào và rồi trên ghế sofa đợi cô. Ông nhìn cô đầy tò mò nhưng cũng không hỏi thêm bất cứ câu gì mà chỉ lặng lẽ đi theo cô.

Ông luôn xem cô là một người đã trưởng thành thật sự nên khi cô quyết định việc gì ông luôn chiều lòng con gái mà làm theo.

Chiếc taxi cô vừa ngoắc đã dừng lại trước mặt. Anh tài xế bước xuống xe mỉm cười rồi lấy vali của cô đặt lên xe. Cô ngược mặt lên nhìn ngôi nhà lần cuối rồi leo thẳng vào xe. Khuôn mặt không tí cảm xúc chỉ nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ. Mắt cay xè như muốn khóc. Nhìn thái độ của cô lúc này ba cô chỉ biết im lặng rồi lâu lâu lại thở ra nhè nhẹ. Có lẽ ông hiểu cô đang rất hỗn loạn nên không tiện nói thêm điều gì chẳng??

Sân bay là nơi mà cô chọn để chấm dứt tất cả mọi thứ. Vé máy bay cũng đã được cô đặt từ nửa tiếng trước. Chuyến bay sẽ được khởi hành sau nửa tiếng nữa thế nhưng ai kia vẫn chưa hề hay biết gì về ý định diên rồ của cô vợ bé bỏng. Anh đang mãi mê suy nghĩ về cái dự án đầu tư sắp tới.

Anh đứng tựa người vào thành cột cạnh cửa sổ. Trên cái tòa cao ốc cao thế này anh có thể nhìn ngắm được mọi hoạt động của thành phố và cả những chiếc máy bay bay ngang. Anh đâu hề hay biết rằng một trong

những chuyến bay đó đã mang người vợ yêu dấu của anh đi xa mãi. Tất cả chỉ còn lại là những nỗi đau và những tháng ngày dần vật vờ về sự nông nổi bồng bột của tuổi trẻ.

Sau một hồi tự nhốt mình trong phòng quản lý anh quyết định đi về. Toan đóng cửa phòng lại thì cảm thấy như chân vừa dậm phải một vật gì đó. Anh cúi xuống và nhặt lên xem. Là phong bì của cô để quên lại. Anh vội mở phong bì ra. Và cái kết quả được viết bằng bút mực màu đỏ xác nhận mối quan hệ giữa Chấn Vũ và đứa con của Lệ Thy làm anh thấy choáng váng.

Ngay cả chính bản thân anh còn không thể chấp nhận huống chi cô lại là vợ của anh. Chợt thấy lo lắng cho cô vô cùng nên anh vội lấy chìa khóa xe phóng lên xe và lao đi tìm cô trong khi ngoài trời mưa tầm tã.

Cái bóng của con người yêu đơn phương này phóng xe đi trong mưa thật khiến người ta phải xót xa. Nước mưa cứ tạt vào mặt anh như dội nước nhưng anh vẫn cứ chạy. Lao hết con đường này đến con đường khác tìm cô với cái hi vọng sẽ bắt gặp cô đang đi lang thang trên một đoạn đường nào đó.....nhưng đó chỉ là mơ ước thôi....

56. Chương 56

Về phần ai kia, sau khi quay trở về nhà thấy đồ đạc của vợ mình đâu hết trơn. Linh tính mách bảo có chuyện chẳng lành nên anh vội chạy khắp nhà tìm kiếm kết cục cũng chẳng thấy tăm hơi cô đâu hết. Anh vội tức tốc leo lên xe và chạy đi trong vô định. Ngay cả bản thân anh cũng không biết phải đi đâu tìm cô. Tâm trạng trống rỗng.....nỗi đau nhói lên.....xen lẫn cảm giác lo sợ.....sợ cô bỏ anh ở lại nơi này một mình. Anh như một người điên lao xe trên phố khiến những người chạy gần phải tấp xe vội vô lễ nhường đường. Mưa cứ rơi tầm tã hơn bao giờ những giọt mưa mang mùi vị mặn mặn. Mắt anh nhòe đi trong cơn mưa miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên cô:

_Em đang ở đâu vậy Thiên Nhi??

Trời đã sập tối từ lúc nào cảm giác hụt hẫng xen lẫn cô đơn gần như khiến anh muốn gục ngã. Anh quay về phòng rồi ngồi phịch xuống sàn nhà. Con táp cũng mon men đến nằm xuống cạnh anh. Lúc này anh mới để ý thấy trên bàn có một thứ sẽ trả lời tất cả những thắc mắc trong anh. Anh vội chớp lấy bức thư xé toạc ra như kẻ chết đuối vớ được khúc cây.

Gửi anh!!

Khi anh đọc được những dòng thư này thì em cũng đã đi xa rất xa rồi. Em hi vọng chúng ta sẽ mau chóng vượt qua được nỗi đau này. Cái thỏa thuận anh từng đề nghị với em anh nhớ chứ?? đến lúc chúng ta phải kết thúc nó rồi anh à. Anh hãy làm tròn bổn phận của mình và phải có trách nhiệm với việc mình đã làm. Anh hãy quay trở về với Lệ Thy. Khi em đã quyết định ra đi thì em cũng đã quyết định sẽ không bao giờ trở lại. Anh hãy quên em và xem như em chưa từng xuất hiện anh nhé.

Tạm biệt anh!!

Lần cuối cùng để nói em yêu anh.....

Đôi mắt anh đã nhòe đi từ lúc nào. Mắt cay xè đến nỗi anh không tin những dòng chữ của cô để lại là sự thật. Sự thật thật khó chấp nhận.

_Tại sao??

Anh dấm mạnh tay xuống sàn nhà khiến con táp giật mình cong đuôi chạy ra xa rồi tròn mắt nhìn anh.

Người ở lại thì đau khổ thế còn người ra đi thì sao? chắc chắn cũng chẳng khá hơn.

Trước khi lên máy bay cô đã tần ngần rất lâu. Mặc cho ba cô luôn nhìn cô bằng ánh mắt đầy lo lắng:

_Con không sao chứ con gái??

Cô nhìn ba cô mà mặt mếu đi:

_Ba ơi, con...!! rồi bật khóc ngon lành. Ba cô đầu cô tựa vào vai ông. Tay vỗ nhẹ an ủi đứa con gái đang khóc sướt mướt. Ông dịu dàng hỏi:

_Có chuyện gì vậy con??

Cô không trả lời mà vẫn tiếp tục khóc. Có vẻ như cảm xúc đã được kiềm chế khá lâu nên được dịp cứ tuôn ra xối xả. Cô biết lúc này mà có giải thích chỉ càng khiến ba cô thêm lo lắng mà cũng chẳng giải quyết được gì....

Sau một hồi dường như thấm mệt cô lẳng lặng leo lên máy bay. Nghiêng đầu tựa vào vai ba cô như tìm một niềm an ủi. Cứ thế mà ngủ thiếp đi....trong cơn mơ nước mắt cô vẫn cứ rơi....trong lòng mang nặng một nỗi đau....khó có thể lành....

Ánh nắng ban mai làm anh chói mắt. Cả đêm qua anh đắm mình trong màn đêm đen kịt. Anh chẳng may để ý đến bất cứ thứ gì kể cả việc bật đèn. Trong lòng tự nhủ nhất định phải tìm cho ra được cái lí do đã khiến anh mất đi cô yêu như thế.

Vội chộp lấy bộ quần áo anh thay vội rồi leo lên xe đi gặp một người. Chiếc xe dừng trước cửa hàng thời trang mà lần đầu tiên anh chở cô đến mua quần áo mới. Lệ Thy thấy anh mắt sáng rực lên nhoe nhai miệng cười đắc ý. Có lẽ trông thấy anh lúc này thì cô ta đã biết kết quả như thế nào rồi. Nhưng vẫn giả vờ như không biết Lệ Thy vờ ngạc nhiên hỏi:

_Anh đến tìm em có việc gì không??

Anh nhìn cô lạnh lùng nói:

_Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với cô!!

Lệ Thy cong môi ra vẻ hờn dỗi nhưng cũng leo vào xe. Anh không nói gì mà nhấn ga cho xe chạy. Lệ Thy ngồi bên cạnh cứ quay sang nhìn anh mỉm cười nhưng anh lại chẳng đáp lại cô ta một nụ cười nào hết.

57. Chương 57

Chiếc xe dừng lại trước “đồng diều”. Khung cảnh sáng sớm cánh đồng đẹp tựa như một bức tranh vẽ. Vài giọt sương vẫn còn đọng trên lá. Thoang thoảng vài cơn gió thổi qua. Anh mới quay sang nói:

_Nói đi, cô đã nói gì với Thiên Nhi??

Lệ Thy ra vẻ tội nghiệp:

_Em chỉ nói với Thiên Nhi đứa bé là con anh thôi mà!!

Anh nhìn Lệ Thy đầy ngờ vực:

_Chỉ vậy thôi sao??

Lệ Thy gật đầu.

_Cô lấy gì mà chứng minh đứa bé là con tôi trong khi cô đi khách sạn với một thằng khác??

Lệ Thy cứng họng lúng túng đến độ nói lắp bắp:

_Em...em chỉ là một phút nông nổi....đứa...đứa bé thật sự là con anh....em đã đi xét nghiệm ADN rồi!!

_ADN???

Anh ngả người ra ghế giọng mỉa mai:

_Thời buổi này thứ gì cũng mua được hết nói chi đến cái bản xét nghiệm vợ vắn đó, hãy đưa tôi xem cái bản xét nghiệm của cô, tôi sẽ chứng minh nó là thật dùm cô!!

Lệ Thy như bị bắt hóp tay run lên:

_Em..em đưa cho Thiên Nhi xem rồi, em không còn bản nào nữa!!

_Khốn kiếp, cô nghĩ có thể lừa được tôi bởi cái bản xét nghiệm vợ vẫn đó sao??

Lệ Thy lí nhí nói:

_Thiên Nhi cũng đi rồi, anh hãy quay về với em đi!!

Anh bật cười. Một nụ cười rất đáng sợ. Vẫn cái thái độ mỉa mai anh nói tiếp:

_Cô đang nghĩ gì thế, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một người phụ nữ như cô. Người tôi yêu mãi mãi cũng chỉ có một mình Thiên Nhi. Cô hiểu chưa???

_Nhưng....!

_Xuống xe!!! anh quát lên khiến Lệ Thy đang định nói phải giật mình mà đẩy cửa bước xuống nhìn anh như van nài. Mặc cho cái dáng vẻ đáng thương “nhân tạo” của cô ta. Anh lạnh lùng nhấn ga chạy. Mặc dù đã biết được cái lí do Thiên Nhi ra đi nhưng anh vẫn mãi ray rứt vì chính anh đã đánh mất người mà anh yêu thương nhất. Để bây giờ anh phải sống trong cô đơn hụt hẫng. Từng ngày bị nỗi đau trong tim dày xé gặm nhấm....

Từng ngày từng ngày trôi qua anh đã nhờ rất nhiều người tìm cô nhưng kết quả vẫn chỉ là con số 0. Hi vọng để rồi hụt hẫng dần biến anh thành một con người khác hẳn. Anh thôi tìm kiếm rồi vùi mình vào công việc như một kẻ điên. Không nói không cười với bất kì một ai. Khiến mọi người xung quanh đều nhìn anh lo ngại. Còn ba anh thì chỉ biết lắc đầu.

Cô nắm tay Chấn Phong leo lên cầu thang đến phòng ngủ. CÔ đẩy nhẹ cánh cửa ra đủ để thấy cái người mà cô yêu thương đang chìm trong giấc ngủ. Chưa kịp phản ứng thì Chấn Phong chạy đến ngay cạnh giường anh mà phóng tốt lên nệm ôm lấy anh:

_Ba ơi, ba!!!

Anh giật mình thức giấc ngỡ ngàng nhìn đứa bé rồi nhìn cô như còn không tin được vào mắt nhìn cứ ngỡ là đang mơ:

_Anh đang mơ sao??

Cô mỉm cười bước đến sà vào lòng anh:

_Anh không mơ đâu!!

Anh nhìn sang đứa bé đầy ngạc nhiên:

_Còn đứa bé này là...

Cô dịu dàng nói:

_Là con của anh!!

Anh quan sát thằng nhóc đang dúm đầu vào lòng mình. Đôi bàn tay bé xíu nó ôm lấy anh. Anh dang tay ra chào đón:

_Lại đây nào!!

Cô sà vào lòng anh rồi ôm luôn Chấn Phong. Đường như hạnh phúc bất ngờ ập đến không những khiến mọi hận thù trong anh tan biến mà còn mang lại cho anh niềm hạnh phúc tột cùng. Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô nóng hổi, đây là lần đầu tiên cô khóc sau bao năm xa cách. Và đây cũng chính là những giọt nước mắt hạnh phúc vô bờ bến.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-bat-dac-di>